

دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی

زنجیرە ی رۆشنییری

*

خاوەنی ئیمتیاز: شەوکت شیخ یەزیدین

سەرئووسەر: بەدران ئەحمەد حەیب

***

ئەفسانەکانی خۆرەلات

ناوونیشان:

دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی ئاراس، گەرەکی راپەرین، ھەولێر

س. پ. ژمارە: ۱ تەلەفۆن: ۲۱-۲۲۳۲۰

شوتنی ئاراس لە تۆری ئینتەرنیئتدا:

www.araspublisher.com

يورى كراسنى

ئەفسانەكانى خۆرھەلات

وەرگىپرانى: غەرىب پشدهرى

ناوى كتيپ: ئەفسانەكانى خۆرھەلات

گىپرانەوى: يورى كراسنى

گۆرىنى بۆ فارسى: گل اقا دانشيان

گۆرىنى بۆ كوردى: غەرىب پشدهرى

بلاوكراوى ئاراس- ژماره: ۱۰۵

پيت ليدان و دەرھيتانى ھونەرى: دلاوەر صادق ئەمىن

بەرگ: شكار عەفان نەقشبەندى

نووسىنى سەر بەرگ: خۆشئووس محمەد زادە

ھەلەگرى: شېرزاد ھەقى ئىسماعىل

سەرپەشتىيى چاپ: ئاورەحمان مەحمود

چاپى يەكەم - چاپخانەى وەزارەتى پەرودە، ھەولتير- ۲۰۰۱

لە كتيپخانەى بەرپۆبەرايەتتى گشتىي رۆشنىبىرى و ھونەر لە ھەولتير ژماره (۴۳۵) ى سالى

۲۰۰۱ ى دراوہتى

پیشداستی

نەخش و نیگارەکانی سەر بەرە و مافوور و قالیبەکانی قەوقازی و زیوکاریبە جوانەکانیان و ھەلکەندنی نەخشی سەر بەرد و دارەکانیان، تا بلێی یەكجار زۆر سەر سوپھیتن و سەرسام ئاوەرن. ئەدی ناھەنگ و گۆزانی و ساز و ئاواز و شایبە و ھەلپەڕکیی خەلکی قەوقاز، ئەو ھەر مەپرسە چەندە گەرم و گور و جوان و رازاوە و بەجۆش و خروۆش و پڕ جلۆھ و دەرپڕینی چروپرن. ئەو گۆزانی و ساز و ئاواز و شایبە و ھەلپەڕکییانەش ھەرچەندە و ھەریەك لەبارەى خۆبەوھە تایبەتەندیبەکی خودی ھەریەك لە نەتەوھە و ناوچە جیاجیایەکانی تێدا، بەلام لەگەڵ ئەمانەشدا زۆر لایەنی ھاوبەشی ئەو نەتەوھە و ناوچانەى گرتۆتە خۆ. کە ئەمەش لە فۆلکلۆر "ئەدەبى میلیلى"دا شتێكى راستگۆیانە و بەجێبە. ئەو ئەفسانانەى کە خەلکی قەوقاز کۆیان کردوونەوھە لەبەر زۆرییان لە ژمارە نایەن. ئەفسانەى ھەمە جۆرى وەك: سەرگوزەشتەى دوور و درێژی ئەفسوونى جادووگەرەن و ئەفسانەى پڕ شەروشۆر و شتی دەربارەى گیانلەبەرەن و داستانى بەتام و چیتۆ پڕ گالته و جەفەنگ و ئەفسانەى چروپر لە ھیتش و جنتیو و قسەى نابەجێ بەدەولەمەند و ساماندار و بازگانى رۆژد و چرووک و دلکرمی و کارى ناپاکانەیان.

گەل و نەتەوھەکانی ھەر لایەکی سەرزەمینی پان و پۆر و بەرینی قەوقازی ئەفسانە و ھەماسەى ئازابەتەى و دلیری تایبەتەى خۆیان ھەبە. بەلام زۆر جارەن دۆزینەوھى سەرچاوە و بنەچەكە و رەچەلەکی راستەقینەى ئەو ئەفسانانە وەگران دەکەوێ، بەتایبەتەى ئەو ئەفسانانەى ھەماسەتەمیزن یان دەربارەى کورە کەچەلان و کۆسە و باس و خواسیان گوتراون. لەوانەشە بتوانین بلێین... ئەو جۆرە ئەفسانانە خاوەنەکانیان ھەر ئەوانەن کە گیتراویانەوھە و یا بنەچەكە و رەچەلەکیان بەلای خۆیاندا راکیشاوە و کردوویانەتە ئى خۆیان و تایبەتەندى شۆپتیک یا شەقلی خەلکانى ناوچەبەکی بەخۆوھە گرتبێ.

دە دوو توتی ئەم کتیبەدا تەنیا ھەر ئەفسانە جادووئامیزەکانى خەلکی ئازەربایجان، ئەرمەنى و گورجى و تاجیکى و ئازەرى... کۆکراونەتەوھە و بەس. دەو کتیبەیدا بەجیھانى گەرە و فراوانى پڕ نھیتی و دنیای سەرگوزەشتەى پەرییان و چەندین ئەفسانەى دیکەى جۆراوجۆر ئاشنا دەبن و دەچنە ناو دنیایانەوھە. پالەوانى ئەفسانەکان کە زۆرییان خاوەنى ھبێ و توانا و دەسەلاتى لە رادە بەدەرن و لە ھبێز و توانا و دەسەلاتى ئادەمیزادى ئاسایى زۆر بەولاوھتر و جوداترن. ھەمیشە ھەر خەریکی زۆرانبازى و بگرە و بەردە و رەنج و ماندوو بوون و شەكەتەن و سەرەنجامیش ھەر سەر دەکەون. لەو جۆرە ئەفسانانەدا، ھەمیشە پرووناکی و چاکی و پاکی و راستى و دروستى بەسەر تاریکی و خراپە و درۆ و چەپەلیدا سەر دەکەوێ.

لەو ئەفسانانەدا ھبێندە پال و وەرگەزى خەيال و ئەندیشەوھە دراوھ ھبچ پرسیاریك لەبارەى راستى و ناراستى ئەو ئەفسانانە یا ئەو رووداوانەى ناو ئەفسانەکان بۆ گۆبندە یا بۆ بیسەر ناھیتلەوھە ھەلۆتستەبەکیان لەبارەوھە بکات. ئەکتەر و پالەوانەکان وەك ئەو ئەکتەر و پالەوانانەى ئەم دەور و زەمانەى ئەمرۆ نین... جیھانیشیان جیھان و دنیای مە نیبە. ئیشەکانیان بەکار و کردوھى خەلکی

ئاسایى ئەوڕۆکە ناچن. ئەو گیانلەبەرەنەش کە بەکاریان دیتن و لە خزمەتى واندان یەكجار زۆر ئاسایى و جودا و تاییەتن، ھەر بۆیەشە کە سوود لە کاروکردهوھى ئەفسوون و جادووگەرى دەبینن. تەنانەت چوارچینەى ئەفسانە جادوو ئامیزەکان و داستان و رووداوە پڕ شەروشۆر و ھەرا و بگرە و بەردەکان، ھەر لە بنچینەوھە دەگەڵ ئەفسانە جۆراوجۆرە بەناوبانگەکانى گیانلەبەرەن و چیرۆك و سەربوردی راستەقینە و ھبندتیک سەرگوزەشتان یەكجار زۆر لیک جودان. بنچینە و سەرچاوە و بنەو بنەچەكەى ئەفسانە جادووئامیزەکانى قەوقازی، یەكجار زۆر کۆن و دیرینن. شتێكى بەلگە نەویستیشە کە زۆریەى زۆرى ئەو ئەفسانانە داستان و چیرۆك و سەرگوزەشتەى دەستکردن. ئەگەر بمانەوئى بزاین داخوا سەرەتا و بنچینەى ئەو ئەفسانانە کەى و لەکوئوھە ھاتوون و سەرەتاکانیان دەستیشان بکەین، ئەو بێ گومان کاریکی یەكجار زۆر سەخت و دژوارە و لەوانەشە ھەر نەتوانئى ھبچی دەگەڵ بکری. لە زۆریەى زۆرى نیتو دوو توتی ئەو ئەفسانانەدا بێر و باوھرى سەرەمە کۆنەکانى وەك؟، خودا پەرسى و ھبیز و توانای لە بن نەھاتووى سرووشت و ستایش و پێدا ھەلدانى گیانلەبەرەن وەك ئەفسانە ھەن و خۆ دەنوئین. بەربلاوى شۆپتێ سەرھەلدانى داستانەکان و ئەفسانە جادووئامیزەکان ئەوانە ھەموو بنەچە و شۆپتێ دیکەشیان ھەن. چونکە ئەو ئەفسانانە رەگ و ریشەى یەكجار زۆر قوول و رەگاژۆیان دەژيانى رۆژانەى خا و خبزان و کۆمەلگادا رۆچووە و چۆتە خواری.

ئەفسانە جادووئامیزەکان زۆر لایەنى ستایشى پیاوچاکان و باوک سالارى و قوربانیبەکانى ئادەمیزادان یان بۆ پاراستوون. ھەر وەك چۆن لە "کچی خۆر"دا یادگارەکانى سەرەتای ژبانى مرۆف و لە ئەفسانەکانى دیدا بوونەوھەر سەیرە ئەفسانەبیبەکان، وەك دتو و درنجەکان ھەن و ویتەیان کبشراوھ.

بەدریژبایى ئەو سەدانەى کە ئەو ئەفسانە جادووئامیزانە پشتاوپشت لە باوکەوھە بۆ کور و لە کورەوھە بۆ نەوھە و پشتەکانى دى، سینە بەسینە ھاتووە و گەبۆتە ئتیمە، وردە وردەش رەنگ و مانا و بۆچوونەکانى ناویان لە میشکی ئەم سەرەمانەى ئەمرۆدا کال بوونەتەوھە و مەبەستەکانى دویتبێ خۆیان یان لە دەست داوھ و ھەر بەشپۆھى خەيال و وەك کاریکی ھونەرى و رەگەزى سوننەتى دنیای سۆز و خەيالێ چروپر کە پالەوانەکانى تیا دەژین و تبتیدا ھەللدەسوورین و سەرقالی کارەکانیانن ماوھتەوھ.

دەو ھەموو سەدانەدا، ئەفسانە جادووئامیزەکان وەك ئۆرگانیزمیک کارتیکردنەکانى ھەموو ئەو دنیا جیاوازانەى دەوروبەرەکانى بەلای خۆیدا راکبشا بوو. شا و شازادەکان، باغ و باغچەى دلگبیر و خۆش و باسەفا، کۆشک و تەلارى جوان، زۆرانبازى و بگرە و بەردە لەسەر دەسەلات و تەختى سەلتەنەت و گەبشتن بەکچی پادشایان؛ ھەموو ئەو شتانە کە دیاردەى چاخەکانى ناوھراست بوون.

کامل بوونى پەبۆندیبە کۆمەلایەتیبەکان، پالەوانانى تازەى ھبناپە ناو ئەفسانە جادووئامیزەکانەوھ، کە بوونە شپۆزى بنەما و خدە و نەرىت و وەدبەیتانێ گۆرانتیک لە دەم و دووى قسە و گبترانەوھ و گفٹوگۆزى سەردەمانیکى دوواتر.

بەھەر حال ئەفسانە جادووئامیزەکان ھبندتیک بەولاوھترى دنیای خەياللات و داھبئانە لاوازەکانى رابوردوو و رەنگدانەوھى بېروباوھر و بۆچوونە سوننەتبیبەکانى دویتبێ لە دەست چوون.

پبش ھەموو شتیک ئەو ئەفسانانە کەف و کول و ھەلچوون و داچوون و خەون و دیدى ئەو کەسانەن یا ئەو گەل و نەتەوانەن کە دروستیان کردوون و زۆریان دەربارەى سەرەمە زبپنەکان و دادە

کۆمهلايه تيبه كان و ژيانى ناسووده و پر له خيتر و خوښى و كار و كردهوى به تام و چيژ و جوانى و ناشتى و نارامى گويى لى بووه و گيپراويانه ته وه. كه ئەمانه ش هه مووى ئەو پوووى ديكه ي مه سه له كه دهرده خه ن كه ئەو يش نازادى و سه ره به ستى و په هابوونه.

ئەفسانه جادوو ئامبزه كان زۆر به پووونى و ئاشكرايى پيشاندهرى راسته و خوڤى تايبه ته ندييه كانى خه لكى قه و قازن كه له باسكردنى سرووش و شيوه ي جل و بهرگ و پوژاكيان و هه لسوكه وت و خده و نه رپت و شيتوازي ژيانياندا په يره و بيان لى كردوون و ديسانه وهش يه كيتيبه كى گشتى و تايبه تى و هاوبه شى و بهر بن و بهر فراوان له حه ماسه خه ياليبه كانى ئەو خه لكانه دا هه به وهك: يه كيتى بيروباوه ر و مه وزوعاته كان و وپنه سازى و ته كنيكى شيعرى.

ئەفسانه جادوو ئامبزه كانى سى ميلله ت و نه ته وان كه ده وكتيبه يدا كو كراونه ته وه ته نيا به شيكى زۆر كه مى گه نجينه يه كى زۆر گه ورديه كه به ئيمه گه يشتووه. كه ئيستاش ئەوانه وهك ميرات و كه له پووورپكى زۆر به نرخ و گرانبه ها هه لده گيرى و ده پاريزرى. گه نجينه ي حه ماسه و ئەفسانه كانى خه لكى قه و قاز، به شيكى گه وره ي ميراتى شارستانيبه تى جيهانن.

پرۆفيسۆر: پومرانت سبوا

لوتمانی هه کیم

ئهفسانهیهکی ئه رهه نیهیه

له ولاتی ئادانی راوچییهک هه بوو ناوی پۆرتۆ بوو، ته مهنی پازده سالان بوو، رۆژێکی له راونی بارانیکی یه کجار توندوتیژ و به خوپی لێ داگرد، روهی له ئهشکهوتیکی کرد، هه که چوه ژوروی پیره مێردیکی دیت سهری سهری ئاده مهبیان و لهشی لهشی ماران بوو و چوار ماری دیش خۆیان له ته نیشته بیهوه له گه زدابوو، تومهز ئهوه شای مارانه!

پۆرتۆ ههه خهیرا ئاورێکی خۆشی کردهوه و جلهکانی وه بهردان تا وشک بوونهوه، ئهوجا هینای که بابیکی خۆشی لهو نیچیرهی راوی کردبوو دروست کرد، بۆ خۆی که مێکی لێ خوارد و ئهوی دیشی دایه مارهکان.

پیره مێرد گوتی: «ئهوهی خواردنی بدا دهبی ئاویشی هه بی.»

کوره لاهو راپهیری و چوه سهه چالاوی و کوندهیهکی پر له ئاوی هینایهوه ئهشکهوتی. قولکیکی له بهردی هه لکه نند و هیندیکی ئاوتی کرد، مارهکان به رهو قولکه ئاوه که خزین، تا تیر بوون ئاویان خواردوه و جا هاتنهوه جیتی خۆیان.

پیره مێرد گوتی: «کوره کهم ئه دی ئاوی چۆن دهدهیه من؟»

کوره لاهو ههه خهیرا کهوچکه دارێکی دروست کرد و ئاوی پێدا به پیره مێرده که.

سێ شهو و سێ رۆژی ره بهق باران وه ک کوندهی سه ره ره وه ژیر برووکی نه دایه و ئهوه لاههش نهیتوانی پێ دهدهری ئهشکهوتی نیت.

پیره مێرد پرسی: «ئه پێ کوره کهم دهتوانی ئاوی له ناو ئهشکهوتی پێدا که؟»

کوره بهم لاهو لایدا گهرا و سههرا وهیهکی ئاوتی ده ئهشکهوتیدا دینهوه، هات له تهختی ئهشکهوتی قولتیکی قولتی هه لکه نند و ئاوی وه سههه گهیرا، دوا بهش چوه شوورێکی راوکرد و هینایهوه و کوته گۆشتی به شیشیهوه کردن و به پیره مێردی گوت: «ئهوه تویشوی تویه، کهینی برا دهتوانی بیخۆی، ئیستا من ده رۆم و دوا بهش دیمهوه.»

شای ماران گوتی: «کوره کهم باوه نا کهم تۆ جارێکی دی بیهوه.»

لاوه رۆیی، بهلام ژۆری پێ نه چوه دووباره گه راپهوه، خواردنی بۆ پیره مێرد و مارهکان هینابۆوه. که ههستا برواتهوه پیره مێرد بهردیکی هینا دایه:

«کوره کهم، ئهه بهرده هه لکه، بهردیکی تابه تیهیه. شهوی وهک ناگری دایهسی. له پارچه په رۆیهکی شینی وه رپیتجه.»

دواپی پیره مێرد تکای له کوره لاهو کرد تاویکی له ته نیشته بیهوه دانیشی. کوره له ته نیشته بیهوه رۆنیش و ئهوه گوتی:

«تۆ وه کوو فرزندێ خۆم نان و ئاوت بۆ هینام. بهلام نه کهی هه رگهز له لای ههچ کهس خۆت رووت

که یتهوه، چونکه نابی ههچ کهسیک نیشانهی منت به له شیهیهوه بیهی.»

شای ماران نیشانهی خۆی به پستی پۆرتۆوه نا.

لاوه لیتیدا رۆیش و له ولاتی فه ره نگیان بهردی فرۆشت، خانوویکی بۆ خۆی دروست کرد و چل سهه مه ریشی کری و به رهو ئهشکهوتی گۆرین وه پیتش خۆی دان، هه که گه بشتهوه وئ مه ره کانی سهه برین و هه مسوی دایه مارهکان. به رخیکی ناسکیشی بۆ پیره مێردی کرده که باب. پیره مێرد بهردیکی ژۆر گرانه های دیکه ی دایه لاهه که و گوتی:

«له باره ی منه وه ههچ به کهس مه لێ. من شای مارانم و ناویشم شا ماره.»

ده ده می مالاواییه دا شامار ئه نگوستی بلند کرد. چوار مار پهیدا بوون. دوو مار له پیتشه وه و دووش له دوا به لاهه یان به رپێ کرد. لاهه سوپاسی ماره کانی کرد و ئه وانیش له وه لامی سوپاسه کهیدا بنی پیتیان لسته وه. ده وه ده مشدا پاشای ولاتی ئادانی تووشی نه خۆشیهیه کی ژۆر سهخت و گران ببوو و هه موو له شی به برینان داوه شابوو. پزیشک و چه کیمیان له سه ره وه کوو کردن. پزیشکی فه ره نگستانه ده ستووری دا بوو دوو په له وه ران چاکه ن و له سههه برینه کانیان دانین، نازاری پاشای که مێک دامرکان و هینور بوونه وه، به لام دوا ی ماوه یه ک سه ره له نوێ ئیش و نازار سه ریان هه لدا به وه و وهک جار ان ده ستیان پێ کرده وه.

دوا ی ئه وه ی که ور با ترین پزیشک تیبیروانی، گوتی:

«شاها ئه گه ره کهسیک هه بی بتوانی ئه وه ده رمانه ی ده یلیم په یدا ی بکا و به یه ننی من به ما وه یه کی که م

چاره سه رتان ده که م و کو تایی به نازاره کانتان دینم.»

تومهز ئه وه پزیشکه جادوو گه رتیکی په تیاره ی به ده فه سال بوو و خۆی کرد بووه پزیشکی چه کیمان،

دیزانی که پورتو نیشانه‌ی شای مارانی به پشتیبیه‌وه‌یه. به شای گوت:

«پادشاه! تهنیا دهرمانی ئیوه شماره و ئه‌ویش به‌کوره لاوتیک که ناوی پورتوئه ده‌کری پیدا بی. خو ئه‌گهر ناماده‌ی هینانی نه‌بی، ئه‌وه بی سئ و دوو به‌ریزتازان ده‌مرن.»

چوون پورتویان هینا و پاشا پیی گوت: «فریام که‌وه شاماری بی‌نین.»

شاه ئه‌وه کاریکی به‌کجار سه‌خته. مارانگاز ده‌یم و پیمه‌وه ده‌دن، گهره‌ی حه‌کیمان پورتوی هینا و له‌داری به‌ست و کویت دیشی، وهریگه‌رایه، هاتوهاواری پورتوی ده‌چووه که‌شکه‌لانی فه‌له‌ک، به‌لام گهره‌ی حه‌کیمان تا ده‌هات ههر ده‌ستی لی توند ده‌کرد و لیی ده‌دا. تا وای لی هات نه‌یتوانی هیچی دیکه به‌رگه‌ی ئه‌و نازار و ئه‌شکه‌نجه‌یه بگری و به‌ناچاری ملی دا بچی و شای ماران بی‌نی.

له‌پتوه (۱۰) ده‌سه‌ر شووری راوکردن و هینانییه ئه‌شکه‌وتی.

له‌به‌رده‌می شاماریدا کرئوشی برد و چه‌مایه‌وه. به‌لام شامار زور زووتر ده‌یزانی پورتو بچی هاتووه و چی ده‌وی و گوتی:

«زورت بۆ به‌داده‌وه‌م، تو وه‌کوو جگه‌رگوشه‌ی خو‌می و له‌گه‌ل‌یشته دیم.» بۆ سه‌به‌ی به‌یانی وهری که‌وتن، پورتو له‌پیشه‌وه و شاماریش له‌دواوه رتی ده‌کرد. له‌شکری ماران و بیستیان به‌رییان که‌ن و له‌گه‌لیان بیچن به‌لام شامار ناماژه‌یه‌کی کرد و گوتی:

«وه‌گه‌رین. ئه‌گهر هات و ههر دیاربه‌کتان پی گه‌یی ئه‌وه بزانتن که هیچ شتیکی رووی نه‌داوه»

ماره‌کان راوه‌ستان و پورتو و شاماریش که‌وتنه‌ی. ههر ریشتن، ههر ریشتن تا گه‌یینه ته‌په‌ی ناو‌رژ که به‌گولی بۆن و به‌رامه خو‌ش داپوشرابو، شامار ده‌ستی کرد به‌غونچه چینه‌وی، داینه پورتوی و گوتی ئه‌وانه به‌بی جووین قوت ده. دواپی پینچ چه‌پکه گولیشی چنی و دایه پورتو و گوتی: «ئو گولانه سن جارن له‌ئوی کولیو هه‌ل‌کیشته و ئاوه‌که‌ی بخووه تا هیز و توانای شیفا به‌خشینی ههرچی گز و گیا و گول هه‌یه بیزانی.»

پورتو چی پی گوترابوو وای کرد، شامار فه‌رمانی پی کرد بنوی و سه‌به‌ی به‌یانی لیی پرسی:

«باشه پورتو، ئیستا هه‌ست به‌چی ده‌که‌ی؟ داخوا هیچ توانای شیفا به‌خشینی له‌مندا هه‌یه؟»

پورتو وه‌لامی دایه‌وه:

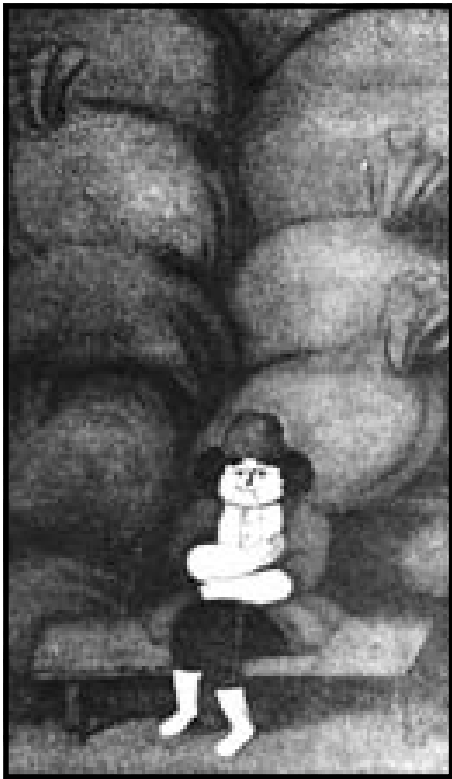
«شاه چوار میتشک له‌ناو کاسه‌ی سه‌ری تودا هه‌ن، دوو میتشک له‌لای راست و دوو میتشکیش له‌لای چه‌پ، ئه‌وانه‌ی لای راست ژه‌هراوین و ئه‌وانه‌ی لای چه‌پیش شیفا به‌خشن.»

«بیاله‌یه‌کی پر شه‌رابی حه‌وت سانه‌ی کۆنم بده‌یه، دوایه بمۆینه ئینجا توند توند شه‌ته‌کم ده، سه‌رم بی‌ره و لاشه‌کم بنیژه، به‌لام له‌بیرت نه‌چی که هه‌میشه دیاری بۆ ماره‌کان بنیتری دنا ئه‌گهر وانه‌که‌ی ته‌واوی ولاتی خاپوور و ویران ده‌که‌ن.»

پورتو ئه‌وه‌ی پیی گوترابوو به‌ئه‌نجامی گه‌یاند، دوایه دوو جو‌ر دهرمانی له‌میتشکی شامار دروست کرد، دهرمانی‌کیان ژه‌هر و ئه‌وه‌ی دی شیفا به‌خش و چووه به‌رده‌می پاشا، پاشا فه‌رمانی به‌حکه‌یم باشی کرد دهرمانه‌که‌ی تا‌قی بکاته‌وه، پورتو دهرمانه‌ ژه‌هره‌که‌ی دایه، ههر که له‌سه‌ر لیوی دانا به‌لادا هات و مرد. به‌لام پورتوی راوچی دوا ئه‌وه‌ی بۆ خو‌ی دهرمانه شیفا به‌خشه‌که‌ی تا‌قی کرده‌وه و دایه پاشاش. پاشا ههر که دهرمانه‌که‌ی خوارد شیفا‌ی هات و چاک بۆوه. له‌و رۆژه به‌دواوه پورتو بووه حه‌کیم باشی و به‌ناوی

لوقمانی حه‌کیم ناو و ناوبانگی رۆیی.

ماریک له‌لاوه به‌مه‌رگی شاماری زانیبوو، به‌ماره‌کانی دیکه‌شی گوت، ماره‌کان لیک خرپوونه‌وه و ده‌ستیان کرد به‌نه‌هیشته‌نی خه‌لکی ولاتی.

پاشا که به‌مه‌ی زانی ده‌ستورید به‌دوا‌ی حه‌کیم باشیدا نارد و لیی پرسی چاره‌چیه و چ بکه‌ین؟ پورتو چل پارچه جهرگ و ته‌زیحی نویژی شاماری هه‌ل‌گرت و چووه سه‌ردانی ماران، ههر که چاویان به‌ته‌زیحه‌که که‌وت هه‌موو دامرکان و هیتور بوونه‌وه و لوقمانیان کرده شای خو‌یان. لوقمان به‌مارانی گوت: «مادامه‌کی جهرگتان به‌دیاری پی‌گه‌ییوه، دل‌نیاش بن که شاتان ههر زیندووه.»

لوقمان ناوبانگی‌کی زوری پیدا کرد، ئه‌و دهرمانه‌ی له‌میتشکه سه‌ری شاماری دروست کردبوو مردووی پی زیندوو ده‌بۆوه و تا حه‌وت سالانیش که‌س نه‌مرد. ژنیکی که هه‌موو رۆژی ده‌هاته لای لوقمان و جلی بۆ ده‌شوشتن جاریکیان کوره لاوتیکی گهنج و شوخ و شه‌نگی ده‌گه‌ل خو‌ی هینا. ژنی لوقمان لیی پرسی:

«ئو کوره‌لاه کتییه؟»

«ئوه کورمه، که‌ر و لاله، زور مه‌منوون ده‌یم به‌حکه‌یم باشی بلپی بی‌کاته شاگردی خو‌ی.»

لوقمان قایل بوو.

رۆژیکی لوقمان به‌خیزانه‌که‌ی خو‌ی گوت: «ژنه‌که

وا پیده‌چی که ئه‌و کوره‌لاه نه‌که‌ر بی و نه‌لال!»

لوقمان ده‌یویست نه‌پیتییه‌کانی کاره‌که‌ی له‌و کوره‌لاه وه‌شیری. هیچ گوتی نه‌ده‌دایه ههر بۆ ئه‌وه‌ی وازی لی بی‌نی و پروا. به‌لام شاگرد تا ده‌هات زیاتر خو‌ی ماندوو ده‌کرد و شانی ده‌دایه به‌ر ماندوو‌بوون و ئه‌شکه‌نجه و ئیش و نازاری کاره‌که‌ی. ههر کاریکی حه‌کیم پیی بسپارد بایه ئه‌و زور به‌ته‌واوی و وردی و پوخته‌بییه‌وه ئه‌نجامی ده‌دا. ئه‌و کوره‌جیته‌ حه‌وت سالی ته‌واوی به‌رده‌ستی لوقمانی کرد.

رۆژیک پی‌او‌تیکی ده‌وله‌م‌مند که له‌ولاتیکی زور دووره‌وه هاتبوو و دوو‌جاری سه‌ریشه‌یه‌کی به‌کجار زور سه‌یر بسوو هاته لای لوقمانی حه‌کیم. لوقمان بریده ژووری نه‌شته‌رگه‌ری خو‌ی و به‌شه‌ره‌تیکی بی‌هۆشی کرد. دواپی به‌کیردیک کاسه‌ی سه‌ری هه‌ل‌گرت. دیتی ئه‌وا جان‌ه‌وه‌ریکی حه‌وت سه‌ری به‌میتشک‌یه‌وه نو‌س‌اوه. زوری هه‌ول دا و زوری کرد و کۆشا و خو‌ی هینا و برد به‌لام بی سوود بوو، نه‌یتوانی هه‌لیقه‌نی. حه‌کیم له‌ماندوویه‌تیان تک تک ئاره‌قه‌ی به‌نیوچاوانیدا ده‌هاته خواری. شاگردی

حهکیمیش که به دزیبیه و چاوی له کاره بچ نه نجامه که ی وهستای بریبوو نارامی نه ما و خۆی پیرانه گیرا و هاواری کرد:

«وهستا مقهسته که هینده گهرم که تا سوور سوور ده بیته وه، نه ودهم ده توانی به ئاسانی نه و جانه وهره له میتشکی که یته وه و بیهیتیه ده ری.»

شاگرد که چۆنی گوت هه کیم وای کرد و نه شته رگه ریبه که ی نه نجام دا و نه خو شه که ی چاک بۆ وه، به لام شاگرد که هه لات و چۆ وه مالتی. سن کووپه ی به کجار زۆر گه وه ی هینان: به که می پر کرد له شیر و دو وه میشی پر کرد له شه پاب و بۆ خو شی چوه ناو نه وه ی سه به میان وه.

ئیهستا نه وه لیتره به جی دیلین و ده چینه وه سه ر و سۆراغی لوقمانی هه کیم. لوقمان چ جیبه ک نه ما له شاگردی نه کا به لام نه ی دۆزیه وه. ده خه و ییدا دیت که نه و کوره لاره له نیوان دوو ده ریای سوور و سپیدا ده زی، لوقمان هات و لۆتکه به کی کری و به نیو ده ریایاندا که وته چارۆکه با هه لدان.

به لام چه ندی کردی و کراندی پیتی نه دیترایه وه، دوایی هات چوه لای دایکی و گوتی:

«من پیره میردێکی ته مه ن سه د و چل ساله م. پیتم خو شه کوره که تان به ییم. له غه به وه پشیمان گوتوم که کوره که تان له نیوان دوو ده ریای سوور و سپیدا ده زی. نه و بۆ به یته وه سویندیشته بۆ ده خۆم هه یچی لی نه که م.»

دایکه کوره که ی له کووپه ی ده ریانا و برديه پش لوقمانی هه کیم. هه کیم گوتی:

«رۆله وه وه لای من، من نه وای پیر بووم و ده ردم کاریبه و ده رمانی نیبه و ده رۆم و ده بریمه وه و له بیر و خه بالان ده چمه وه.»

کووپرێگه که ده ستی وه ستای خۆی ماچ کرد و گه رایه وه لای.

لوقمان بریاری دا سه رله نوێ جحیل بیته وه و به شاگرد که ی گوت:

«کووپێکی گه وهره وه سه ر ئاگری نۆ و جامێک شه ریه تی پریش بده به من.»

هه ر کاتێ ئاوه که کوولی بمخه ره ناو کووپه ئاوه کولاهه که، سه ری کووپه که شه دامه پۆشه، دوای چل سه عات به یته ده ری. له پارچه خوریه که م وه ریپچه و نه و قه تره یه شه دلۆپ دلۆپ ده زاری که.»

کوره هه موو شتیکی به ده ستووری وه ستای نه نجام دا. به لام ده وه مه یدا که قه تره که ی ده زاری ده کرد ده ستی له رزی و ته نیا دلۆپێکی گه ییبه زاری لوقمانی. نه و دلۆپه توانی ته نیا چه ند هه ناسه یه کی که م به یته ته وه که هاواری لی هه ستا:

«تیبیکه، تیبیکه، تیبیکه!» مرد.

شاگرد هینای وه ستای له ته نیشت شاماریه وه به خاک سپارد و له دوای نه و بۆ خۆی بوو به هه کیم باشی.

به سه رهاتنی مانگا سووری

نه فسانه یه کی نه ره نیسه

هه بوو، نه بوو، رۆژێک بوو رۆژگارێک بوو، شوانێک هه بوو له گه ل ژنه که ی و دوو مندالی که به کیکیان کوپ و نه وی دیکه یان کچ بوو، زۆر به خو شی و ئاسو ده یی ده ژیان. له مالتی دنیا به مانگایه کی سووری په نگ تیریان شک ده برد. رۆژێکی ژنه که ی مرد، شوانه دوای ماوه یه کی ژنیکی هینا به وه. نه و زردایکه زۆری به رامبه ر نه و دوو منداله له دلیدا بوو و هه میشه ده یگوت:

«خۆ نه وانه مندالی من نین چۆن ده توانم خو شم بوین.» هه میشه هه ر کوتان و پیتدادان بوو و به رده وام نازار و نه شکه نجه ی ددان.

رۆژێکی شوانه بریاری دا به یاننیریتته به ر کار و به رخان تا له مالتی وه دوورکه ون و له به ر چاوی نه و زردایکه ی نه میتن.

منداله کان که ده گه ینه ده شتی، ده ستیان ده کرد به گریان، له پر مانگا سووریکیان لی نزیک بۆ وه گوتی:

«غه می مه خۆن، وردیله کانم، هه موو شتی چاک ده بی، من ئاگام له کار و به ر خه کان ده بی.»

مانگا سوور به لینه که ی خۆی به جی هینا، به درتزاری رۆژی ئاگای له کار و به ر خه کان ده بوو و ئیواران له گه ل زه رده ی خۆراوایه خری ده کرد نه وه سه ریبه ک و منداله کانیش وه پش خۆیانیان ددان و به ره و مالتیان ده کرد نه وه.

هه موو سه به یانیش زردایکه که هه ندیک نانی ره قی وشکی بی پتخۆز بۆ ده یته چانه وه و ده یدان، به لام له ده شتی مانگا سووریا ده گه یشتی و شیری ددان، تا به نانی به خۆن. نه وانیش مانگا سووریا ده دۆشی و تیریا نان و شیر ده خوارد. دوای ماوه یه ک زردایکه کچیک بوو، که کچه که فراژوو بوو ته وای له خه م ره خسی ره گه ل منداله کانی خست و نه ویشی نارده به ر په زی، به لام وه ک نه وانی دی هه ر ته نیا نانی ره قی وشکی بۆ ده توربینی نه دهن. به لکه چه ند نانیک ناسک و تازه و نه رم و شلی بۆ ده پتچا به وه. له ده شتی مانگا سوور به منداله کانی گوت:

«قه ینا، لی گه رین با نه و منداله ش له شیره که ی من به خواته وه، شیره که ی من به زاری ئیوه شیرینه و ده زاری ویدا وه ک ژه قنه مووتی تالی لی دی!»

سه ره نجام تا ده هات نه و زرخوشکه یان رۆژ به رۆژ له رو لاوا تر ده بوو و ده بنیسه. به لام منداله کانی شوانه ی تا ده هات هه لیا ن ده دا و پتچکه ستوور و مه ستوور تر ده بوون. زردایکه که هه یج سه ره ده ریک ی بی له وه نه ده کرا.

رۆژێکی له کچه که ی خۆی پرسی:

«من هه موو رۆژی چوار پتچ ناسکه نانی تازه و نه رم و شل بۆ ته ده یته چمه وه و بۆ وانیش هه ر ته نیا نانه ره قیک و وشکه لاتوو، که چی ده بینم ته رۆژ به رۆژ هه ر داده مالتیو و ده بنیستی، که چی نه وانی دی تا

دئ سەر و مل زل و ئەستوورتەر دەبن... ئەوه چیبه؟»
کبژۆله که گوتی:

«دایه شیرى مانگا سوورى بەدەمى وان شیرینه و بەدەمى من دەلبی ژههرى ماری تاله.»
زردایکه گوتی:

«ئاوا، زۆر چاکه بۆ خۆم چارهى دهکهم.»

بۆ سبهینى یهکه مین شتیک که زردایکه بهمیردهکهى گوت ئەوه بوو:

«ئەوه نابینى کچهکه مان چه ند نه خووشه؟ دوى شهوى له خهوتمدا دیت ئەگەر بیت و مانگا سوورى
وهکوژین کچهکه مان چاک دهبیتتهوه.»

میرده له وهلامدا گوتی:

«نهمانى ئەو مانگایه زۆرم پهريشان دهکا.»

ژنه دهستویرد گوتی:

«ئەدى نهمانى کچهکهت پهريشان ناکا؟»

ژنه هیندهى پین داگرت و هیندهى خو هینا و برد تا سهرهنجام پیاوه تهسليم بوو و بریارى دا مانگا
سوورى سەر بری.

مندالهکان ناگایان له هیچ نهبوو، که چونه دهشتى دیتیان مانگا سوور زۆر غه مبار و خه مۆک لووتى
داژنهيوه.

مندالهکان پرسیان: «مانگای دلۆقان، ئەوه بۆ وا غه مناک و خه مۆکی؟»

«منداله ورديله خووشه ويسته کانه، زردایکه که تان پیتی ده که وشى ناوه له بهر خاترى کچه کهى
وهکوژن.»

«مانگای میه ره بان، دهچینه لای زردایکه که مان و لیتی ده پارێتینه وه واژت لى بێنن، خو ئەگەر ئەوه مان
له گهڵ بکا ئەوا دهست و پیتی ماچ دهکهمین.»

«نا، مندالینه وانکه کن، چونکه ئەو ته نیا وه لامه کهى ئەوه یه که لیتان ددها و به وهش من زۆر نا راحت
دهم. ئەوهى که ده بچ بیکه ن ته نیا ئەوه یه که قرتقرتۆکه یان هه لپريم به دزیبه وه خوینته که م له دم و
نا راحت ده بچ. ئەوهى که ده بى بیکه ن ته نیا ئەوه یه که قرتقرتۆکه یان هه لپريم به دزیبه وه خوینته که م له دم و
چاوتان هه لسوون چونکه دم و چاوتان وهک زێرى دهره وشیتته وه. قۆچ و سمه کانیشم به رن له ته ویله ی له
چالێکی نین. رۆژێک دیت ئەوانه تان ده فربا دیت.»

مندالهکان به کوڵ دهگریان. مانگایه که لیتی پرسین: «ئەوه بۆ دهگرین؟»

مندالهکان گوتیان:

«ئەگەر تو نه مینى کى ناگای لیمان ده بى؟ کى خوار دمان ددهاتى و یارمه تیمان ددهات؟»

مانگا وهلامى دایه وه: «مه گرین، له گهڵ من وهرن، پیریژنیک هیه دهیناسم، ئەو ناگای لیتان ده بى.»

مانگا سوور مندالهکانى برده لای پیریژنێ و گوتی:

«دهزانى ده یانه وى بمکوژنه وه؟»

«به لى دهزانم.»

«چاکه ئەوا ئەو مندالانهى که زۆرم خووش دهوین ئەوا هینا ومنه ته لای تو، دوا تکاشم ئەوه یه که تو ش

زۆرت خووش بوین.»

پیریژن گوتی: «به چاوان، جا چۆن خووش ناوین.»

دواى ئەوه مانگا سوور به مندالهکانى گوت که شاخهکانى بپرنه وه گوتی:

«هه ر کاتى برسیتان بوو، بچن شاخه کانه بپین و ببافژن، تیر ده بن. هه ر کاتیکیش له دهشتى بوون

ئەوا پیریژن ناگای لیتان ده بچ و یارمه تیتان ددهات.»

بۆ سبهینى مانگا سوور یان سه رپرى منداله تبه که کان قاپیکیان خوینى مانگا سوورى هینا و بردیانه

ژوروى و دهسه ر و چاوى خوڤان سوى، تا بلتی جوان و بهرچا و بوون.

زړخوشکه که یان یه که مین که سیک بوو که پشکه گوشتیکى مانگا سوور تى ده زارى نا. به لام گوشته که

ده زارى ویدا تامى کای ددها. دواى هیندیکیشیان دایه مندالهکانى دى، تامى گوشته که ده زارى واندا

تامى ههنگوینى ددها. دواى مندالهکان سه لک و پى و ئیسقانه کانیان کوژدنه وه و چون له ته ویله ی

ده چالیتیان ناو هه ر کاتى برسیش ده بوون ده چون له ته ویله ی شاخى مانگا سوور تیان ده مژى و تیر

ده بوون. هه میشه ش برسى بوون، زردایکه که شیان له نانى ره ق و وشکه لاتوو زیاتر هه یچی دیکه ی

نه ده دانی و کچه کهى خووشی ده ماساند.

زستان بوو مالى شوانه ی بانگه یشتنى زه ما وه ندى ماله بوو کیک کران، زردایکه کچه کهى خزی

پازانده وه و ره گه ل خو ی دا، و منداله تبه کهکانى دى له مالى به جى هیشتن. دهنکی مانگا سوورى له

ته ویله ی را بلند بوو. به دهنکی وى پیریژن له ئەشکه وتیرا په یدا بوو، که لیتیکى ته ویله کهى دایه وه، دوو

دهسته جلی جوان و رازاوه ی ده رینان و ده بهر مندالهکانى کردن و وه دوو خو ی دان بۆ شاییه.

لهوئ بهرامسهر زردایکه که بیان دانیشتن. بهلام ئه و نهیناسینهوه، زۆری تییهه لروانین و زۆریشیان لئ وردبۆوه و دهبرهوه چوو:

«چ مندالئیکی جوانن! جل و بهرگه کانیان چ رازاوهن! ئه و کوره لاره لئی دهگه پام بیسته زاوام ئه ویه.»

شه و درهنگانیک که میوانه کان په رته بیان کرد، پیریتن به سپایی منداله کانی هینانه ده ری و له ته ویله ی جله کانی لئ داکه نندن و شار دنییه وه و جل و بهرگه شر و وړ و دراوه کۆنه کانی خو بانی ده بهر کردنه وه. منداله کان به دلی شاد و رووی گه شه وه به ره و مال دهستیان به غاردانئ کرد و چوونه وه خه ویان له خو خست. هه ره که زردایکه که شیان ها ته وه له خه وئی راست کردنه وه و گوئی:

«ته مبه لینه، ئه وه بۆ نوستوون؟ ئه گه ره ده زانن چ مندالائیکی جوانکیله و رازاوه له و شاییه به دا دیتوون، کچۆله کی ژیکه له ی جوان به پا پوو چیکی سپی زبۆین و کورپیکی روو گه ش و خوش رووی جوان به پیتلاوئیکی زه ری زیرییه وه، ئای چ جلیکیان له بهر بوو! ئای که به نرخ و گرانبه ها بوون!»

«دایه، ئه دی ئیمه تان بۆ له گه ل خۆتاندا نه برد؟»

«ئای له و سهیره ی، پیتان وایه له سه ر ئیه راوه ستابوون! پوژن بنوون، پیسی خه لیسینه!»

بۆ به یانی زردایکه که چنگیکی هه رزن ده له گه نیککی کرد و گوئی:

«وه رن ده سکه نه به گریانی تا به فرمیسکان ئه و هه رزنه ی داده پۆشن.»

بۆ خوئی سه ره له نوئ کچه که ی خوئی گوژی و ملی لئ نایه وه بۆ شاییه و منداله کانی دیکه ی له مائی به و حاله ی به جیهیشتن به لام سه ره له نوئ پیریتنیش په یدا بۆوه و وه ک روژی پیشوو منداله کانی گوژین و بۆ شاییه ی بردن. دوا ی نان خواردنئ که میوانه کان دهستیان کرده وه به رویشتنی پیریتن دهستی منداله کانی گرتوه و به ره و مال بوونه وه. ده و ده مه یدا که به لای هه وزی پاشایدا ده رویشتن تاکیکی پا پوو چی کچه که ده ناوی هه وزه که کهوت کچۆله که زۆر ناراحه ت و هه راسان بوو له تاوان:

«دایه، دایه گیان، پا پوو چه که م کهوته ناوئ.»

«قه ی ناکا کچی خوّم، خیرا کهن تا پیش ئه وه ی زردایکه که تان بگا ته وه مائی ئیمه بجینه وه. ئه گه ره ئه و ئه و جل و بهرگانه تان بیسنی لیتان ده ستینئ. که گه یشتنه وه مائی پیریتن جله کانی له بهر منداله کان دارنی و چو و شار دنییه وه و جله کانی خو بانی ده بهر کردنه وه. منداله کان چوونه ناو جئ و خو بانی له خه و خست. به لام زردایکه که هه ره که گه بییه وه مائی، ئه وانی له خه و هه ستاند:

«ئه وه بۆ نوستوون ته مبه لینه، ئه و مندالانه ی دوئ شه وئ هاتبوون ئه و روئ هاتبوونه وه، به لام ئه مجاره بیان به جل و بهرگیککی زۆر جوانتره وه! به لام وه ک برووسکه له شاییه که ون بوون.»

منداله کان وایان پیشاندا نوستوون و له سه ره خوئ پیده که نین.

بۆ سه به ی به یانی شازاده فه رمانی دا ئه سپه که ی به رنه ئاودانئ، مه یته ره ان ئه سپیان پاکیشایه سه ر هه وزی، به لام هه رجیبیان کرد و کراند ئه سپ له ناوئ نیزی که نه بۆوه و رووی له هه وزی نه کرد و خوئی له قه ره ی هه وزی نه دا. هه والیان دایه شازاده ی، شازاده بۆ خوئی هات دینئ ئه و شتیک به سه ر ناوئیه دده ره و شیتنه وه، ده ستووری دا ئه و شته ی بۆ بیتن، هینایان، هه مووی لئ خه بوونه وه و دیتیان لینگه پا پوو چیکه. شازاده لینگه پا پوو چه که ی برده لای شای و گوئی:

«گه ورم ئه و کیژه ی پیتی پر به پری ئه و پا پوو چه یه ده مه وئ بۆم بیسنه وه. ئه گه نا به بی وی ناتوانم بژیم.»

پاشا ته ته ری به هه ر چوار لای ولاتیدا بلا و کردن و فه رمانی دا هه رچی کچ و کالی ولاتی هه ن هه مووان بیسنه ده رباری شای. هه رچی کچ و کالی ولاتی بوو خریان کردنه وه، ته نیا کچه تیو مابوو که زردایکه که ی نه بهیشتبوو بجیه ته کۆشکی شای:

«کچه تیوه جریپنکی وه ک توچ کاری به کۆشکی شایه؟ من کیژه که ی خوّم ده تیرم.» دهستی کچه که ی گرت و له گه ل خوئی برد.

پاشا پا پوو چه که ی به پیتی هه مووان تا قی کرده وه به لام به پیتی که سیان نه بوو. پرسى:

«چ کیژۆله یه ک نه ماوه، هه موو لیته ن؟»

وه زریان و لامیان دایه وه:

«به لئ هه موویان لیته ن، ته نیا یه ک کیژۆله ی په رپووتی شه پرتو نه بی.»

«هه ر ئیستا بیه یتن.»

هه ر خیرا چوون و کچه که بیان هینایه کۆشکی و پا پوو چه یان به لاقی گرت، راست ژماره و ئه ندازه ی خوئی بوو. شازاده زۆر دلی خوئ بوو، دهستی کیژۆله که ی گرت و گوئی:

«ئه وه یه بوو کی هه لئاردی من.»

پاشا و شازن و وه زیر و میوانه کان، هه موو تیکرا له هه وئیه ئه وده دا بوون شازاده چا و له و کچۆله یه بپوشی و پیتان ده گوت:

«تۆ شازاده یه کی، چۆن ئه وه به راستته؟ ده ته وئ ئه و کچه هه ژاره شه پرتوه شر و شیتال دراوه بیتی؟!»

«به لئ، ده یخو ازم و ده بیهنم.»

له کچه یان پرسى و له کوئرا هاتوه. کچۆله که گوئی:

«بایم پیاوئیکی پیره، زردایکیک و زرخوشکیک و برایه کی خوّم هه یه.»

«ئه دی تاکه که ی تری پا پوو چه که له کوئیه؟»

«نازانم، دایکم ده زانئ.»

کچۆله که هاته وه مائی و زردایکه که هه ره له کۆشکی مایه وه تا به لکه ئئ ئه وه خوایه بتوانئ شازاده ی له و کاره ی وه گیتئ. به لام شازاده نه یسه لماند و نه چووه گوئی.

سه لکی مانگا سوورئ بانگی کیژۆله خانیتی کرد:

«برایه که ت بنیره لای شازاده و پیتی رابگه یه نئ که ئه مشه و پیره دایکت دیت و له شازاده ت ماره ده کا.»

کچۆله که چی بیستبوو ئه نجامی دا.

شه و درهنگانیک شازاده هاته لای و پیریتن کچۆله که ی زۆر جوان رازاند بۆوه و پیتی گوت ره گه ل شازاده ی که وئ، شازاده شه ئه وئ له گه ل خوئی برد و ماره ی پری.

دوا ی هه فته یه ک زردایکه که هاته کۆشکی شای و تکای لئ کرد بوو که خان دوو روژان بیسته وه

باوه خوندي. كه بووكي بردهوه هيناي هه چي جل و بهرگي بووكينيبييه له بهري داكنه و له بهر كچه كه خوي كرد و برديبهوه كوشكي شاي و تا ببينه هاوسهري شازادهي و بز خوشي هاتهوه مالى. كه شهو هات شازاده چوه ژووري هاوسهه كه، ديتي فيتليان لي كردوه، چوه لاي شا و همموو شتيكي دهريه دوو روويي و فيل و فهتر و تهله كه زردايكه كه پي گوت. پاشا زور تووره بوو و فهرماني دا خوي و كچه كه شاريه دهه كه. دهستويتهوه ندراپه رين، به فهرماني شا زردايكه تيروه يي و بهدغه ساله كه و كچه كه يان له شاري ودهه رنان.

ئوخيك

ئفسانهي ئه رمه نى

روژ و روژگارتيك بوو، ژن و ميترديك تاقه كورتيكيان هه بوو، روژتيكي بابكه دهستي كورهي گرت و ودهوو خويدا تا له شاگردييه كي دامه زريني و فيري كاريكي بي. له رتيه گه ينه سهه كاني و ناويكي و لاياندا، بابكه هينديكي ئاو خواردهوه و گوتي:

«ئوخى.»

له پر ئوخيك (خيو ئاو) له ئاوي هاته دهري و پرسى:

«هه چي دهه رمون سهه له ريتانه؟ خهريكي كوتين.»

كرمانجه وهلامى دايهوه:

«كوركه م بو شاگرديه دهه مه لاي پيشه گه رتيكي.»

«ئوى به من بسپهه، من پيشه گه رتيكي چاكم.»

بابه كوركه ي بهوي سپارد. ئوخيك كورهي له گه ل خويدا بردهوه بن مالى ئاوي و كرممانجه گه رايه وه مالى. ماوه يه ك رابرد. ژباني مالى كرممانجه ي زور سهخت و ناخوش راده برد. روژتيكي بابكه هاته وه سهه كاني و ناوي و هينديكي ئاو خواردهوه و گوتي:

«ئوخى!»

«ئوه بو بانگم دهكه ي؟»

بابه گوتي:

«ژبانمان زور ناخوشه، هاتووم كوركه ي بهه مه وه، به لكه ئى ئوه خوايه يارمه تيبه كمان بدات و بهه نامان بي.»

ئوخيك گوتي:

«ئوه جارئ هيچ فير نه بووه.»

«جا باشه ئه گه ر وايه هه نه بي شتيكمان بديه هه تا كوركه دپته وه پي بي ژين.»

ئوخيك چوه بن ئاوي، سفه به كي هينا و دايه دهست كرممانجه كه ي و گوتي:

«هه كاتي برسي بوويت، ئوه سفه ي راخه.»

كرمانجه سفه كه ي هه لگرت و بهه و مال بووه، هه كه گه يشته وه سفه ي پان راكرد و كتوپر هه موو جوهره خوارديتيكي له سهه ناماده بوو. ئيدي ژن و ميترده هيچ تهنگ و چه له مه به كيان نه ما، روژتيكي ژنه گوتي:

«ئهرى بز ژني سولتاني بز نيوه روژه كي بانگه پيشتن نه كه بن؟»

ميترده گوتي:

«نا وا چاكه لتي گه رتي، چونكه هه چاوي بهو سفه به بكه وي دهيه وي.»

ژنه هەر سوور بوو که: «هەر چی ده‌بێ با بێ، من ده‌بێ هەر بانگه‌یشتنی کهم.»

«کچی نه‌که‌ی، ئه‌وه راست نبییه، ئه‌وه پیت ده‌لیم دوایه په‌شیمان ده‌بییه‌وه.»

به‌لام ژنه هیچ گوێی نه‌دایه قسه‌ی مێرده‌که‌ی و ژنی سولتانی و ژنانی دهر و دراوسێی هه‌موو بو نانه‌خوردنی نیوه‌ڕۆیه بانگه‌یشتن کردن. که هه‌موو هاتن و خڕ بوونه‌وه و دیتیان هیچ شتیکی بو نیوه‌ڕۆیه نه‌کراوه، ته‌نانه‌ت ته‌ندوو‌ریش دانه‌خرا‌بوو. میوانه‌کان تێکیانه‌وه هاو‌یشت و لیکتریان ده‌پرسی:

«باشه ئیهمه‌یان بو بانگه‌یشتن کردووه؟»

وه‌ختی نیوه‌ڕۆیه خانه‌خوێ هینای سفردی راخست و ده‌سته‌به‌جێ هه‌رچی جو‌ره خواردنیکی خو‌ش و به‌تامه له‌سه‌ر سفردی قووت بو‌وه. ژنی سولتانی له‌ دلێ خو‌یدا گو‌تی:

«ئوه سفردیه بو من باشه.» و به‌گو‌یی کاره‌که‌ره‌که‌یدا چرپاند و گو‌تی:

«له‌ مالتی سفردیه‌کی له‌و رهنگه‌مان هه‌یه، خیراکه زو برۆ بیه‌ینه.»

کاره‌که‌ر ده‌ست‌بر‌د چوو سفردیه‌ی هینا و هاته‌وه، ژنی سولتانی زۆر وه‌ستایانه و به‌دزیبه‌وه چاپو‌و‌کانه سفرده‌که‌ی گو‌زی.

میوانه‌کان مالا‌وایییان کرد و ڕۆینه‌وه.

ئهو شه‌وه ده‌مه و ئیوارێ، ژنی کرمانجه‌ی وه‌ک جار‌ان سفردی هینا و را‌بخست، به‌لام هیچی له‌سه‌ر په‌یدا نه‌بوو. پێیان وابوو ژنی سولتانی سفرده‌که‌ی دزیبێ.

بو سبه‌ینێ ژن و مێرده هه‌ر دوو پێکه‌وه چوونه‌وه سه‌ر کانی و ئاوێ، ئاویان خوارده‌وه و گو‌تیان:

«ئوخیک!»

ئوخیک ده‌ست‌بر‌د له‌ ئاوێ هاته‌ ده‌ری:

«ها چتان ده‌وی؟»

«برسیمانه!»

«ئهدی سفرده نه‌دانێ!»

«ژنی سولتانی هاته مالتی مه‌و سفرده‌که‌ی دزی.»

ئوخیک چۆه بن ئاوێ و کووله‌که زه‌ردکیکی هینا: «ئوه کووله‌که زه‌ردکه‌یه، هه‌ر کاتیکی رایته‌کین یه‌ک ده‌سته سواری جه‌نگی لێ دینه‌ ده‌ری و به‌گژ سولتانی‌دا دین.»

ژن و مێرده کووله‌که زه‌ردکه‌یان هینایه‌وه، له‌ مالتی ده‌ستیان کرد به‌را‌ته‌کاندنێی. سواری جه‌نگی به‌خو و به‌چه‌کی ته‌واو عه‌یاره‌وه هاته‌ ده‌ری و تاویان‌دایه مالتی سولتانی و دهر و دیوار و ده‌رکه و په‌نجه‌رده‌ی ماله‌که‌یان ورد و خاش کردن و ئاداریان به‌سه‌ر پاداریه‌وه نه‌ه‌یشت. خه‌لکیکی زۆر خڕبوونه‌وه و پرسیان:

«ئوه بو هیرش ده‌به‌نه سه‌ر سولتانی؟»

سه‌ریازه‌کان وه‌لامیان دانه‌وه:

«ئیمه بو ئه‌ستانده‌وه‌ی سفردیه‌که ده‌جه‌نگین که ژنی سولتانی دزیبه‌تی.»

ترسی له‌ ده‌ستدانی تاج و ته‌خت و به‌ختیان سه‌رتاپای سولتانی داگرت و چوو سفرده‌که‌ی هینایه‌وه و دایه‌وه ده‌ست جه‌نگا‌وه‌ره‌کان.

ئه‌وانیش سفرده‌که‌یان دایه‌وه کرمانجی و هه‌ر به‌فه‌رمانی وی هه‌موو چوونه‌وه ناو کووله‌که زه‌ردکه‌ی و ئه‌ویش هینای کووله‌که‌ی به‌دیواریه‌وه هه‌لواسی. چه‌ند سالتیک تێپه‌ری. سه‌ره‌نجام رۆژیکی کرمانجه به‌ژنه‌که‌ی گو‌ت:

«ئیسنا پیم وایه کوره‌که‌مان شتیکی فیر بووبێ، با بچین و بیه‌ینینه‌وه.»

چوونه‌وه سه‌ر کانی و ئاوێ و ئاوێکی زۆریان خوارده‌وه و گو‌تیان:

«ئوخیک!»

ئوخیک په‌یدا بوو و پرسی:

«بو بانگتان کردم؟»

«کوره‌که‌مان بده‌وه، ئوه ماوه‌یه‌کی یه‌کجار زۆره شاگرده.»

ئوخیک گو‌تی:

«با بچم تا‌قی بکه‌مه‌وه، ئه‌گه‌ر زانیم بو‌ته وه‌ستا ئوه بو‌تان دینمه‌وه.»

ئوخیک چۆه قوولایی ئاوێ تا بچیته‌وه مالتی. ئوخیک کچیکی هه‌بوو ئهو کچه به‌کوره‌ی گو‌ت:

«ئوه هه‌موو که‌لله سه‌رانه ده‌بینی؟ ئوه هه‌موو سه‌ری شاگرده‌کانی با‌من. ئه‌گه‌ر با‌م پرسێ داخوا هیچ فیر بوی، وه‌لامی بده‌وه نه‌خیر. دهنه‌ تۆش وه‌ک ئه‌وانه بێ سه‌ر ده‌بی.»

ئوخیک هاته‌وه مالتی و له‌ کوره‌ی پرسی:

«باشه، ڕۆله پیم بلتی بزانه داخوا هیچ فیر بوی؟ ئوه داک و بابت هاتوون بته‌نه‌وه.»

کوره‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«نه‌خیر وه‌ستا.»

ئوخیک به‌مست و پێله‌قان وه‌ریگه‌را‌یه: «بلتی فیر بووم! بلتی فیربووم!»

به‌لام کوره به‌رده‌وام ههر ده‌یگوت:

«نه‌خیر، نه‌خیر، نه‌خیر!»

تا سه‌ره‌نجام ئوخیک له پهل و پۆ بو له ماندوو‌یه‌تیبیان و ئینجا کوره‌ی هینا‌یه‌وه و دایه‌وه ده‌ست داک و بابی و گوتی:

«پۆ به‌لام ههر ده‌تگرمه‌وه.»

کوره لاوه خۆی هینا‌یه سه‌ر وینه‌ی ئه‌سپه‌یکی ره‌ش و چوار ناله‌کی که‌وته پتیه، که له داک و بابیشی نزیک بۆوه، ئه‌وانی ناسیه‌وه به‌لام ههر به‌غار له‌وان تپه‌په‌ری. نه‌ختیک له‌وان دوورتر خۆی کرده‌وه کورپتزه‌یه‌ک و هاته‌ دیدنه‌ی ئه‌وان. بابه‌که گوتی:

«ئای رۆله له‌و به‌ده‌ختییه، ههر ئیستا ئه‌سپه‌یک به‌لای ئیمه‌دا رابرد و که‌چی ئه‌وا تۆش به‌پیتی پیاده‌ی ده‌که‌یت. ئه‌گه‌ر له‌گه‌لمان بای ئه‌سپه‌که‌مان بۆ ده‌گرته‌ی.»

له‌ ریتی مالتی کوره‌ چه‌ند جارێکان خۆی له‌سه‌ر شتیه‌ی چه‌ندین گیانله‌به‌ری جوژاو‌جوژ نواند و به‌لای داک و بابیدا تپه‌په‌ری. له‌ مالتی به‌بابی گوت: «بابه! ئه‌و ئاسک و شوور و گیانله‌به‌رانه‌ی که‌ به‌لای ئیوه‌دا ره‌ت ده‌بوون ئه‌وانه‌ هه‌م‌سووبان من بووم. ئیشتی من خۆگۆرینه. من خۆم دینمه‌ سه‌ر شتیه‌ی بارگینیتیک و تۆ ده‌وانی له‌ بازاری بمفرۆشی. به‌لام هه‌رگیز نه‌که‌ی به‌هه‌وساره‌وه بمفرۆشی. ئه‌گه‌ر وا بکه‌ی هه‌رگیز ناگه‌ریمه‌وه لاتان.» کوره‌ چه‌ند جارانی خۆ کرده‌ بارگین و بابی له‌ بازاری فرۆشتی، به‌لام شه‌وی دووباره‌ ده‌هاته‌وه. پۆژیکه‌ی بابه‌که‌ خه‌ریک بوو کوره‌ی -که‌ خۆی کردبووه ئه‌سپ - بمفرۆشی، به‌رپه‌که‌وت ئوخیک ئه‌وی پۆژیک له‌ بازاری ده‌گه‌را، ههر زوو بابی شاگرد و ئه‌سپه‌که‌ی ناسینه‌وه و به‌ره‌و لای وان هات، به‌لام کرمانج ئوخیکی نه‌ناسیه‌وه.

ئوخیک پرسی:

«ئهو ئه‌سپه‌ی به‌چه‌ند ده‌ده‌ی؟»

بابه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«سه‌د و په‌نجا ئه‌شرفی زتیر.»

«به‌لام من به‌هه‌وساره‌وه‌ی ده‌کرم.»

«نه‌خیر به‌هه‌وساره‌وه‌ی نافرۆشم.»

ئوخیک ههر پیتی داگرت:

«ئه‌گه‌ر به‌هه‌وساره‌وه‌م بده‌یه‌ی، دوو سه‌د ئه‌شرفی زتیرت ده‌ده‌می.»

کرمانج دلێ گۆرا و قایل بوو.

ئوخیک ئه‌سپه‌که‌ی برده‌وه مالتی و له‌ کۆله‌گه‌ی به‌سته‌وه و به‌کچه‌که‌ی گوت:

«تا ده‌چم تیر و که‌وانان دینم چاویتکت لیتی بی.»

به‌لام کچه‌ ئه‌سپه‌که‌ی به‌ره‌له‌دا کرد. ئه‌سپه‌ خۆی هینا‌یه سه‌ر شتیه‌ی کوتریک و له‌ شه‌قچه‌ی بالانی دا. ئوخیکیش خۆی هینا‌یه سه‌ر شتیه‌ی بازیکه‌ی شکاری و سه‌ری له‌ دوو نا.

کوتره‌ له‌ رتیه‌ چاوی به‌زه‌ماوه‌ندیکی بووک هینان که‌وت، خۆی کرده‌ سووره‌ گولیک و که‌وته نیتو

میوانه‌کان. بازی شکاریش ده‌ستوورد خۆی کرده‌ شه‌یدا و ئه‌ویندارتیک و به‌خۆ و سازه‌وه هاته‌ نیتو میوانان، میوانه‌کان سووره‌ گوله‌که‌یان بۆن ده‌کرد، کاتێ ئاوازی ئه‌و شه‌یدا ئه‌وینداره‌ ته‌واو بوو سووره‌ گوله‌که‌ی وه‌رگرت و له‌ نیتو ده‌ستیدا پرواندى و کاتێ هینده‌ی نه‌مابوو به‌یه‌کجاری پیروئ خۆی کرده‌ چه‌نگیک هه‌رز و به‌وناوه‌دا بلاو بۆوه. ده‌نکیتیک له‌وان که‌وته ژتیر پاپوچی نه‌رمی یه‌ک له‌ میوانه‌کان. ئه‌ویندار به‌شتیه‌ی مریشکه‌ کورکیتیک ده‌ستی به‌خواردنی هه‌رزنه‌که‌ کرد. ده‌و ده‌مه‌یدا ده‌نکه‌ هه‌رزنی ژتیر پاپوچه‌که‌ به‌شتیه‌ی رتویه‌یک هاته‌ ده‌ری و پری دایه‌ مریشکه‌که‌ و قرتیه‌ی لی پری و کوشتی. دوا‌یی رتویه‌یکه‌ هاته‌ سه‌ر شتیه‌ی لاوتیکی شوخ و له‌گه‌ل میوانان تیکه‌ل بوو.

سێ سیتو له‌ ئاسمانتیه‌ به‌ریونه‌وه: یه‌که‌م بۆ گۆینه‌وه و دووه‌م بۆ گۆیگران و سێهه‌میش بۆ ته‌واوی خه‌لکی دنیا‌یه‌.

کچی خۆر

ئەفسانەى گورجى

ھەبوو نەبوو، لە سەردەمانىكى زۆر زووى پىش ئىستا، سى برا ھەبوون پىكەوھ دەژيان، كىلگەھە كىيان ھەبوو بەھەرسىكىيان كىلايان و تۆويان پىتوھەرد و چاوەرتى بەرھەم بوون. چۆنبا دەويست ئاوا شىن بوو. كىلگەھە ھەك دەريا دەھات و دەچوو و شەپۆلى دەدا. دلئى بەرزگان لە خۆشيان ھەروا تەپەى بوو. تا رۆژىك لە پىر ئاسمان تارىك بوو و ھەورەكان تىكىانەوھ دا و چى بوونەوھ تەرزە دايدا. زەويەكانى دىكەى ئەو لاو لای كىلگەھەى وان چ زىبانىكى واى وئى نەكەوت، بەلام لە ناوھەراستىرا واى كوتابوو ئادارى بەسەر پادارىوھ نەھىشت و ھەمووى تەفر و توونا كرد. كاتى بەرزگى چارەپەش كىلگەھەى وا بەوئىرانى دئى، دلئى سست بوو، ھىچى نەكوت، ھەناسىكى ھەلكىشا و داسى تاو داىھە و ملئى لە رىبەنا، تا لە جىبەكى دى بەختى خۆى تاقى كاتەوھ.

ھەر رۆبى رۆبى تا گەبىبە پىاوتىكى زۆر دەولەمەند. ئەو پىاوش كىلگەھەكى ھىندە بەرىن و گەورە و فراوانى ھەبوو، جىبى سەد رۆژ دروئىنەى تەواو. بەرزگەر بەپىاوه دەولەمەندەكەى گوت:

«ئەگەر ھەموو كىلگەكەت بەرۆژىكى بۆ وەدرووم چم دەدەپەى؟»

وہلامى داىوھ: «نىوھى بەرھەمەكە»

بەرزگەر لە كارى راچوو. تا نىوھەرۆبە باقەبىنى بۆ سوالەگەمان رىز كردن. دواىھە داسى تاو داىھە و دەستى بەدروئىنەى كرد. ھەر دەيدرووھە و باقەى دەكردن و لە پەناىھەكى دەيكردنە گەلشە، ئەوى رۆژى تا ئىتوارى ئەوى ھەبوو ھەمووى درووھە، كاتى خۆر خەرىكى ئاوابوونى بوو تەنيا يەك سوالەى ماىو بىبەستى.

بەرزگەر پشتى راست كردوھە و كىلاوى لەسەرى ھىناىھە خوارى و كەوتە پارانەوھ لە رۆژى:

«وہرە مەردى چا بە، لەسەرخۆ، ئاوا مەبە، سەير كە تەنيا يەك سوالە ماوھ بۆ بەستى.»

بەلام خۆر ھىچ گوتى نەداىھە تەكا و پارانەوھى بەرزگەر و ئاوابوو. ئەويش كە خاوەن كىلگەكە ھات دواىھە سوالەى بەستبوو. كە دىتى ئەوا كىلگەكە سەر تا سەرى ھەموو درواوھتەوھ و سوالەكان بوونەتە گىشە و خەرمانىكى زۆر گەورە، واقتى ورمە و گوتى:

«باشە، ئىستا ھەر وەك بىارمان داىو با بەرھەمەكە بەش كەبن.»
بەرزگەر گوتى:

«نا، ديارە خۆشى لە من زىزە، من نەمتوانى پەمانەكەم بەجى بگەپەنم و دواىھە سوالەم دواى خۆراواىھە بەست، تۆ بەختىر و ئىمە بەسەلامەت.»
لۆژە لۆژ وەدوور كەوت.

ھەر رۆبى رۆبى، تا گەبىبە ولاتى پاشاىھەكى. لەوى بۆ ماوھى چوار سالان بووھە شوان. بەو مەرجەى ئەگەر لە ماوھى ئەو چوار سالەيدا ھىچ سەرىك نەمرد و گورگ نەبخوارد و لەتئىو نەچوو، بەكورتى ئەگەر پەزەكان ھىچيان لئى نەھات، ئەوا نىوھى تەواى مەركەكانى بدەنتى، خۆ ئەگەر واش نەبوو ئەوھە ھىچى نەدەنتى و بەدەستى بەتال و ماىھە پوچ وەدووى كارى خۆى كەوتى.

شوانە بەو قەرار و بىرەوھە، مەرى وەپىش خۆدان بۆ لەوھەرى. ماوھى چوار سالئى تەواو چاودىرئىھەكى زۆر وردى لە مەركەكان كرد، تەنانتە نەبەپىشت بەلا بگاتە ھىچ يەكىيان، بەلام لە دوا ساتى بەرەو مال بوونەوھ و داھەشكردنىبانا، نازانم گورگىگ لە كوترا پەيدا بوو و پرى داىھە بەرخۆلىكى و بەرەو دارستان فراندى. شوانە مەركەكانى بەرەو ئاغەلى لىخوئىن. خاوەن مەركەكە دىتى ھىندە بەجوانى و وا بەوردى و رىكوىپىكى چاوەدئىرى لە مەركەكان كراوھ، دەستى كرد بەبژاردن و بەشكردنىبان، شوانە بئى ئەوھى ورتەپەكى لئى بئى گۆچانەكەى دانا و لەوى وەدووركەوت، دىسانەوھ نەيتوانىبوو پەيمان و شەرتە شوانىبەكەى بەرئىتە سەر و يەك لە بەرخۆلەكان فرىندرا و ئەويش پاداىشتەكەى نەويست. رۆبى رۆبى تا گەبىبە سەر رووبارىكى، لە قەراغ رووبارەى دانىشت تا وەحەسى. دىتى ئەوا سى كچە خۆر لە ئاسمانىپوھە ھاتنە خوارى لە رووبارەكە خۆ بشۆن. يەكجار زۆر جوان بوون ھىندە شوخ و شەنگ تا ئىستا كەس جوانى واى نەدئىبوون.

له جیبی خۆی ههستا و بهدزه دزه له کچه خۆزان نزیک بووه، یهکیکی لێ گرتن و ههلات. بهراکه پراکه تا گهیبیه کێلگهیهکی و لهوێ کۆخهیکه ههلتا. لهوێ له ناو کۆخهیدا ژبانیهان دهست پێ کرد، ئه و ژن و مێرده هینده ههژار و نه دار بوون هیچ شتیکیان له داری دنیا بهدا شک نه دهبرد، پیاوه نه دهچوو ئیستی و ده بگوت:

«پرووم له ههر جیبیهک کرد و دهستم بۆ ههر چیههک برد بهخت به پیرمهوه نه هات، ئیدی بۆ بهخۆ پیاوی مل له کارێ نیم.»

کچی خۆر ئهنگوستیلهیهکی ئهفسووناوی ههبوو دایه مێردهکهی و گوتی:

«ئهوه جیازی بوو کیتیمه، لهسه زهوی دانێ، مێزیک پهیدا ده بێ، دوايه ئهنگوستیلهکه له سه زهوی هه لگرهوه و بیخه سه مێزه که، ههر چی خواردن و خواردنهوهی خۆش و بهتامه له سه ری ز ده بێ، ئه گه ئهنگوستیلهکه له سه مێزه که لا برد ئهوه ههچی لهسه نامینێ و خۆ ئه گه ئهنگوستیلهکه شت شاردهوه ئهوه یه کجاری مێزه که ش ون ده بێتهوه. ئه وهش هه مو سامانه که ی منه.»

مێرده که ی زۆر شادمان بوو. زۆر به ئاسووده یی و خوشیهوه ده ژبان و سه ریان پیکه وه نابوو، تا پیاوه بریاری دا که فه رمانه وه بانگه یشتنی ماله خۆی کا. ژنه زۆری له گه ل کرد واز له و کاره بێتی، گوتی:

«کوړه داست، بانگه یشتنی فه رمانه وه ای گالته ی مندالان نییه، تۆ له داری دنیا به ئهنگوستیلهیهکی چکۆله شک ده به ی. ده تهوێ به وهش فه رمانه وه ای دهسته مو که ی؟ ئاگات له خۆ بێ ئه وهش له ده ست نه ده ی.»

پیاوه ههر پیتی داده گرت و خیرا خیراش ده بگوت:

«نا، نا، ده بێ فه رمانه وه ای ههر بانگه یشتن که م، واز بینه با بیت و به چاوی خۆی بیینی که ئیمه ی لادیی چۆن ده ژین و با بشزانی که ئیمه له و دنیا به دا هه بین و ده توانین فه رمانه وه ای بانگه یشتنی ماله خۆمان که ی.»

سه ره نجام رۆژیکه ی ملی له ده ریاری ماله فه رمانه وه ای نا، تا بانگه یشتنی کاته ماله خۆی، شتیکیشی ده ست و دیاری له گه ل خۆی هینابوو چوو له ای فه رمانه وه ای دوا ی ئیکلامه یکی زۆر دیارییه که ی پیتسه که ش کرد و تکی لێ کرد:

«پیمان خۆشه به ته شریف هینانتان به خواردنی نانی نیوه رۆیه ک و نمه ک کردمان له ماله سه ره ره زمان که ن.»

فه رمانه وه پیکه نی و گوتی:

«تۆ کیت و بۆ ده تهوێ ئیمه بانگه یشتن که ی؟»

دوا بیی درێزه ی به قسه کانی دا:

«من بۆ خۆم نایم، ئه گه ههر سوو ریشی له سه هاتنیمان ئه و راویژکاره کانت له گه ل ده نیوم.»

فه رمانه وه راویژکاره کانی کۆکرده وه و گوتی:

«پروژن بزانی بۆ خه یالی داو ده کردنی مه ی چۆته میشکی. داخوا به راستی شتیکی هه یه و ده به وێ پیتسانی مه ی بدا، یان ههر ده به وێ به ئانه سه گالته مان پێ بکات.»

کاکی کرمانج به پیتی پیاده وه پیتش راویژکاران کهوت و رینمایه ده کردن. له رتیه زۆر برسی بوون. قه ره قاو لیکیان راو کرد و دایانه ده ست خزمه تکارێک تا بچێ له جیبیه کی بۆیان بکاته که بابی به رکولێ، خزمه تکاره چوو کۆخه یکی دیته وه که ریکه وت ههر هه مان کۆخ بوو که کابرای کرمانج و هاو سه ره که ی تیدا ده ژبان. چوو ژووری کۆخی و سه رقالی که باب کردنی بوو، که له پر کچی خۆری هاته وه نیو کۆخی.

ههر که خزمه تکار چاوی پێ کهوت به ندی جگه ری پسا و پیتیه وه ئه به لقه بوو و ئیدی نه یتوانی رووی لێ وه رگیتێ، هه مو شتیکی له بیر چۆوه، نه یزانی بۆچی و له به رچی هاته وته وینده ری. که وه ناگا هاته وه قه ره قاو ل ببوو خه لئووز. په له وه ره سووتا وه ی هه لگرت و هینای له به رده مه راویژکارانی دانا. راویژکاران هه مو تووړه و ته نگاو بوون و گوتیان:

«ئو په له وه ره ت بۆ وا سووتا ندوه؟»

خزمه تکاره وه لامی دانه وه:

«ژنیکی له و کۆخه ی دا بوو، هۆش و گوشتی پێ نه هیشتم و ناگام له خۆ نه ما. ئیدی نه هه یچم دیت و نه هه یچم بیست کا تیکه ی به خۆ هاته وه په له وه ره سووتا وه.»

راویژکاران و هاو رتیه یان بۆ دیتنی ئه وه ی خزمه تکار گوتبوو به سواری ئه سپه کانیان چوارنا له کی به ره و کۆخی ژنه ی وه رێ کهوتن. ژنیکی که خزمه تکاره که هینده ی باسی جوانیه که ی کردبوو ده کرا له دیتنی راو ده ستی؟!

له نزیک کۆخی له ئه سپان دایه زین کابرای کرمانج که به را که پرا که خۆی گه یانده وه وان، ئهنگوستیله که ی ده رتیا و به ره و لای ئه سپه کان چوو، ههر یه که ی تووره که کا و جۆیه کی چاکی به سه ر وه کردن و دوا ی تیر بوونی ئه سپه کان تووره گه به تاله کانی ون کردنه وه. له نیو کۆخه که یدا دوو له میوانان ئهنگوستیله که ی ده رتیا یه وه و له سه ر زهوی دانا، مێزیک هاته ده ری، ئهنگوستیله که ی له سه ر زهوی هه لگرت و له سه ر مێزه که ی دانا، خواردن و خواردنه وه ی یه کجار زۆر به تام و چیت و به پای پیلان له سه ر مێزی په یدا بوو، سفره به شتیه به ک راژبووه که ته نانه ت دوو چیتستی وه ک یه کت له سه ر مێزه که ی نه ده دیت، ئه وه ی کرابوو نه کرابوو.

راویژکارانی فه رمانه وه هه مو له هه ژمه تان ده میان به ش ببوو. له و کۆخه چکۆله و ته نگه به ره و لاته ربه که دا نه چیتستلینه ریک و نه مه ته خیک نه بوو، ئه وه هه مو خواردنه جۆراو جۆر و ئه وه هه مو زه لاته و خواردنه وه نایابانه به و جۆره ئاماده بکات. باشه ئه دی ئه وه هه مو خۆرا که له کوپرا هاتبوو؟.

هه مو بیان تیکرا به و واقه و و کاسه وه نانه که یان خوارد و دوا یی وشیا ری هاته ژووره وه ی کچی خۆر بوون، راویژکاران که تا ئیستا و هه رگیز کچیکه ی وه ک کچی خۆر جوانیان نه دیتوو، به دوو دلایه وه لیکتریان ده روانی و به ده ردی ده لێن هینده ی نه ما بوو شاخ و بال ده رکهن. ئیدی ههر چۆنیک بوو زاوای خۆر میوانه کانی زۆر شاهانه پیتسوازی کرد و زۆر به روو خوشیه وه ش به رتی کردنه وه. راویژکاران هاته وه خزمه ت فه رمانه وه، فه رمانه وه پرسی:

«باشه، له وێ چتان دیت؟»

ئه وانیش هه رچی ده رباره ی پیتسوازی و چۆنیه تی ئاماده کردنی ئه وه هه مو خواردن و خواردنه وه جۆراو جۆرانه ی بێ کابان و مه ته بخ و ناگر و دوو و جوانی و شوخ و شهنگی ژنی ئه وه کرمانجه ی و هه ر چی

دییوویان بۆ فهرمانه‌وه‌یایان گێڕایه‌وه و گوتیان:

«ژنیکی وا ههر شایسته‌ی هاوسه‌رته‌ی فهرمانه‌وه‌یایه و ده‌بێ ئی وی بی.»

فهرمانه‌وه‌یای پرسی: «چۆن ده‌توانم ئه‌وه‌م وه‌ چنگ که‌وه‌ی؟ چ به‌لایه‌کی به‌سه‌ر مێرده‌که‌ی بێنم له‌ کۆڵ بێته‌وه و له‌ ده‌ستانی ڕزگار بم؟»

راویژکاران گوتیان:

«ده‌ستووڕ به‌رموو کرمانجه‌ی بێنه‌ ئییره و داوای لێ بکه‌ن په‌ری زێڕین که به‌خۆره‌وه به‌نده به‌یه‌نێ. ئه‌گه‌ر ئه‌و به‌دوای ئه‌و په‌رده‌دا بڕوا هه‌رگیز به‌زیندوویی ناگه‌رێته‌وه و ئیوه‌ش ده‌توانن ژنه‌که‌ی بێنن.»

فهرمانه‌وه‌یای ده‌ستووڕ به‌رده‌ستێکی نارد کرمانجه‌یای هێنا و ئه‌ویش پێی گوت:

«تۆ ده‌بێ په‌ری زێڕین که راسته‌وه‌خۆ به‌خۆره‌وه به‌نده به‌چی و بۆمان بێنی.»

زاوای خۆر به‌دلی پر غه‌م و که‌سه‌ره‌وه، هاته‌وه‌ مالتی لای هاوسه‌ره‌که‌ی و گوتی:

«فه‌رمانه‌وه‌یای فه‌رمانی پێی کردووم په‌ری زێڕینی خۆری بۆ په‌یدا که‌م و بۆی بێنمه‌وه.»

هاوسه‌ره‌که‌ی گوتی:

«باشه تۆ ئه‌و به‌لایه‌ت بۆ به‌سه‌ر خۆت هێنا؟ ده‌بایه له‌ پێشدا بێر بکه‌یه‌ته‌وه، به‌لام تازه غه‌می ناوی، واچاته‌ره هه‌ستی و به‌دوای ئه‌و شته‌یدا بگه‌رێتی.»

کچی خۆر چهند دیاربه‌یه‌کی دایه بۆ خزمه‌کانی و خسته‌یه سه‌ر رێبه.

زاوای خۆر ملی رێگای گرت.

ماوه‌یه‌کی زۆر به‌رێبه‌دا رۆیی، به‌زۆر ولاتاندا و به‌زۆر سه‌ره‌زه‌مینی وشک و برینگ و بێ گیا و گۆڵو زۆر بیابانی گه‌رمه‌سه‌یردا تێپه‌ری. رۆیی رۆیی تا سه‌ره‌نجام گه‌ییبه مه‌زلگای مانگ و خۆر.

خۆر پێش کازیه‌وه رۆییبوو تا به‌گزنگی خۆی جیهان رووناک کاته‌وه، به‌لام مانگ له‌ مالتی بوو، مانگ پێشوازی تازه‌ی میوانی کرد و زۆری به‌خێر هێنا و به‌و دیاربه‌یه‌ش که هاوسه‌ره‌که‌ی پێیدا ناردبوو ناسیبه‌وه، زۆر به‌شادمانی و خۆشی و گه‌رم و گوربه‌یه‌وه وه‌ری گرت.

مانگ گوتی: «خۆر به‌و زوانه‌ ده‌یته‌وه، به‌لام تۆ به‌رگه‌ی تینی گه‌رمای وی ناگری و ده‌سووتی.»

مانگ ئه‌وی کرده ده‌رزبه‌یک و له‌ کونه‌ کۆله‌گه‌یه‌کی ڕاکرد. ئیواره‌ ده‌ختان که خۆر هاته‌وه گوتی: «بۆن دی، بۆنی ئاده‌مییان دی.»

مانگ به‌ده‌نگی به‌رز گوتی: «گێله، چۆن ئاده‌می ده‌توانی بێته ئییره؟ ئه‌وه بۆ خۆتی هه‌موو دونیات لێکداوه و ئه‌گه‌ر بۆنی ئاده‌میانی بێت ئه‌وه هه‌ر بۆ خۆت له‌گه‌ڵ خۆندا هێناوه.»

دوایی درێزه‌ی به‌قسه‌کانی دا: «باشه ئه‌گه‌ر به‌راستی زاوای کچه‌که‌مان بۆ دیدهنی هاته‌بایه ئییره چت ده‌کرد؟ نه‌تده‌سووتاند؟»

خۆر سوێندی خوارد که: «نا، نا، ئه‌وه‌نده‌م به‌سه‌ چاوێکم پێی بکه‌وی و بزانه‌م ئه‌و زاویه‌مان کێیه‌!»

مانگ دووباره‌ی کابرای کرمانجی کرده‌وه بنیاده‌م و له‌به‌رده‌می خۆری ڕاگرت، خۆر به‌خێر هاتنی زاواکه‌یانی کرد و لێی پرسی چۆنه‌ هاتۆته ئییره. ئه‌و وه‌لامی دایه‌وه:

«فه‌رمانه‌وه‌یای ده‌یه‌وی کچه‌که‌تانم لێ بستینێ. ئه‌و بیستوووه‌تی که ئیوه‌ شاپه‌ری زێڕینتان هه‌یه و منی

بۆیه ناردووه تا ئه‌وی بۆ به‌رم، ئه‌گه‌ر نا هاوسه‌ره‌که‌مم لێ ده‌ستینێ بۆ خۆی.»

خۆر دلی دایه‌وه و گوتی:

«مه‌ترسه، وه‌ره‌ با به‌جینه‌ نیو باغی و له‌وی تۆزێک وه‌حه‌سی.»

چوونه‌ نیو باغی، باغیکی سه‌رسووڕه‌یتن بوو، هه‌ندێ دره‌خت تازه به‌ری ده‌دا و هه‌ندێکیش له‌ چرۆیاندا ون بېوون و هه‌ندیک تازه گۆلیان ده‌پشکووتن و گه‌لای هه‌ندێکانیش خه‌ریکی وه‌رنی بوون.

میوان باغی زۆر به‌جوانی و ڕازاوه‌یی هاته به‌ر چاوان و به‌ده‌می پر ستایش و واقی و په‌وه هه‌نگاوی ده‌نان و ده‌وتیدا ده‌گه‌را. خۆر گوتی:

«لێره به‌ینه‌وه و وه‌حه‌سی، گه‌وره‌ی باوبۆرانان و شای گورگان پێشوازیته‌ لێ ده‌که‌ن و ئاگیان لێته‌ ده‌بێ.»

زاوای خۆر برسی بوو دانیشته‌ و چاوه‌پێی خواردن بوو.

شای گورگان په‌یدا بوو و مێزێکی هێنا، دوا‌ی وی گه‌وره‌ی باوبۆرانان وه‌ده‌رکه‌وت و خواردن و خواردنه‌وه‌یه‌کی یه‌کجار زۆری له‌ پێش رۆنا. له‌و ماوه‌یه‌دا، زاوای خۆر هه‌ر خه‌ریکی یاری کردنی بوو به‌و گۆپاله‌ به‌رووه‌ی به‌ده‌سته‌یه‌وه بوو. بانگی شای گورگانی کرد و گوتی:

«له‌ بیرته‌ چۆن چوار سالی ته‌واوم شوانی مه‌ر و به‌رغه‌لان کرد و نه‌مه‌یشت ته‌نانه‌ت یه‌ک سه‌ریان لێ زایه‌ بێ، تا تۆ هاتی و له‌ پر له‌و رۆژه‌ی شه‌رته‌ شوانیه‌که‌م ته‌واو ده‌بوو و رۆژی به‌شکردنی بوو پرته‌دایه به‌رخۆلێکی و بردت؟ باشه ئه‌وه‌ت بۆ کرد؟» و به‌و گۆپاله‌ی به‌ده‌سته‌یه‌وه بوو وه‌ریگه‌رایه، هێنده‌ی لێدا تا دلی داکه‌وت. دوایی بانگی کرده‌ گه‌وره‌ی باوبۆرانان و گوتی:

«له‌ بیرته‌ ئه‌و کیلگه‌یه‌ی له‌ نیوان دوو کیلگه‌ی دیدا دام چاندبوو له‌ ده‌مه‌ ده‌می دروینێ و هه‌لگرتنه‌وه‌ی به‌روبووماندا، داتدایه ته‌رزه و هه‌رچی به‌روبووم بوو بردت و ده‌نکیکت نه‌هێشته‌وه؟ باشه ئه‌وه‌ چ شتێک ئه‌و کاره‌ی پێکردی؟» و دوایه سه‌ری له‌ دوو گه‌وره‌ی باوبۆرانان نا و وه‌ریگه‌رایه و به‌کوته‌کان و کویت دیشی، هه‌موو له‌شی شین و مۆر کرده‌وه، داکوته‌کیشی که وه‌خاندی هه‌ر دوو چاوشی کویر کرد. که له‌و کارانه‌ ماندوو بوو دانیشته‌ و ده‌ستی به‌خواردنی کرد. کاتیکی تێر بوو، راست بۆوه و که‌وته گه‌رانێ له‌ باغیدا، هه‌رچی دار و بار هه‌بوو شکاندنیه‌وه و مێوه‌ی به‌دارانه‌وه نه‌هێشت و هه‌مووی له‌ په‌گه‌وه هه‌لکێشان و ته‌واوی ئه‌و باغ و باغات‌ه‌ی له‌ نیو برد. دوا‌ی ئه‌وه‌ی که دلی داکه‌وت تۆخه‌ی کرد و لێی پالدایه‌وه.

شای گورگان و گه‌وره‌ی باوبۆرانان چوونه‌ لای خۆر و شکایه‌تیان لێ کرد. خۆر هات و دیتی، ئه‌وه‌ی به‌سه‌ر ئه‌و باغه‌ی هاتبوو ته‌نانه‌ت دوژمنیش دلی پێی ده‌سووتا.

خۆر پرسی:

«باشه ئه‌و کاره‌ت بۆ کردووه؟»

کرمانج وه‌لامی دایه‌وه:

«کیلگه‌یه‌کم هه‌بوو گه‌وره‌ی باوبۆرانی هات و به‌ته‌رزه‌ی هه‌مووی کوتا و ڕایالی. چوار سالان شوان بووم. زۆرم په‌نج کیشا. تا رۆژێکی شای گورگان په‌یدا بوو. ته‌واوی ئه‌و په‌نج‌ه‌ی به‌ با دام. په‌له‌ گه‌مێکی که سه‌د رۆژی په‌ه‌قی دروینه‌ ده‌ویست و به‌رۆژێکم درووه‌ و ته‌نیا یه‌ک مه‌لۆی ما‌بوو

بەباقەبىننى بىبەستىم و ئاورت لەو ھەموو پارانەو ھەيەم نەدايەو ە و كە لىت پارامەو ە تا ئەو مەلۇبەى دەبەستىم ئاوانەبى، كەچى ھەر ئاوا بووى و ماپەپوچت كردم.»

خۆر نەبىتوانى ھىچ وەلامىكى بداتەو، پەرى زىرىنى دايە و رەوانەى كردەو. ھاتەو و پەرى زىرىنى دايە فەرمانرەوا. فەرمانرەوا دەستى لە بنى ھەنبا نە بۆرىنەى ھاتە دەرى و دەستخەرۆ بوو. راوئىزكارانى بانگ كردن و گوتى:

«ئەدى ئىستا چ بكم؟»

راوئىزكاران گوتيان: «بىنئىرە دنباى دى و راپسىپىر ئەو ئەنگوستىلەى دايكى رەحمەتتەن لەگەل خۆى بردو ە بىھىتتەو.»

فەرمانرەوا كرمانجەى بانگ كرده پىش خۆى و گوتى:

«دەبى بچىبە ئەو دنباى دى و ئەو ئەنگوستىلەى دايكم لەگەل خۆى بردو ە، بۆم بىنبەو.»

زاواى خۆر چو ە لای ھاوسەرەكەى و گوتى:

«فەرمانرەوا دەبەوئى بىنئىرە ئەو دنباى دى و تۆ لە من بستىتى.»

ھاوسەرەكەى سۆتۆكى دايە و گوتى:

«ئەو سىئەى لەسەر زەوى خلۆر كەو، رووى لە ھەر لايەكى كرد بەدوايدا برۆ، دەتباتە ئەو جىبەى دەتەوئ.»

سىئەكەى وەرگرت و خلۆرى كردهو و سەرى دەدوونا. سىئە ھەر رۆبى ھەر رۆبى تا گەبىبە مېرگىكى سەوز و پارا ە دارستانىكدا. لە مېرگەيدا نىرىبە شورىك راوستا بوو كە شاخەكانى تا بن لووتى ئاسمانى چوو بوون. رىئوارە گوتى: «رۆژ باش!»

شور لە وەلامدا گوتى: «رۆژ باش، ئەو بۆ كوئ دەچى، چ شتىك تۆى گەياندۆتە ئىرە؟»

«من دەچمە ئەو دنباى دى، دەبى بچم و ئەنگوستىلەى دايكى فەرمانرەواى بۆ فەرمانرەواى بىنمەو.» شور گوتى:

«بەلكە لەوتىش بىتوانى دەرمانىكىش بۆ من بىنى. سەبىر كە چۆن شاخەكانم ھىندە زل بوونە پىم ھەلئاگىرئ.»

زاواى خۆر گوتى: «باش» و مىلى لە رىبە نايەو.

گەبىستە گاشە بەردىكى زل و دىتى وا گايەكى بى ئالىك و بى ئاوى پىئە بەستراو تەو، بەلام گاي تايىن ھىندە قەلەو و خەپلە و خى و پىر بوو ھىندەى نەمابو پىستەكەى بتەقى.

زاواى خۆر واقى و پىرما و پىرسى:

«بەبى ئا و ئالىك چۆن واھىندە قەلەو و خەپەتۆرەى؟»

گا گوتى:

«زۆرم دىون بىرەدا ھاتوون و تىبەرىون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، بەلام ئەگەر ھاتبەو پىت دەلئىم.»

زاواى خۆر كەوتە رى تا گەبىبە مېرگ و شىناو ەردىكى بەكجار زۆر زەنوئىر. دىتى ئەو گيا رەشى تەر و تازە و بۆنخۆشى ئەو شىناو ەردەى وەك دەرباى شەپۆلان دەدا و كەروئىشكەبەتى. جۆگە لە ئاوى روون و

سازگارى لە ھەموو لايەكەو ەلئەقولى و ئەوا گايەكىشى لە نىئەراستىدا بەستراو تەو. بەلام چۆن گايەك ھىندە لەجەپ و كز و لاواز و داتەپىو، كە ھەر ئىسك و پىست بوو و ھىچى دى.

زاواى خۆر بەحەپەساوبىبەو پىرسى:

«بەو ھەموو گيا و گوول و ئاو سازگارەى دەرو ەرتەو ئەدى بۆ ھىندە وا لاواز و كز و داتەپىوى؟»

گا گوتى:

«زۆرم دىون بەو رىبەيدا تىبەرىون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، بەلام ئەگەر تۆ ھاتبەو، ئەوا پىت دەلئىم.»

زاواى خۆر كەوتەو رى، ژن و مېردىكى دىتن كە لەسەر دەمى تىرى تەورىك راکشا بوون. ھەر دووكيان زۆر ئاسوودە بوون و تەنانت لەسەر ئەو دەمە تىرەشەو ھىشتا جىتى بەتالى دىكە شىان ھەبوو. زاواى خۆر بەحەپەساوبىبەو پىرسى:

«ئەو چۆن لەسەر ئەو دەمە تىرەى ئەو تەورە وا راکشاون و تەنانت جىتى زىادىشتان ھەبە؟»

ژن و مېردە لە وەلامدا گوتيان:

«زۆرمان دىون لەو رىبەىرا رۆبون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، بەرپى خۆتدا برۆ، ئەگەر لەوسەرى ھاتبەو پىت دەلئىم.»

زاواى خۆر بەلاياندا رابرد و كەوتەو رى.

رۆبى، رۆبى، نازان چەند رۆبى، تا گەبىبە ژن و مېردىكى دىكە لەسەر پىستە گايەكى پان و پۆر و بەرىن راکشا بوون و ھەر پالىان وىكەدا و پالىان پىكترەو دەنا:

«دە واو برۆ، تۆزىكم جىكەو.»

زاواى خۆر چو ە لايان و رۆژ باشى لى كردن و پىرسى:

«ئەرى ئەو چىبە؟ ئىئە لەسەر پىستە گايەكى وا پان و پۆر و بەرىن راکشاون و كەچى جىشتان ناپىتەو؟»

ژن و مېردە لە وەلامدا گوتيان:

«زۆرمان دىون بەو رىبەيدا رابردوون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، تۆش بەرپى خۆتدا برۆ، ئەگەر لەو سەرى ھاتبەو پىت دەلئىم.»

زاواى خۆر ئەوانىشى بەجىھىشت و بەرپى خۆيدا رۆبى، پىرئىتىكى دىت ئەوا كىرپىك ھىلكەى خى كردوونەو و خەرىكە قوللەبەكيان پى ھەلچنى. ھەر ئەو دەبىتەن و لەسەر يەكى دادەنان، زۆرى پى نەدەچو قوللە خرمەى دەكرد و ھىلكەكان بەقەرمە قەرم خلۆر و بلاو دەبوونەو. زۆرىشىان دەشكان، بەحەپەساوبىبەو بەرەو لاي ژنە چو و گوتى:

«ئەرى دايكە ئەو تۆچ دەكەى، كى بىستووبەتى قوللە لە ھىلكان دروستكرى و كى توانىوبەتى ئەو كارە ئەنجام دا؟»

پىرئىن گوتى:

«جارى بەرپى خۆتدا برۆ، ئەگەر ھاتبەو پىت دەلئىم.»

زاوای خۆر لهویش رەت بوو و بەدوای سیوی خۆی کەوت و ملی له رێبەنا.

هەر بەرپۆه چاوی بەپیریژنیکی دی کەوت لەبەردەمی تەندوورتیکی بەپیتۆه راوەستا بوو نانی سپی وەک کافووری بەتەندوورتیوه دەدا و نانی رەشی وەک خەلۆزی رەشی لێ دەرکردووه و دەری دێنا. سەری سووما و پرسی:

«ئەوه مانای چیه، هەویریکی وا سپی و سۆل بەتەندوورتیوه دەدهی و ئەو نانه رەشەش لێ دەرکەیهوه؟!»

پیریژن گوتی:

«زۆرم دیون بەو رێبەدا تێبەریون و هەرگیز نەگەرانی تەوه، ئەگەر هاتیوه پیت دەلیم.»

زاوای خۆر لهویش رەت بوو و کەوتە پیتی خۆی.

پیاویکی دیت ئەوا بەسەر خەرهندیکیدا چەماوەتەوه و خەلکیکی زۆریش بەسەر پشتیدا دەپەرپەوه. لێی پرسی:

«چ بووه، ئەوه بۆ دەلێی پردی و لێره چەماویهوه؟»

پردە پیاو گوتی: «زۆرم دیون بەو رێبەیدا رابردوون و هەرگیز نەگەرانی تەوه، ئەگەر هاتیوه پیت دەلیم.»

زاوای خۆر لهویش تێبەری و پیتی دایە بەر.

تا سەرەنجام گەییبه داکێ فەرمانرەوای و گوتی:

«کۆرەگەت دەستووری فەرمووه ئەو ئەنگوستیلە لەگەڵ خۆت بردۆتە قەبری بیدەیهوه بەمن.»

داکە ئەنگوستیلەکی دایهوه دەستی و گوتی:

«ببگره، بیدەوه بەکۆرەگەم و پیتی بلتی: "نەفرەتی منی لێ بێ، تەنانەت لێرهش وازی لێ نەهێنم و نەهێشت وەحەسێم، ناواتەخوایم هەر بەدەستی راویژکارەکانی خۆی پارچە پارچە کری."»

دوایی زاوای خۆر پرسی:

«لە رێبە کە دەهاتم شوورتیکم دیت شاخەکانی تا بن لووتی ئاسمانی چووبوون، زۆر بەگرانی دەیتوانین، دەرکری بفرموون چۆن کۆمەگێکی پێ بەکم؟»

داکە گوتی:

«بلتی لە ئاوی بەختە بارانی مانگی جۆزەردانی بخواتهوه، لەو باری رەنج و ئازارەری رزگار دەبیت.»

زاوای خۆر سوپاسی کرد، ئەنگوستیلە دە گۆلمی نا و بەرەو مالت بۆوه. لە رێبە دووبارە گەییبهوه ئەو پیاوی وەک پرد چەمیپۆوه. پیاوێکە پیتی گوت:

«لە دنیای روون من پاسەوانی پردان بووم، نەمدەهێشت کەس بەبێ خۆ خوراندن دەرچی. پارەم لە هەموو کەسێک وەرەگرت، تەنانەت بەزەیییم بەسوالکەرانیشدا نەدەهاتەوه. ئەوه بۆیه لێره وا بەم جۆره رەنج دەکێشم.»

زاوای خۆر لهوی تێبەری و گەییبهوه ئەو پیریژنە نانی پتۆدەدا، پیریژن پیتی گوت:

«لەو دنیای بەکجار زۆر قەلب و چرووک و چاوچنۆک و چاوبرسی و رۆژ و قرچۆک بووم، کە نامم دەرکرد

ئەگەر برسێیهک یا سوالکەرتیک یا رێبوارتیکم دیبایه بەرەو لای من دێ، بەئانقەست سەرم دە تەندوورتی دانا و دەهات هەر دوو چاوم دەرپۆقن و بێنەدەری و سەر و رووم هەموو هەلکرووزی و داپلۆخت، کەچی ئەوهم پێ چاتر بوو لهوهی سەر بلتد کەم و ناچار بێم نانیکیان دهم. ئەوا ئیستا سزای خۆم وەرەگرم.

هەر من نانی سپی بەتەندوورتیوه دەدهم و هەر نانی رەشی لێ دیتە دەری.»

زاوای خۆر ئەویشی بەجێ هێشت. گەییبهوه ئەو پیریژنە قوڵلهی بەهێلکان هەلەدانا.

ئەو گوتی:

«لەو دنیای هێلکەم دەدزین و ئیستاش لێره بەم جۆره ئاوا سزا دەکێشم.»

زاوای خۆر لهویش رەت بوو و ملی له رۆینی نا، هەر رۆیی و رۆیی، نازانین چەند رۆیی تا گەییبهوه ئەو ژن و میردەدی کە لەسەر پیتسه گایهکی راکشایوون و جێیان نەدەبووه.

پیتیان گوت:

«لەو دنیا ئیمه هیچمان بەکتریمان خۆش نەدەویست و سەرانسەری دنیامان پێ تەسک بوو و جێمان تیدا نەدەبووه. ئیستاش هەرچەندە لێک بێزارین ناتوانین لێک جوداییهوه.»

زاوای خۆر لهوانیش تێبەری و رۆیی تا گەییبهوه لای ئەو ژن و میردەدی لەسەر دەمی تیزی تەورتیک درێژ بیوون. گوتیان:

«ئیمه ئەوینداری بەکتری بووین، لێرهش هەر وەک ئەو لا بەدلی بەک گونجایین، هەموو شوپتیک بۆ ژن و میردەدی ئەویندار بەتام و چێژ و خۆشه و تەنانەت لەسەر دەمی تیزی تەورتیکیش جێمان دهبیتەوه، بەو مەرحەمی لێک دانەپرێین و هەرگیز بەکتری لەدەست نەدەین.»

زاوای خۆر گەییبهوه لای گای برسی و لەر و لاوازی نێو شیناوەردی زەنویتر و پر ئاو و گیا و گۆل، گایهکە گوتی:

«من خزمەتکارێکی زۆر خراپی خواوەنەکم بووم و هیچ سوودیکم پێ نەدەگەیاندا، هەر بۆیهشە ئەوا ئیستا ئاوا سزا دەکێشم.»

زاوای خۆر لهویش رابورد و گەییبهوه لای گایە قەلەوهکی بەگاشە بەردەکەوه بەستراپۆوه، گایهکە پیتی گوت:

«من بەراستی و دروستی و راستگۆیانە فەرمانبەرداری خواوەنەکم بووم، لە زەوی کێتلا تیدا لەگەڵ گایەکانی دی هیچ دەغەنێکم نەدەکرد و زۆر بەچاکی ئەرکی خۆم ئەنجام دەدا، هەر بۆیهش بوو زۆر خۆش ژبام، خواوەنەکم زۆری خۆش دەویستم، لێرهش کە هیچ ناخۆم و لەگەڵ ئەوهشدا برسی نیم و رۆژ بەرۆژی هەر قەلەوتر دەبم.»

زاوای خۆر لەو گایەش رەت بوو و گەییبهوه نێریبه شوورەکە و پیتی گوت:

«ئاوی بەختە بارانی مانگی جۆزەردانی وەخۆ، لەو رەنجەت رزگار دەبێ» نێریبه شوور ئاوی بەختە بارانی مانگی جۆزەردانی خواردهوه و شاخەکانی وەرین.

زاوای خۆر هاتەوه لای فەرمانرەوا و ئەنگوستیلەکی دایهوه دەستی و پیاوێکە نەفرەتیهکی دایکیشی راگەیاندا.

هەر کتوپر فەرمانرەوا بوو بە کەرۆتیشک و پراوێژکارانیشی هەموو بوون بە گورگ و لە چاو ترووکانی کدا گورگەکان فەرمانرەواى -کەرۆتیشک- یان لیتک و پیتک کردەوه و پارچە پارچە بیان کرد. تەواوی ئەو سامان و داراییییەى خوا بە فەرمانرەواى دابوو، بوو هی زاواى خۆر و هاوسەرەکەى... «ئەمنیش کالەم دپا و هیچم پیت نەپرا.»

گۆلى ئیژوان

ئەفسانەى گورجى

سەردەمانىكى زوو داك و كورپىك هەبوون، سەربان پیتكەوه نابوو، ئەو هەى خودا بەبەندەى خۆى دابوو نەیانبوو.

كورپە گەورە بوو و گوتى:

«دایە ژنم دەوى»

داكە گوتى: «زۆر چاكە، منیش بە ئاوانى ئەو پۆژەوهم تۆ بەزاوا بەندى بىینم.» بەلام دلى كەسى نەدەگرت. پۆژىكى دایكى پیتی گوت:

«هەموو پۆژى بچۆ سەر رووبارى و نانیتكى باوێژە ناوى. پۆژى بىستەم ئەو ژنەى دەتەوى پەيدا دەبێ.»

كورپە هەموو پۆژى دەچوو سەر رووبارى و نانیتكى داوێشته ناوى. پۆژى بىستەم پیتش ئەو هەى كورپە لە مالى بىتە دەرى، داكى مرد. كورپە زۆر بەرپیز و ئىكلامەوه داكەى بەخاك سپارد، داوى چوو سەر رووبارى و بىستەمىن نانى هاوېشتى، كىژۆلە بەك لە ئاوى هاتە دەرى. دەستى گرت و بردیەوه مالى و وەك ژن و مێردان سەربان پیتكەوه نا. پۆژىكى پیاوه بەهاوسەرەكەى گوت:

«چیدی حەزم لە ژيانى ئیره نەماوه، با بچینه جییهكى دى.»

ژنە دلى لەوى بەر نەدەبوو بەلام لەبەر پیتداگرتنى پیاوهى بەناچارى قایل بوو و بارگە و بنەیان تىكنا و بەرەو لایهكى دى كەوتنە پى و لەوى كۆخىكیان بۆ خۆیان هەلنا. پۆژىكى ژنە لەبەر دەركى كۆخى دانىشتبوو خەرىكى ئىشان بوو. بەرپیتكەوت يەك لە نىزىكانى سولتانى ئەو شوپنە بەویدا رابرد و گوتى:

«ژنىكى زۆر جوانم دیوه، ژنى پیاویكى هەژارە و تازه هاتۆتە ئەم مەرز و بوومە، ئەو ژنە خوا هەر دایناوه ژنى سولتان بى.»

سولتان گوتى:

«هزرىكى چاكە! بەلام بەژن و كچىكەوه چۆن دەتوانم ئەوه بكەم و چۆنى لە چنگى مێردەكەى دەربىنین.»

یهک له راویژکارانی سولتان گوتی:

«نه‌گهر به‌کاریکمان راسپارد و نه‌یتوانی بییکا، نه‌وا ده‌توانی به‌و فیله‌ ژنه بکه‌یه ئی خۆت.»

«باشه چ کاریک؟»

«بینیره هیلکەکی پەیدا کا هەرچی بالنده و گیانله‌به‌رانی دنیا‌یه‌ی لی بینه‌ ده‌ری.»

بۆ به‌یانی سولتان ناردی به‌دوای پیاوه‌دا و گوتی:

«نه‌گهر بتوانی نه‌و هیلکەکی ته‌واوی بالنده و گیانله‌به‌رانی دنیا‌یه‌ی لی دیتته‌ ده‌ری پەیدا که‌ی نه‌وه

چاکه و ژنی خۆت ئی خۆت، خۆ نه‌گهر نه‌شتتوانی نه‌وه ژنه‌کەت لی ده‌ستین.»

پیاوه‌ زۆر په‌ریشان بوو. چۆه مائی و نه‌وه‌ی رووی دابوو به‌ژنه‌که‌ی گوت. ژنه گوتی:

«باشه بۆ مالتویرانت کردین؟ هزار جارم پیگوتی با له‌و جیبیه‌ی خۆمان نه‌بزووین: باشه ئیستا قوری

کوئی به‌سه‌ر خۆماندا که‌ین؟»

دوا‌یه‌ ژنه، که‌میکه‌ی بیری کرده‌وه و گوتی:

«بچۆه‌ سه‌ر نه‌و رووباره‌ی منت لینه‌و ده‌سگه‌یر بوو، سی جاران بانگی داکم که، دیت و داوای لی بکه

هیلکەکی مریشکه‌ سپیت داتی.»

پیاوه‌ چۆه‌ سه‌ر رووباری. له‌ رۆخی ئاوئ دانیش و هاواری کرد:

«مامۆژن، مامۆژن، هۆۆۆۆۆ مامۆژن!»

مامۆژن له‌ ئاوئ هاته‌ ده‌ری، پیاوه‌ی به‌سته‌زمان سلاوی کرد و گوتی:

«کچه‌کەت تکا ده‌کا نه‌گهر هیلکەکی مریشکه‌ سپیمان ده‌یه‌.»

دایکی کچه‌ گه‌راپه‌وه و دوو هیلکەکی هینان و داینه‌ زاواپه‌که‌ی. پیاوه‌ به‌ره‌و مال بۆه، له‌ نیوه‌ی رتیبه‌

شه‌و به‌سه‌ر داهات، پیاوه‌ بۆ حه‌سانه‌وه‌ی چووه‌ سه‌ر دارێکی به‌لام په‌کێکی له‌ هیلکەکان له‌ ده‌ستی

به‌ریوه‌ و شکا. هه‌ر نه‌وه‌نده‌ی خۆش بوو، هه‌رچی په‌له‌وه‌ر و بالنده و گیانله‌به‌ری دنیا‌یه‌یه‌ هه‌موو سه‌ریان

له‌و هیلکەیه‌ی ده‌رهینا. هه‌ر په‌که‌یان به‌لاپه‌کدا که‌وتنه‌ فرین و بلاویونه‌وی. پیاوه‌ به‌حه‌په‌ساوییه‌وه‌ له‌

دارئ هاته‌ خواری و ملی رتیبه‌ی گرت، به‌لام له‌ هه‌مسووی سه‌برتر نه‌وه‌ بوو که‌ هه‌رگیز باوه‌ری به‌وه‌ی

نه‌ده‌کرد که‌ دیسووی.

هیلکەکی دایه‌ سولتانی. سولتان هیلکەکی شکاند و بالنده و گیانله‌به‌رانی لی ده‌ره‌یرین. حه‌وش و

بانیککی قایمان بۆ نه‌و بالنده و گیانله‌به‌رانی پیکه‌وه‌ ناو ده‌وتیان کردن و خه‌لکی به‌واقی و په‌سه‌ری

سورماوه‌وه‌ ده‌هاتنه‌ سه‌رییان و لیویان به‌ئافه‌رینه‌وه‌ هه‌لدینا‌یه‌وه‌.

راویژکاری به‌دفعه‌سه‌ل به‌سولتانی گوت: «نه‌مجاره‌یان کارێکی راده‌سپیرینی هه‌رگیز پیتی نه‌نجام نه‌دری،

دوای نه‌وه‌ی ژنه‌که‌ی ده‌بیتته‌ ئیوه‌.»

سولتان گوتی: «چ کاریک؟»

«به‌ دوای هیشووه‌ ترتیبه‌کی هینده‌ گه‌وره‌یدا راده‌سپیرین که‌ ته‌واوی سوپای مه‌ لیتی بخوا و واش

هینده‌ی بمینیتته‌وه‌ و بتوانین شه‌رابی ته‌واوی سوپاکه‌شمانی لی بگرین.»

سه‌رله‌نوئ کارایان بانگ کرده‌وه و پیتیان گوت:

«پۆ هیشووه‌ ترتیبه‌کی بینه‌ ته‌واوی سوپای مه‌ لیتی بخۆن نه‌پری و هینده‌شی لی بمینیتته‌وه‌ و بای

شه‌رابی ته‌واوی سوپای مه‌ی شه‌راب لی بگیری.»

پیاوه‌ غه‌مبار و په‌ریشان و دلشکاو، هاته‌وه‌ مائی و نه‌وه‌ی رووی دابوو بۆ ژنه‌که‌ی گه‌راپه‌وه‌.

ژنه‌ دووباره‌ که‌وته‌وه‌ سه‌رزه‌نش و گله‌ و گازندان لیتی، که‌:

«من چیم لیه‌دا بوو. تازەش خۆکار له‌ کار ترازاوه‌ و له‌وه‌ به‌ولاوه‌ که‌ فه‌رمانی سولتانی به‌جی بینین

چاره‌یه‌کی دیکه‌مان نییه‌.»

بچۆه‌ سه‌ر رووباری و داکم بانگ که‌وه و تکای لی بکه‌ که‌ هیشووه‌ ترتیبه‌کت له‌ په‌زه‌ تری خۆی

بداتی.»

پیاوه‌ راست بۆه، به‌ره‌و نه‌و مه‌رز و بوومه‌ی پیتشدان لیتی ده‌ژیان وه‌رپیکه‌وت و رۆیی تا گه‌ییسه‌وه‌

رووباری، له‌ قه‌راغی راوه‌ستا و هاواری کرد:

«مامۆژن، مامۆژن، هۆهۆۆ مامۆژن!»

خه‌سووی دیسانه‌وه‌ هاته‌ ده‌ری و پرسی:

«دیسان چته‌وه‌ی؟»

«کچه‌که‌تان تکاتان لی ده‌کا که‌ هیشووه‌ ترتیبه‌کی له‌ په‌زی خۆتان بۆ بنه‌رن.»

داکه‌ تینگه‌یی که‌ کچه‌که‌ی له‌ باریکی ناریک و گرفتیککی ناله‌بار دایه‌. به‌نیگه‌رانیه‌وه‌ پرسی:

«نه‌و تریبانه‌ی بۆ چ ده‌وی؟»

«نازانم، ته‌نیا هه‌ر داوای کردن و نه‌یگوت بۆ جیبه‌تی.»

خه‌سسووه‌که‌ی رۆیش، دوای تاویک هاته‌وه‌ و هیشووه‌ ترتیبه‌کی پیتسو و دایه‌ ده‌ستی، پیاوه‌

به‌سته‌زمانه‌که‌ هیشووه‌ ترتیبه‌که‌ی وه‌رگرت و به‌ره‌و مال که‌وته‌ گورگه‌لۆقان. له‌ رتیبه‌ برسی بوو، بۆلوه‌

ترتیبه‌کی هاویشته‌ زاری، هینده‌ تیر بوو بۆلویه‌کی دیکه‌ی پین نه‌خورا. هه‌روا به‌حه‌په‌ساوی به‌رتیبه‌دا

ده‌هات، به‌لام نه‌یده‌توانی باوه‌ر بکات که‌ ئاده‌میزاد به‌بۆلوه‌ ترتیبه‌کی هینده‌ تیر ده‌بی. هیشووه‌ ترتیبه‌ی بۆ

سولتان هینا. سولتان هیشووه‌ ترتیبه‌ی دایه‌ سوپای تا بیخۆن، نه‌وانیش تا توانیان و تا تیر بوون

خواردیان و به‌شی شه‌رابیشی به‌زیاده‌وه‌ له‌به‌ر ماپۆه‌.

سه‌رله‌نوئ له‌ بن گوئی سولتانی هه‌لخوتنده‌وه‌:

«ژنه‌که‌ی هه‌ر له‌ ده‌ست ده‌ردینین!»

سولتان پرسی:

«جا چۆن؟»

«فه‌رمانی پی بکه‌ن مندالیککی پەیدا کا چوارده‌ زمانان بزانی و به‌و چوارده‌ زمانانه‌ له‌گه‌ل هه‌موو

راویژکاره‌کانتاندا بدوی.»

سولتان جاریکی دیکه‌شی پیاوه‌ بانگ کرده‌وه و فه‌رمانی دایه‌:

«نه‌گهر بتوانی مندالیککی پەیدا که‌ی به‌چوارده‌ زمانان بدوی و به‌هه‌ر چوارده‌ زمانان له‌گه‌ل

راویژکاره‌کاندا قسان بکا نه‌وه‌ چاکه‌، ده‌نا ژنه‌کەت لی ده‌ستینین.»

فهرمانی دهرنه دهچوو. برا گوره گوتی:

«ئو ژنه جوان و شوخ و شنگه‌ی تۆ لئی ده‌پرسی له قولله به‌کدا ده‌ژی که هیچ ریبه‌کی ناچیتتی. به‌لام کاتی دیتته سهربانی قولله‌که و به‌ره خوار ده‌ست ده‌کا به‌سهر و پرچ داهینانی و پرچان دادیلتینه خوار، ده‌بی تۆ له خوار له په‌نایه‌کی کیرا که پرچی شوژ بوونه‌وه بیگری و چهند لۆیه‌کی له ده‌ستی خۆت ئالینی و ئو به‌پرچی خۆی هه‌لتده‌کیشیتته سهری و تۆش ده‌بی خۆت زۆر توند بگری و سویندی بخۆی که ده‌یخوازی. له‌وه به‌ولاوه نایه‌لج یه‌ک هه‌ناسه به‌زیندووویی

وه‌مینی.»

کورپه لای رابوو و که‌وته ری، گه‌یبیه بن دیواری قولله‌ی و چاوه‌ریتما. ژنه‌ی شوخ و شنگ و ده‌درکه‌وت و سه‌روپرچی به‌ردانه‌وه، کورپه لای ترسی لی نیشته و نه‌یوترا ده‌ستی بۆ دریت کتا. ژنه جاری دووم و سیه‌مه‌میش پرچی به‌ردانه‌وه. سه‌ره‌نجام کورپه سویندی خوار که بیه‌یتتی و ده‌ستی دریت کرد و پرچی ژنه‌ی له ده‌ستی خۆیه‌وه پیتجا. ژنه ورده ورده پرچ و پی‌اوه‌که‌ی هه‌لویتزینیه‌وه و هه‌لیکیشانه سهری. لایه هیندی نه‌مابوو بترازی. به‌لام له ترسی روچی پرچه‌که‌ی تا ده‌هات توندتر ده‌گرت و خۆی پی هه‌لتده‌واسی و خۆی له به‌ریونه‌وه‌ی رزگار کرد. ژنه زۆری به‌خیر هینا و خواردن و خواردنه‌وه‌ی بۆ هینا و هه‌ردووک پیکه‌وه کردیانه ئاه‌نگ و خۆشی و له دوایه پی‌اوه‌که‌ گوتی:

«هه‌ر چه‌نده به‌راستی سویندم خواردوو به‌تخوازم و بته‌یتیم به‌لام ئیستاکه‌ش من ژنم هه‌یه و هه‌ر له‌به‌ر خاتری رزگاری ئه‌ویشه هاتومه ئیره.»

شوژه‌ژن گوتی:

«جا قه‌یدی چیه، خۆ ژن ژنی نه‌خواردوو! ئه‌منیش ده‌مه ژنی تۆ.»

پی‌اوه که‌وته سهر باسی ژنه‌که‌ی که چۆن سولتان به‌فیل و ده‌هۆ و ته‌له‌که‌بازی و فرتوفیلان ده‌یه‌وی له ده‌ستی ده‌رینی و ماوه‌ی مۆله‌ته‌که‌شی هیندی نه‌ماوه ته‌واو بیت، بۆیه وا به‌په‌له‌یه و هیندی به‌کول و دل‌ه‌وه سهری له دووی په‌یدا کردنی گولی ئیژوان ناوه.

شوژه‌ژن ئه‌سپی بالدار هه‌بوون، هه‌ر هه‌ستا و ده‌ستی به‌چینه‌وه‌ی گولی ئیژوان کرد و دایه ده‌ست کورپه لایه‌ی. هه‌ر دووکیان سواری ئه‌سپی بالدار بوون و ژنه هه‌ی له ئه‌سپی بالدار کرد:

«به‌ره ئو سولتان نشینه‌ی ئو کورپه ده‌لی، بالان لیکده و به‌ره.»

ئه‌سپه‌کان له ئاسمانی وه‌ک بای ده‌فرین. گه‌بسته‌وه مه‌رز و بوومی سولتانی. ده‌و ده‌مه‌یدا که ده‌هات مۆله‌تی نۆ مانگه‌ی ته‌واو بی و ژنی پی‌اوه هه‌ژار و به‌سته‌زمانه‌که‌ش ده‌م به‌ده‌م زیاتر نیگه‌ران و بی‌واتر

ده‌بوو که نه‌کا بۆ سولتانی به‌رن.

لاوه گه‌یبیه‌وه ده‌رکی مالتی خویان و له ده‌رکیتی دا، به‌لام کچی سولتانی مه‌ پیتی وا بوو ئه‌وه بابیه‌تی و هاتوو، هاواری کرد:

«له‌سه‌ر خۆ‌بابه، بۆ هیندی به‌په‌له‌ی؟ ئیستاش چهند ده‌قیقه‌یه‌کی ماوه، به‌لکو ئه‌وه خویه له‌سه‌ر وه‌ختی خۆیدا بیتته‌وه.»

به‌لام نا ئه‌وه می‌رده‌که‌ بوو له ده‌رکیتی ده‌دا.

ژن و کچه‌که‌ که پیمان وا بوو ئه‌وه سولتان و ده‌ستوپیه‌نده‌کانیه‌تی له ده‌رکیتی ده‌ده‌ن، ده‌رگایان نه‌کرده‌وه، پی‌اوه تووره‌ بوو، په‌نجه‌ره‌ی شکاند و ئه‌و ئه‌لقه‌ی ژنه‌که‌ی دابوو به‌هه‌لبدایه ژووری و نه‌راندی:

«منم: هاوسه‌ره‌که‌تم! هاتومه‌وه!»

به‌راستی شاد و شنگول و خۆش‌حال بوون و ده‌رگایان کرده‌وه. لایه گولی ئیژوانی بۆ سولتانی برد. سولتان و راویژکارانی چه‌په‌سان که چۆنی گولی ئیژوان په‌یدا کرده‌وه و به‌زیندووویی هاتوته‌وه. سهربان سوپا که ئیدی چ پیلانیکی دیکه‌ی بۆ دارپژن.

لاوه هاتوه مالتی و شوژه‌ژن پیتی گوت:

«سولتان واز ناهینتی، بۆ پیتی بلتی ئه‌گه‌ر له پیتش تاو هه‌لاتتی پردیتی له‌سه‌ر رووباری دروستکه‌م ته‌واوی سوپا و راویژکارانتان به‌خۆ و به‌مال و مندالیانه‌وه، به‌باغ و باغات و ده‌زگا و دوکانیه‌نه‌وه له‌وی جی که‌مه‌وه، ئه‌وه یه‌کجاری واز له ژنه‌که‌ دین. ده‌نا بۆ خۆتانی به‌ن چۆنه.» لایه چوو له‌ لای سولتانی و ئه‌وه‌ی شوژه‌ژن رایسپاردبوو به‌سولتانی گوت:

پیتش تاوه‌لاتتی شوژه‌ژن، تاله‌که‌زیه‌کی به‌سه‌ر رووباریدا رایه‌ل کرد. به‌و موانه پردیتی به‌ته‌واوی مال و دوکان و باغ و باغات‌ه‌وه له‌سه‌ر رووباری دروست کرد.

سولتان به‌خۆی و راویژکارانی و ته‌واوی سوپا‌کانیه‌وه، که‌وته هه‌نگاونان به‌سه‌ر پردیدا و ده‌ستیان کرد به‌شایی و ئاه‌نگ و به‌زم و په‌زیه‌کیان به‌ریا کرد ئه‌و سهری دیار نه‌بی.

شوژه‌ژن لی گه‌را تا هه‌موو سه‌رقال و سه‌رگه‌رمی شایی و ئاه‌نگ و به‌زم و په‌زیه‌ی خویان بوون، دوایی ته‌کانیکی به‌تاله‌ مووی که‌زیه‌کانی دا. پرد تیک‌قرما و ئاوه‌ژوو بۆوه و هه‌رچی له‌سه‌ر پردی بوو هه‌موو که‌وته رووباری و نقووم بوون.

شوژه‌ژن و پی‌اوه و هاوسه‌ره‌که‌ی هاتنه‌وه مالتی.

دوایی، کورپه لای می‌ردیتی له‌باری بۆ شوژه‌ژنی دیتته‌وه. هه‌موو پیکه‌وه که‌وته ئاه‌نگ و زه‌ماوه‌ند و شایی بووکی و له‌وه‌دووش ژن و می‌رده‌ چوونه‌وه ئه‌و جیبه‌ی یه‌که‌م جار لی‌وه‌ی هاتبوون و زۆر به‌خۆشی و به‌خته‌وه‌ری و خۆشگوزهرانییه‌وه ژنیان برده‌ سه‌ر.

ئیه‌وش رۆژانی ژنیانتان هه‌ر به‌خۆشی و به‌خته‌وه‌ری به‌سه‌ر به‌رن.

ئەو دېۋەدى ۋىستى كورى ئاشەۋانى بگوزى

ئەفسانەى گورجى

دە ئەفساناندا ھاتوۋە كە رووداۋ و بەسەرھاتەكانى ئەم داستانە ھەموۋى بەراستى روويان داۋە و بەسەرھاتەكانى ھەموۋى راستن. بەلام تەنانەت يەك وشەشى لەگەل راستىدا بەراپەر ناپەتەۋە. لە سەردەمىكى زۆر پىش ئىستا پاشايەك دەبى و تەنيا كچىكى دەبى و ھىچى دى. پاشا كچەكەى لە قەلەيكى زۆر بلىندا دەخاتە ژىر چاودىرى خۆى و ھەموو رۆزىش جارىكى سەر لى دەدا و دەيكىشى تا بزانتى قەلەو بوۋە يا لاواز.

كەمىك لەولای قەلاۋە جووتيارىك دەبى ئاشەۋانىيە دەكا. ئەۋىش تەنيا كورپىكى دەبى و ھىچى دى. ئاشەۋان كۆچى دوايى كرد و كورپىگە بى باب ماپەۋە، زۆرى نەبرد داکىشى چاۋى تاهەتاي لىك نا و دىيائى بەجى ھىشت. كورپىگە ھەراش بوو. ھەندىك ھەن كەم كەمە بەگوتەى ھەندىكان سال بەسال گەۋرە دەبن، بەلام ئەو رۆز بەرۆز ھەلى دەدا و گەۋرە دەبوو، كچى پاشاى ھەموو رۆزى لە قەلاۋە بەسەر خوارپىدا دەروانى و ھەموو رۆزىش كورپى جووتيارەى دەدەت. كچى پاشاى شەيداي كورپى جووتيارەى بوو، بەلام لە بايىشى دەترسا، سەرەنجام رۆزىك لە رۆزان ترسى خۆى شكاند و نامەيەكى لە قەلاۋە تىۋە بۆ كورپى ھاۋىشتە خوارى. لاۋزە دواى ماۋەيەك بىر كورنەۋە گوربىسىكى درىژى ھىنا و سەرىكى بەبەردىكەۋە بەست و سەرەكەى دىكەشى بەرەو يەك لە پەنجەرەكانى قەلاۋەتە ھەلدا، كچى پاشاى گوربىسەكەى دىتەۋە و لە كۆلەگىكى شەتەك دا. لاۋزە بەگوربىسى ھەلگەرا و لە قەلاۋەتە ۋەسەر كەوت و پىكەۋە دەستيان تىكەلاۋ كرد. ھەر كاتى بابى كچەى دەھاتەۋە مالى لاۋزە لە جىبەكى خۆى مات دەكرد، تا شا بۆنى ھاتىتى نەكا و پەى بەبۋونى ۋى نەبا.

ھەرۋەك چۆن گوتقان پاشا ھەموو رۆزى كچەكەى دەكىشا، ئىستا ھەستى دەكرد كە خەرىكە كچەكەى قەلەۋە دەبى.

كچە تىگەبى كە بابى گومانى لەو قەلەۋە نااسايبەى ۋى ھەيە، بۆيە بەلاۋزەى گوت:

«ئىمە دەبى ھەللىن.»

ھەردوۋىكان بەگوربىسيدا ھاتنە خوارى و كورپى جووتيارى دەزگىرانەكەى برە نىۋو كاۋلە ھەزارانەكەى خۆى و داينا.

كاتى ھەلانتى كچەيان لە قەلاۋەتە بەپاشاى راگەياند، دەستۋىپتەۋەند و دەربارىانى بەھەموو لاياندا بلاۋ كردن تا جى و پى كچە ۋەبىنن. تا نۆكەر و دەستۋىپتەۋەند شوپىنى كچەيان دىتەۋە كە لە كاۋلى كورپە ئاشەۋانىيە. پاشا ھەوت پىاۋى لە دەربارانى خۆى ناردن تا كورپە ئاشەۋان و كچەكەى خۆى بگرن و بىانھىننە دەربارى. كورپە ئاشەۋان لە دەرى كاۋلە مالىكەى خۆى خەرىكى خۆشۋىستىنى بوو. دەربارىيان چاۋيان پىكەۋە و بۆ گرتىتى بەرەو لای ۋى ۋەغار كەوتن. كورپە ئاشەۋان راپكردەۋە مالى و شمشىرى راكىشا و يەك نەبى دەنا ئەۋانى دىكەى ھەموو كوشتن. كورپى ئاشەۋانى بەو تاكە زىندوۋە ماۋەى گوت:

«پرۆ بەشای بلى كەسى دىكەم نەنپىرتتە سەرى. تازە ئەو كچە ھاۋسەرى منە و دەبى ھەر لەگەل مندا بژى»

شا كە ئەۋەى بىست زۆر توۋرە بوو ئەو جەرە دوازە پىاۋى دىكەى بۆ گرتىنى ناردە سەرى، ئەو دوازەنەش زۆريان خۆ ھىنا و برد زەفەرىكى بەكورپە ئاشەۋانى بەرن بەلام بۆيان نەكرا. ھەر كە شمشىرى ھەلكىشا سەرى يازدەپانى لە لەشيان جودا كورنەۋە و دوازەھەمىنى ئازاد كرد و گوتى:

«پرۆ بەشای بلى با ھىچى دى كەسمان نەنپىرتتە سەرى.»

رۆزىكى كچە بەمىردەكەى گوت:

«ۋاچاترە لىرە بۆزىن، چونكە ھەرچى بكەين بابم دەستبەردارمان نابى و كۆلمان لى نادا.»

كورپە ئەو قەسى ھاۋسەرەكەى چوۋە دە دلى. ھەر دواى ئەۋە ھەرچى ھەيان بوو كۆيان كورەۋە و كەوتنە رى. لاۋزە تىرىكى لە تىردانى دەركىشا و لە ژبى كەۋانپى راكىشا تا تىرە لە ھەر جىبەكى بكەۋى ئەۋان بچنە ۋى و لەۋى بناغەى ژىنى خۆيان ھەللىن.

تىرە لە نۆ كۆيان ئاۋابو و چو لە مالىكى كەوت كە مالى نۆ برا دىۋان بوو. دىۋەكان ھەستيان كرد كە تىرىكىيان كەۋتە نىۋو مالى. رايان كرد كە تىرەكەى لە زەۋى دەركىشن كەچى نەيانتوانى. تا دوايى ژن و مىردە گەينە وىندەرى. لاۋزە لە دىۋەكانى پىرسى:

«ئەرى ھىچتان ھەيە بماندەنى بىخۆين؟»

و دوايش چوۋ تىرەكەى لە زەۋى دەركىشايبەۋە و ھات لەبەردەمى دىۋەكان ئىكلامى كىشا. دىۋەكان ھەموو تىكىانەۋە ھاۋىشت و تەماشاي ۋيان كرد و سەرسام مان كە چۆن ئەۋان بەنۆ دىۋان نەيانتوانى تىرەى لە زەۋى دەركىشنەۋە كەچى لاۋزە ھەر بەدەستى چەپى خۆى تىرەكەى دەركىشايبەۋە. دىۋەكان پىرياران دا تاقى كەنەۋە داخو بەراستى راستى ۋا ھىندە بەھىز و توانايە يان نا؟ دىۋەكان مەنجەلىكى يەكجار گەۋرەى زنجىردارىان ھەبوۋ چىشتىيان تىرا لى دەنا. ئەو مەنجەلە بەھەر نۆ دىۋان نەبۋايە نەدەچوۋە سەر ئاۋرى. دىۋەكان بەلاۋزەيان گوت:

«ئەو مەنجەلەى لە سەر ئاۋرى داگرە.»

ئەۋىش بەرەۋ مەنجەلەى چوۋ و ھەر لە چاۋ ترووكانىكدا ھەلىگرت و لەسەر عەردى دانا. دىۋەكان تىگەپىشتن كە بەراستى بەھىز و توانايە و ئەۋان دەروەستى ۋى نابەن. بۆيە پىرياران دا دۆستايە تىبەى لەگەل بكەن. بەلام نەيانتوانى لەۋە زىاتر خۆ راگرن و ھاتنەۋە سەر خوۋ و خەدى خۆيان و ھەر زوۋ بەزوۋ دەستيان دەبەرۆكى يەك نا و بەرىنگى يەكديان گرت و شەر و ھەريان كەۋتەۋە نىۋانى. كورپى ئاشەۋانى ھەشت دانە دىۋى لى كوشتن و يەككىيان نەبى كە بەشەلەشەل خۆى دەچالپىكىدا شارىبۆۋە و خۆى پەنا دابو - پرگارى بو - ژن و مىردەش ھەرچى خوا بەدىۋانى دابو دەستيان بەسەرداگرت و كرىيانە ئى خۆيان. زۆر بەخۆشى و شادى و بەختەۋەرى و ئاسوودەبى رۆزانى ژيانىيان بەسەر دەبرد و دەژيان. ماۋەيەكى زۆر نەبوۋ كە رۆزىكى لاۋزە پىريارى دا بچتە راۋى. لە دەمى رۆزىندا بەھاۋسەرەكەى گوت:

«كە ھاتەۋە تا سى جارن لە دەركى نەدەم نەبەكەيەۋە، نەۋەك بىگانەيەك بىتتە ژوۋرى.»

دىۋە شەلە گوتى لە ھەموو قەسەكان بوو، كورپى ئاشەۋانى رۆبى بۆ راۋى. دىۋە لە چالى ھاتە دەرى و بەرەۋ دەركى خزى و ۋەك چۆن مىردە بەژنەكەى گوتبوو، سى جارنى لە دەركى دا. ژنە ھەر خىرا تىگەبى

پیاوه پرسى:

«ئەو ەچ بوو ە؟»

ژنە بەنالە و نرکەو ە گوتى:

«زۆر نەخۆشم، بېستومە بەرازى كىنوى دە دارستانىدا ەهەيە ئەگەر جەرگى وىم بگاتى ئەو ە چاك دەبم دەنا دلئىبا ە دەمرم و ئەو بەرازە كىتوبى ەش ەەر لە بن دارى ەروو پىدا دەژى.»

لاوژە بۆ راو ە بەرازى بەدارى ەرووى ەهەنگەرا و خۆى لە بۆسە دا. بەرازى كىنوى بۆنى ئادەمىيانى و ەبەر لووتى ەاتبوو بەخىراىى لە دارى ەرووى ەاتە پىشخى و مرۆفئىكى لە نىوان لق و پۆبى دارى ەروو پىدا بەدى كرد.

ەيرشى برده سەر دارى ەرووى و شفرە درىژەكانى لە قەدى دارى گىر كردن و لە نىو ەراستىرا برىبەو ە و كرىدە دوو لەت. دووبارە ەيرشى كرىدەو سەر دارى ەرووى بەلام ئەمجارەيان لە توورەبىيان لە جىياتى ئەو ەى شفرەكانى لە قەدى دارىدا لە رەگەكانى گىر بوو. لاوژە ەاتە خوارى و لە سەر لقىتىكى دىكە دانىشت، شمشىرى دەركىشا و كەوتە وىزەى بەرازە كىنوى، ەپندەى بۆيە شمشىر دەلەشى را دەكرد دەىگوت داخوا لە تاوان شفرەكانى لە رەگەكان دەكاتەو ە يان نا. بەراز بەردەوام خۆى دىنا و دەبرد شفرەكانى لەرەگى دارى ەكى كاتەو ە بەلام بى سوود بوو و بۆى نەكرا. لاوژە خۆى لە دارى فرى داى ە خوارى و سەرى بەرازى گۆشا و گۆش برى، كەلەشەكەى كرىدە دوو لەت. جەرگەكەى ەپنايە دەرى و بەرەو مال بۆو ە. گەبىبىو ە بەر مالى و لە دەركىبى دا. ژنە و دىو ە پىپىيان وابوو تازە ئىدى ئەو مردوو ە بۆيە بى غەم خەرىكى شادى و خۆشى و بەزم و رەزىمى خۆيان بوون. ئەوان كە چاو ەرتى ەاتنى كەس نەبوون، بەلەدەركەدانى تىكرا بوون. دىو ە خۆى شاردهو ە و ژنە دەركەكەى كرىدەو ە.

كوپى ئاشەوانى دەستوبرد جەرگى بەرازى ەپنا و لىپنا و داى ە ژنەكەى تا بىخوا. ژنە ەىچ چارەى نەما لەو ەى زىاتر كە جەرگەكەى بخوا و خۆى وا پىپشان دا كە چاك بۆتەو ە.

بۆ سەبەى بەيانى دووبارە لاوژە بۆ راو و شكارى لە مالى و دەدەركەوت، دىو ە لە ەشارگەى خۆى ەاتە دەرى و داواى لە ژنەى كرىد كە مىردەكەى ەاتەو ە، سەرلەنووى خۆى نەخۆش كاتەو ە و بلئى تەنبا دەرمانىشى جەرگى شوورى كىتوبى ە. دىو گوتى:

«ئەو بۆ راوى نىربىبە شوورى دەچى و نىربى ە شوورى بى ەىچ گومان و دوودلىبەك دەىكوژى و ئىمەشى لە دەستان رزگار دەبىن.»

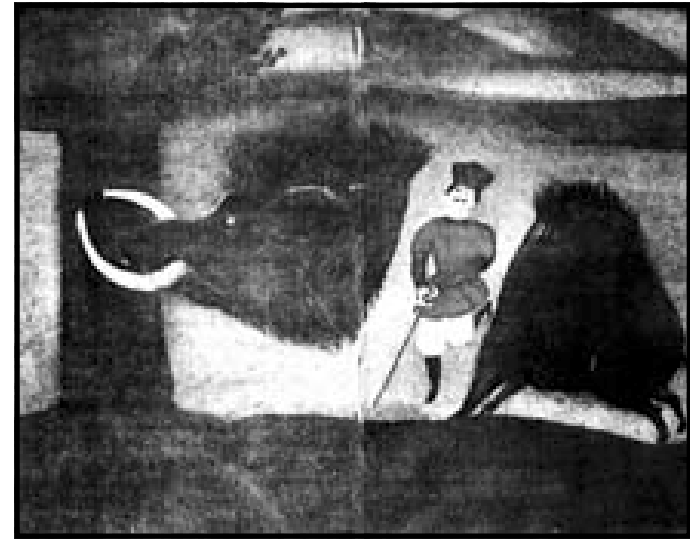
مىردە لە راووشكارى ەاتەو ە و دووبارە ژنەكەى دىت نالە و نرکەبەتى، لىبى پرسى:

«دىسانەو ە چىبە، خۆ بەيانى چاك بووى، بۆ سەرلەنووى نالە و نرکەتە؟»

ژنە بەدەنگىكى وا كە زۆر نەساغە گوتى:

«جەرگى نىربىبە شوورىم بۆ بىنە بىخۆم، تا چاك بىمەو ە دەنا دەمرم.»

پىاو ە چوو ە راوى نىربىبە شوورى. بەلام ئەو شوورەى لە كووى راوكا؟ دوور يا نىزىك گوتى لەوانە نەبوو، رىبى دەشت و بىبابانى گرت و مىلى لىپنا تا سەرەنجام گەبىبە داوینى كىتوبى، دامىنى ئەو كىو ەى مىترگ و مىترغوزارتىك بوو، دوازده وەرزىرى چاپوك بەبى راوستان دروینەى گىبايان لى دەكرد، لاوژە كە لە كار و خۆبادان و خۆپىنان و بردنىان رامابوو، ەاوارى كرىدنى:

كە ئەو ە مىردەكەى نىبى ە و دەركەى نەكرىدەو ە. دىو ە بەزمانىكى شىربىن گوتى:

«من شەيدای تو بووم، ئەگەر دەركىش ناكەبەو ە، ەەر ئەنگوستە چكۆلەكەت لە كونى دەركىرا بىنە ئەو دىو ە، ماچى دەكەم و لىرەو ە دوور دەكەوم» ئەو یش ئەنگوستە چكۆلەى لە درزى دەركىرا بۆ ئاودىو كرىد. دىو ە تا توانى زۆر بەتوندى ئەنگوستەى بەددانى گرت و ژنە لە تاوان ەاوارى لى ەستە. دىو ە گوتى:

«دەركى وەكە دەنا ئەنگوستەت دەقرتىنم.»

ژنە بەرگەى ئازارتى نەگرت و دەركەى كرىدەو ە و دىو چوو ە ژوورى. بەرە بەرى ئىسوارى پىاو ە ەاتەو ە مالى سى جارانى لە دەركى دا، ەاوسەرەكەى دەركەى كرىدەو ە، دەو دەمەيدا كە ژنە چو ە دەركى وەكا، دىو ە بەهەلى زانى و چو ە خۆى لە پەنايەكى شاردهو ە.

سەبەى بەيانى دووبارە لاوژە چۆو ە راوى. ژنە و دىو ە شەلە بەتەنى مانەو ە. دىو گوتى:

«دەبى لە ناوى بەرىن.»

ژنە پرسى:

«جا چۆنى لە ناو بەرىن؟»

دىو ە گوتى:

«كە مىردەكەت ەاتەو ە خۆ نەخۆش كە. ئەگەر لىبى پرسى چتە و بەچى چاك دەبىبەو ە، بلئى جوژە بەرازىكى كىنوى لە نىو دارستانى لە بن دار بەروو پىدا دەژى بەجرگى وى چا دەبەو ە. پىبى بلئى ئەگەر جەرگى ئەو بەرازەم بۆ پەيدا دەكەى ئەو ە باشە و چاك دەبەو ە و ەك جارنم لى دىتەو ە دەنا دەمرم.

ئەو بەدواى بەرازى كىو پىدا دەچى، بەراز دەىكوژى و من و توش رزگارمان دەبى لە دەستى.»

مىردە لە راوى ەاتەو ە. دىبى ژنەكەى دەنالئىنى بەلام چۆن، ەا ئىستا بمرى ەا تاوئىكى دى.»

«ماندوو نهبن!»

بهلام ئەوان وا دهكاری خوڤان راچوو بوون و هیتنده سهرقالی ئیشی بوون وهلامیان نه دایه وه.

كوری ئاشه وانى دووباره قوولاندیه وه:

«ماندوو نهبن!»

ئهم جاره یان له دوازدان یه كیكیان وهلامی دایه وه:

«ئوه ده لئیی چی! ماندوو بوونی چی؟ ئه گهر تا ئیوارى هه موو ئه و گبایه ی نه درووینه وه نیره شوور

هه موومان ده كوژئ و له جیتی گیای ده مانخوا.»

لاوژه بانگی كردن:

«هه مووتان وه رنه ئیره لای من.»

هه موو هاتن. لاوژه لئیی پرسین. نیریه شوور له كام لاوه دیت. ئه و هه رچی ویستی و پیوستی بوو لئیی پرسین. داسه كانی لئ وه رگرتن. دهستی به دروینى كرد، هه موو گبایه كه ی دروه وه و كردنیه سى كۆی گه وه. یه كئ له سه ر پئى نیریه شووری و ئه ویدیکه ی له ناوه راستی و سیتیه میشى له لایه كى دى كردنه جوخین. بۆ خوژی چو له ناو سیتیه میان خوژی مات كرد.

نیریه شوور داگه را، له سه ره تاوه كۆی یه كه می گبایه كه ی هه ر به پتوه قسوت دا. دوايه كۆی دووهه میش و سه ره نجام به ره و جوخینی سیتیه ملی لینا. لاوژه له پشت جوخینی گیای هاته درى و تیرتکی هاویشته نیریه شووری و تیکیه وه گلاند و خستی. هه موو تیکرا شوورده یان كه وئ كرد. لاوژه جهرگه كه ی درتینا و به ره و مال بۆه.

دوو ده مه یدا ژنه كه ی ده گه ل دپوه ی خه ریکى به زم و ره زمی خوڤان بوون و هه ر پيشیان وانه بوو كه جارتيكى دى به زیندووی دیته وه. له پر گوئیان له ته قه ی دركئ بوو. دپوه چو خوژی شارده وه و ژنه دووباره دركه ی كرده وه و ئه ویش هاته وه ژووری و جهرگه كه ی سه رو به ر كرد و دایه ژنه كه ی.

بۆ سه به ینى دووباره لاوژه چۆه راوو و شكارى و دپوه به ژنه كه ی گوت:

«ئو جاره ش خو نه خو شكه وه و ئه گهر لئشى پرسیه وه چته بلئ ته نیا ئاوی حه یاته بتوانئ له هانات بئ. ئه ویش به دواى ئاوی حه یاتدا ده روات و ئه و چوونه ش چوونی هه یه و گه رانه وه نا. ئه و ده می ئیمه به دلئیا بییه وه سه ر پتیه وه ده نئین.»

میرده هه ر كه گه بییه وه مالتئ دووباره دیتی ژنه كه ی نه خو شه و پرسى:

«چ بووه؟»

ژنه هه ناسیكى هه لکیشاو گوتی:

«ئه گه ر ئاوی حه یاتیم بۆ دینی. ده نا ده مر.»

به پتی پیاده وه رپئ كه وت، له رتیه گه بییه ئه سپیكى. ئه و ئه سپه ئه سپیكى ئه فسووناوی بوو، به لاوژه ی گوت:

«بئ من ناگه یه چ جیبیان. سواری پشتی من به تا بتگه یه نم.»

لاوژه دلخۆش و شاد و خه ندان بوو. له سه ر پشتی ئه سپه ی، رۆیشت هه ر رۆیشت تا گه بییه تاویره

به ردیكى. هه ر به ده م تیرامانیوه دیتی به رده كه زاری لئك كرده وه و پتیکى دادایه وه.

ئه سپه كه گوتی:

«سى ركیتم لئده. ركیفی وا كه سى زبواله پیستم لئ بینه وه.»

كاتئ به رده كه ده می لئك كرده وه لاوژه سى ركیفی زۆر كاریگه رى ناختوبه خالیگه ی ئه سپه ی. ئه سپه كه وته فرین و هه روا به هه واوه خوژی هاویشته نئو شه ویلاكه ی به رده وه. به لام كاتئ كه ده می پتیک دادایه وه كلکی ئه سپه ی لئ گیر بوو و له بنرا هه لکه ندره. ئەوان درێژهیان به رۆیشتنى خوڤان دا. گه بییه په له ئاگر تکی به رین كه وا پئ ده چوو نه به پیاده و نه به سواری لئى دهر نه چئ.

ئه سپه گوتی:

«سى ركیتمان له خالیگه ی لای دیکه م ده. ركیفی وا كه سى زبواله پیستم لئ بینه وه.»

لاوژه سى ركیفی ختوانده ئه سپه ی، ئه سپ وه هه وا كه وت و به سه ر ئاگریدا بازه قه ی به ست و په ریه وه.

سه ره نجام گه یشتنه ئاوی حه یاتئ. لاوژه زینی له ئه سپه ی كرده وه و لغاوی له سه ر دامالی و به ره لئداى كرد تا بله وه رئ و بحه سیته وه. چوه سه ر كانیه، ده مچاوی خوژی شوست، ئاوی خوارده وه، مه له ی كرد، جا هات له سه ر كانیه لئى راكشا و ده خه ویتكى قوول راچوو.

له و نزیکانه خانویه كى چوارنه ئۆمی گه وه هه بوو، ژنیکى جادووگه ر و حه وت شاگردى پتیه وه له وى ده یان. جادووگه ر بۆنى لاوژه ی وه به ر لووتی هاتبوو، یه ك له شاگرده كانى نارد تا بزائئ چ باسه.

كچه ی شاگرد هات و لاوژه ی دیت. لاوژه هیتنده جوان و لئوه شاهه و خو شرو بوو كیرژله كه نه ی توانی چاوی لئ بتروو کینئ، له جیتی خوژی وه ك جادووی لئ كرابئ وشك بوو.

جادووگه ر دووه می نارد، سیتیه م و چواره می نارد، به لام ئه وه ی ده چوو نه ده هاته وه. هه ر حه وت كچه شاگرد هه ر كه كوره یان ده دیت دۆخینیان ده پسا و گیرۆده و دلبه ندی ئه و لاوه ی ده بوون و له جیتی خوڤان ده چه قین. دوايه جادووگه ر بۆ خوژی چوو، شاگرده كانى لئ دوورخستنه وه. ئینجا لاوژه ی له خه وئ وه ناگا هیتنا (چونكه بۆ خوژی جادووگه ر بوو هه موو شتیکى ده زانی) و پتی گوت:

«ژنه كه ت بئ وه فایه، ئه و دپوتکی خو ش ده وئ. ئه وان خه ربكى پیلانئیکن بتكوژن، كوره نه چیه وه.»

لاوژه باوه رى به قسه ی جادووگه ر ه ی نه كرد. گۆزه ی له ئاوی حه یاتئ پر كرد، سواری ئه سپه كه ی بۆه و رتی لای مالتی دایه به رئ.

كه گه بییه وه مالتئ له دركیتی دا، دپوه خوژی شارده وه و ژنه كه ده رگای كرده وه. ژنه ئاوه كه ی خوارده وه و واى خو پيشاندا كه چاك بۆه. رۆژی دوايى له مالتئ هاته وه درئ و ملی له راو و شكارى نایه وه. دپوه به ژنه كه ی گوت:

«ئیمه ئه ومان ئاوا پئ له ناو ناچئ. مه گه ر په ی به رازى هیتز و توانای وى به رى، تا بارى لئ ببیننه وه، ده نا هیچمان پئ ده گه ل ناکرئ.»

لاوژه له راوی هاته وه، ژنه ئامیزی لئدا و پرسى:

«ئهرى رازى ئه و هه موو هیتز و توانایه ی تۆ چیه؟»

هاتهوه مالتی. هەر که گهیبیهوه ژووری دپوهی دیت ئەوا له گه‌ل ژنه‌که‌ی وی به‌خۆشی ئەوه‌ی له‌ده‌ست
ویان‌ر‌زگار بووه‌ ئەوه‌ خه‌ریکی ر‌ابواردن و که‌یف و سه‌فای خۆیانن. چووه‌ پ‌یشی ل‌ینگ‌یک‌ی دپوه‌ی گرت و
ئ‌ه‌ویدیک‌ه‌ی له‌ بن پ‌یتی خۆی نا و ل‌یک‌یه‌ه‌ ل‌قل‌یشاند و کردیه‌ دوو له‌ت. ژنه‌که‌شی کوشت. دوایه‌ گه‌رایه‌وه
و جادووگه‌ره‌ی خواست.

ناهه‌نگ‌یک‌ی زۆر گه‌وره‌یان سازکرد. من بۆ خۆم له‌وی بوم.

یه‌ک‌جار زۆرم نۆشابه‌ خوارده‌وه و یه‌ک‌یک‌ له‌ شاگرده‌کانی جادووگه‌ریشیان به‌هاوسه‌ری دامی.

لاوژه‌ که‌ زۆر ساده‌ دل و خۆش‌باوه‌ر و ساوت‌لکه‌ بوو و ژنه‌که‌شی ئەوه‌ی ده‌زانی گوتی:

«وه‌ره‌ هه‌موو قامکه‌کانم به‌په‌ت‌یک‌ی توند توند ب‌پ‌یچه‌ تا بزاتم ده‌توانی ب‌یان‌شک‌ینی یان نا؟»

ژنه‌ هه‌موو قامکه‌کانی به‌چ‌هند لۆیان پ‌یچا و توند توندی ل‌یک‌ گرت‌دان. ئەویش به‌ته‌کان‌یک‌ی هه‌مووی
له‌به‌ر‌ت‌یک‌ برد‌نه‌وه و پ‌ساندنی و ده‌ست و په‌نج‌ه‌کانی خۆی کرد‌نه‌وه.

ژنه‌ دووباره‌ پرس‌یبیه‌وه:

«سه‌رچاوه‌ی ه‌یز و توانای تۆ له‌ کوپ‌ه‌یه‌؟»

م‌یرده‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«له‌ شان‌ه‌کانم دایه‌.»

ژنه‌ گوتی:

«وه‌ره‌ ده‌و مه‌نج‌ه‌له‌ گه‌وره‌یدا دانیشه‌، تا بزاتم ده‌توانی
به‌ه‌یزی شان‌ه‌کانت ئەو مه‌نج‌ه‌له‌ی بشک‌ینی و پارچه‌
پارچه‌ی که‌ی.»

لاوژه‌ چووه‌ ن‌یسو مه‌نج‌ه‌لی، ئەو مه‌نج‌ه‌له‌ی دپوان
چ‌یش‌تیان ت‌یرا ل‌یده‌نا، دپوه‌ شه‌له‌ ده‌و ده‌مه‌یدا هاته‌ ده‌ری
و که‌وته‌ یارمه‌ت‌یدانی ژنه‌ی تا م‌زور‌ب‌یچه‌کانی سه‌ره‌که‌ی
له‌سه‌ر توند که‌ن. دوایه‌ دپوه‌ مه‌نج‌ه‌له‌ی به‌پ‌شتی خۆی دادا
و بردی له‌سه‌ر به‌رد‌یک‌یرا هه‌ل‌یداشته‌ خه‌ره‌ند‌یک‌ی قوول‌ی
ب‌ی بنی ئەوتۆ بنی د‌یار نه‌ب‌ی و بۆ خۆی هاته‌وه‌ مالتی. له
بنی خه‌ره‌ندی رووبار‌ت‌یک‌ هاژ‌ه‌ی بوو. ئەو رووباره
به‌ته‌ن‌یشت‌کانی ئاوی سه‌یات‌ی و مالتی جادووگه‌ریدا
ر‌اده‌برد. جادووگه‌ر شاگرده‌کانی بانگ‌کردن و گوتی:

«ب‌چ‌نه‌ سه‌ر رووباری، ش‌ت‌یک‌ی ره‌شی گه‌وره‌ به‌سه‌ر
ئاویه‌یه‌ بزاتم چ‌یبیه‌؟»

شاگرده‌گان چوون مه‌نج‌ه‌له‌یان ه‌ینایه‌وه و له‌به‌ر ده‌می
جادووگه‌ره‌یان دانا. سه‌ری مه‌نج‌ه‌لیان هه‌ل‌دایه‌وه، د‌یت‌یان
لاوژه‌یه‌ ده‌ویدا. هه‌ناسه‌ی نه‌ده‌دا، هه‌موو له‌شی

ت‌یک‌ش‌کابوو، جادووگه‌ر ه‌ینای هه‌موو له‌شی پارچه‌پارچه‌ کرد و به‌ئای سه‌یات‌یی ش‌وش‌ته‌وه، دوایی
پارچه‌کانی له‌شی هه‌موو ه‌ینان به‌ته‌ن‌شت‌یه‌که‌وه هه‌ر پارچه‌ی له‌ج‌یی خۆی دانا‌نه‌وه و لاوژه‌ ز‌یندوو بۆوه
و چاوه‌کانی هه‌ل‌تان و هه‌ستایه‌ سه‌ر پ‌ی.

جادووگه‌ر زۆر شاد و دل‌خۆش بوو. لاوژه‌ی له‌ باوه‌شی وه‌ر‌یت‌نا و ماچی کرد.

لاوژه‌ گوتی:

«باوه‌ر‌م به‌قسه‌کانی تۆ نه‌کرد، به‌لام هه‌مووش‌یان راست بوون. ئ‌یستاش ده‌رۆم تۆله‌ی خۆم بکه‌مه‌وه.

دوایی د‌یمه‌وه و ده‌تخاوم.»

به سه رهانی هه تیویک

ئهفسانهی نازهری

هه بوو نه بوو، کهس له خوای گه وره تر و کهس له بهندهی پرووه شتر نه بوو، سه رده مانگیکی زۆر زوو راوچییه کی زۆر هه ژار و نه دار هه بوو، به لام ئه و راوچییه وهک هیچ راوچییه کی دیکه نه بوو. راوچی ئه و داستانه مان له ته وای رۆژانی ژبانی خۆیدا نه گیانله بهر یکی کوشته و نه بالنده په کیشی سه ر بری. ئه و هینه مبه ره بان و دلۆشان و دلناسک بوو نه یه توانی ته نانه ته دهستیگ چیه له هیچ زینده وهر و بوونه وهر یکی ئه م زه مینه ی هه لته کینتی. ئه و ه ی له و دونیا گه وره و گران و پان و به رینه شدا هه یبوو ته نیا دوو شت بوون: فلوو تیتیک که ده یه توانی هه زار و یهک ئاوازی پین لیدا و یهک تۆری راویش که له مووی کلکی ئه سپان چنرا بوو.

راوچییه، هه موو رۆژی ده چوه نیو دارستانی، ئه و جیهی که جوگه ئاوتیک و شینا وهر دیتکی سه وز و پارا و بوو و له و ئی تۆره که ی پان راده کرد و ده ینا یه وه و تۆزیک به ولاره تر له بن سیبه ری دره ختیکی داده نیشت و دهستی ده کرد به فلووت لیدانی، هه ر له گه ل دهنگ و ئاوازی فلووته ی بالنده له هه موو لایه کیرا له شه قه ی بالیان ددها، تا گوی بو ساز و ئاوازی فلووته هه لخن و بو خوشیان ده ست که ن به جیکه و جووکه و جریکه ی هه زاران ئاوازی دل فرین و شادی به خش و شوژنه نگیز تیهه لکه ن.

راوچییه خۆی مات ده کرد تا بالنده ده هاتنه سه ر تۆره که و ده نیشتنه وه، ئه و جا ئه و په ته ی سه ریکی به تۆره که وه و سه ره که ی دیکه ی لای خۆی بوو راید ه کیشا، به و جزه بالنده ی پیوه ده کردن و ده بگرتن و ده یه تانه وه مالتی. ماله که ی پر بوو له بالنده ی جوان و هه مه رهنگ و رهنگا وره ننگ، هه میشه چاوه دیری ئه و بالنده ی ده کرد و نان و ئاوی ددهانی و زۆر به تاسه وه ش گویی بو ئاوازی خۆیندنه کانیان هه لده خست؛ هه ر کاتیکیش نازووقه و خواردنی له که می دابایه ئه وه یه کیتی له و بالنده ده برده بازاری و ده یفرۆشت و به پاره که ی درێژه ی به ژبانی خۆی ددها.

ئه و راوچییه ی مه ژن و کورپکی هه بوو، کوره که ی ناوی برام بوو. برام هیشته مندال بوو که بابی نه خۆش کهوت و مرد.

دوای ماوه یه کی که م برام و دایکه بیوه ژنه که ی به ته وای ده ستکورت بوون و بی پاره و پوول که و تنه گۆرئ. هینه ده ستکورت بوون ته نانه ت ناتیکیان پین نه ده کرا. هه ر چه نده برام زۆریش مندال بوو به لام خۆراگر و مل که چ و گوی له مشت و برده بار بوو. هه ر چه نده ژبانی ئه و دایکه بیوه ژنه که شی زۆر سه خته و گران بوو، به لام له گه ل ئه وه شدا ئاماده نه بوو ئه و تۆر و فلووته ی به یادگاری له بابیه وه بو ی به جی ما بوو بیانفرۆشی.

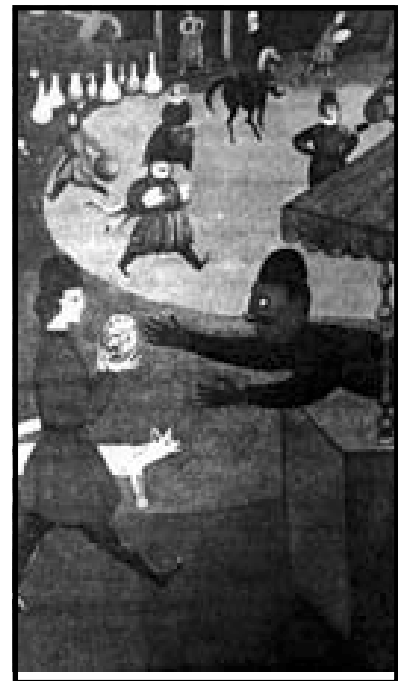
مانگ و سال تیه پهرین، برام گه وره بوو. هه موو که سیک به برامه تیویان ناو ده برد. برام له مالتی بارمه تی دایکی ددها و رۆژانه ش که میکی ده چوه نیو دارستانی و راست ده چوه ئه و جیهی جار ان بابی راوی بالنده ی لئ ده کرد.

که برام بووه یازده سالانه به دایکی گوت:

«دایه ئیدی من مندال نیم، دوای مردنی بابم ناچار بووی چاوه دیریم بکهیت و ناگات لیبم. به لام ئیستا نۆره ی منه که چاوم له تۆ بیته و ناگام لیبی. فلووت و تۆره که ی بابم بدهیه تا له سه یه نیوه بچمه راوی نیو دارستانی.»

دایکی برامی ده یزانی که کوره که ی زۆر پیاره و ده شیزانی که ته وای نیو دارستانی بست به بست شاهه زایه. هینای تۆر و فلووته که ی به یه کجاری دانه برامی بو خۆی.

رۆژی دوایی برام زوو له خه و ئی را بوو و ملی له دارستانی نا، برام ته وای دره خته و هه موو گژ و گیا و گول و گه لای وانی دهناسی، هه ر بۆیه ش ترسی ونسوونیی نه بوو، چوه نیو قه دی دارستانی، تۆری هاویشته و دهستی کرد به فلووت لیدانی، ته وای ئه و رۆژی ته نانه ت بالنده یه کیشی لئ نزیک نه بووه. که خۆرئا و بوو و تاریکی بالی به سه ر هه موو جیهی کدا کیشا، برام ماندوو و مردوو، به دهستی به تال هاته وه مالتی.

ئه وه ئه و شته بوو که دایکه که پیش وه خته ده یزانی، چونکه راوی بالنده ی کاریک نییه یهک رۆژی دوو رۆژه بیزانی. ئه و ده یزانی که برام سه ر و سه و دایه کی زۆری ماوه و له گه ل دارستانی و پیهی که دوور و درێژی له به ره. ئه وه زۆری ده و ئی تا بتوانی فلووتی وا لیبیدا که بالنده ی پاکیشتی. له و بیسر و لیکدانه وانه دا بوو که له دووره وه برامی دیت به ره و مال ده بووه، به پیره وه چوو، نان و ئاوی بو دانا و گوتی:

«رۆله، بابت هه روا به رۆژیکی نه بووه راوچی. که دهستی به راوی کرد مانگیکی ته و او ده دارستانی دا هه ر ون بوو. ته نانه ت نه یه توانی په پوله یهک بگرتی نهک بالنده یهک، به لام که پتی راوینی دینه وه، رۆژی وا بوو سی چوار بالنده ی ده گرتن و ده یه تانه وه مالتی.

قسه کانی دایکه که برامی ئومیده وار و دلگه رم کرد و هانی دا، بیبری کرده وه که چاکترین شت ئه وه یه که به وره و خۆراگر بیته و کۆل نه دات و بو گه یشتنه ئامانجی شی به رده وام بیته.

رۆژ و هه فته تیه پهرین و ورده ورده برام راهات و فیتری چند ئاوازیکان بوو به فلووته که ی لئی بدا. چۆن تۆره که ی باوی و چۆنا و چۆن خۆی له په نا دره خته یه کیشا دات و خۆی وه شاری. رۆژیکی بالنده یه کی زۆر ده گمه ن ده تۆری برامی کهوت. بابیشی جاریکی بالنده یه کی ناوا به رهنگی په لکه زپینه ی دده وای خستبوو. برام زۆر دلخۆش و شاد و شه نگول بوو، بالنده ی هینایه وه مالتی و ده قه فه زیکی کرد. به یانی که له خه و ئی هه سته دیتی بالنده که هیلکه یه کی رهنگا و رهنگی کرده وه، برام هیلکه که ی هه لگرت و بریده شاری.

دهو سهر و وهخته‌یدا بازرگانیکى دههۆ و فیتلباز و دنیا دیده دهو شاره‌یدا هه‌بوو، هه‌موو کار و کرده‌ویه‌کى ئەو بازرگانەى کلاو له‌سهر نانى خه‌لکى هه‌ژار و فیتل و ته‌له‌که‌ بازى بوو. توخمى يه‌ک رۆبلى به‌پینچ رۆبل ددها و توخمى پینچ رۆبلیشى به‌یه‌ک رۆبل ده‌کړی.

بازرگان هه‌ر که هیلکه‌که‌ى به‌دهست برابیه‌وه دیت خیرا بانگى کرد:

«هۆ برابیه‌تبو! ئەگه‌ر ئەو هیلکه‌ى ده‌فرۆشى من ده‌یکرم.»

برایم ده‌یزانى که ئەو پیاویکی چاوچنۆک و فیتلبازه. بۆیه‌ نرخیکى يه‌کجار زۆرى داوا کرد. بازرگان بى‌ ئەوه‌ى چنه‌ى لیکدا پاره‌که‌ى بژارد، برایم سه‌رى سووما. دواى کرپنى هیندى شت گه‌رايه‌وه مالتى. شه‌و و رۆژتیک رابرد، بۆ به‌يانى رۆژى دوايى ديتى ئەوه‌ى بالنده‌که‌ى هیلکه‌یه‌کى دیکه‌ى وه‌ک هیلکه‌ى يه‌که‌مجارى کردۆته‌وه. برایم ئەو هیلکه‌شى هه‌ر به‌و بازرگانه‌ چاوچنۆک و رژد و قریۆکه‌ فرۆشت.

ئیدی هه‌موو رۆژى بالنده‌که‌ هیلکه‌یه‌کى ده‌کرد و برابیش ده‌بیرد به‌و قرچۆکه‌ى ده‌فرۆشت، تا واى لى هات بازار و بازرگانیان بۆ هه‌میشه‌ له‌ نیتواندا په‌یدا بوو. برایم واى لیکدايه‌وه که ده‌بى شتیک هه‌بى، ئەو کارابیه‌ ئەو هه‌موو پاره‌ى ددها به‌و هیلکه‌ رهنگا‌وره‌نگانه‌. بى‌ گومان سوودپکى يه‌کجار زۆرى لى ده‌کردن. رۆژتیکى برایم برپارى دا به‌دزیه‌وه‌ى خۆى له‌ بازرگان بگړى، له‌وانه‌يه‌ باوه‌ر نه‌که‌ن که چى دیت! ئاشکرا بوو که بازرگانى فیتل و ته‌له‌که‌باز هه‌موو رۆژى ده‌چیتته‌ لای پاشا و ئەو هیلکه‌نه‌ى به‌چنه‌ند به‌راهه‌رى نرخى خۆى ده‌فرۆشیتته‌وه‌ پاشاى. برایم بى‌رى کرده‌وه «بۆ من بۆ خۆم ئەو هیلکه‌نه‌ به‌پاشاى نه‌فرۆشم؟» و هه‌ر واشى کرد. بازرگان که ئەو هه‌موو سوود و قازانجه‌ى له‌ کيس چوو برپارى دا که تۆله‌ له‌ برابى بکاته‌وه. چوه‌ لای پاشا و گوتى:

«شای گه‌وره‌ پاهدار بى، ئیوه‌ بۆ هه‌موو رۆژى ئەو پاره‌ زیادى به‌و هیلکه‌نه‌ى برابیه‌تیه‌ى دده‌ن؟ که ده‌توانن ئەو هیلکه‌نه‌تان به‌خۆرابى و به‌بى پاره‌ و پوول ده‌ست که‌وى.»

هه‌لویتسه‌یه‌کى کرد و ده‌ستى پى‌ کرده‌وه:

«برایم بالنده‌یه‌کى زۆر ده‌گمه‌نى له‌ مالتى هه‌به‌ و ئەو بالنده‌یه‌یه‌ هیلکه‌نه‌ى بۆ ده‌کا. بالنده‌که‌ى له‌ ده‌ستى ده‌ربیتن. هه‌م ده‌بنه‌ خاوه‌نى بالنده‌که‌ و هه‌م هیلکه‌کانیشى.»

پاشا بى‌رىکى کرده‌وه و له‌ دللى خۆیدا گوتى:

«بازرگان راست ده‌کات.» کاتى بى‌ر ده‌که‌يه‌وه‌ ده‌بىنى من پاشام و برابیش راوچیه‌کى هه‌ژار: بۆ ده‌بى له‌و جیه‌ى منى لیم ئەو خاوه‌نى ئەو بالنده‌ ئەفسوونیه‌ بىت.»

پاشا داواى برابى کرد و فه‌رمانى دا:

«پرو ئەو بالنده‌ى له‌ مالتیه‌ بۆم بینه‌ ئیره‌.»

برایم هه‌ر زوو تینگه‌بى که ئەوه‌ شویتى بازرگانى فیتلباز و رژد و دلر شه‌. پاشا هینده‌ گیل بوو هه‌رگیز ئەوه‌ى به‌بیردا نه‌ده‌هات، لیکداته‌وه‌ برایم ئەو هیلکه‌ رهنگا‌وره‌نگانه‌ى چۆن ده‌ست ده‌که‌ون. ده‌توانى چ بکات؟ ئەگه‌ر سه‌رپىچى له‌ فه‌رمانى شا بکات ئەوا ژبانى خۆى و داىکى ده‌که‌ویتته‌ مه‌ترسیيه‌وه‌. له‌وه‌ زیاتر که بالنده‌که‌ بۆ شای به‌رى چاره‌یه‌کى تری نه‌ما. به‌لام نائومید نه‌بوو سه‌رله‌نوئى تۆر و فلوتنه‌که‌ى تاودايه‌ و پرووى له‌ دارستانى کرده‌وه. ئیستا ئیدی فلوتتیکى لینه‌دا هه‌ر مه‌پرسه‌، بالنده‌ له‌ هه‌موو لایه‌کیرا له‌ شه‌ققه‌ى بالیان ددها و به‌ره‌و لای وى ده‌فرین. هه‌ر رۆژه‌ى جوړه‌ بالنده‌یه‌کى راو ده‌کرد؛

رۆژتیک که‌و و رۆژتیک بلبل و يه‌کى دیکه‌ کلاو‌کوره‌یه‌ک. ئەو بالنده‌نه‌ى ده‌شیکرتن له‌ بازاری ده‌یفرۆشتن و زۆر به‌ئاسووده‌بیه‌یه‌وه‌ دا‌یکه‌که‌ى ده‌ژياند. برایم به‌راوچیه‌کى زۆر شاره‌زا له‌ راوى ناو و ناوبانگى ده‌رکرد. هه‌ر که‌سینکى چ بالنده‌یه‌کى وىستبا ئەوه‌ برایم بۆى ده‌گرت و بۆى دینا. بازرگان هه‌ولتى دا برابى چه‌شه‌ کات و ته‌ماحى وه‌به‌رنى و بالنده‌کانى به‌خه‌رى لى بکړى و به‌گرانى به‌خه‌لکیان به‌فرۆشیتته‌وه، به‌لام بۆى نه‌چوه‌وه‌ سهر و نه‌یتوانى جارێکى دیکه‌ى هه‌له‌نه‌ تینیتته‌وه، چونکه‌ برایم هینده‌ى نه‌فهرت و بىز لى ده‌کرده‌وه‌ ته‌نانه‌ت ئاماده‌ نه‌بوو يه‌ک بالنده‌شى پى‌ بفرۆشى.

بازرگان له‌و جوړه‌ که‌سانه‌ بوو که له‌ پیناوى پاره‌دا ده‌ستى بۆ هه‌ر جوړه‌ کارێکى ناشایسته‌ش درپژکا. ده‌یتوانى خه‌لکى به‌دناو و سووک و چرووک کا، له‌ ژيان بینه‌ش کا، خانوو له‌ خاوه‌نى بکړى و هه‌ر بۆ ئەوه‌ى ده‌ریکات و بى‌ سه‌رپه‌نا ده‌ریکاته‌ گۆرئ.

رۆژتیکى دى سه‌رله‌نوئى بازرگان چوه‌ کن شای و گوتى:

«پاشام هه‌ر له‌ خۆشیدا بىت! بالنده‌کانت دلته‌نگى ته‌نیاين. وا بکه‌ن برابى بانگ که‌ن و فه‌رمانى پى‌ بکه‌ن بچى جووتیکى وه‌ک خۆيانیان بۆ په‌یدا کا.»

فه‌رمانه‌واى ئەلکه‌ و بى‌ میتشک، تۆزیک راما و له‌ دللى خۆیدا گوتى:

«بازرگان هه‌قیه‌تى، راست ده‌کا.»

برابى بانگ کرد و فه‌رمانى دایه‌ بالنده‌یه‌کى دیکه‌ى وه‌ک ئەویدى په‌یدا کا و بیه‌یتیه‌ کۆشکى.

برایم ده‌مى هه‌لینايه‌وه‌ قسه‌بیکى بکا، به‌لام پاشا پرووى خۆى لى وه‌رگتیا و گوتى نه‌دايه‌. ئەو گوتى: «ئاماده‌ نیم ته‌نانه‌ت يه‌ک وشه‌ش ببیسم. چل رۆژت مؤلته‌ ده‌ده‌مى. له‌و چل رۆژه‌یدا جووتیکى بۆ بالنده‌که‌م په‌یدا نه‌که‌ى فه‌رمان ده‌ده‌م له‌ سه‌رت ده‌ن.»

برایم به‌دللى پر غه‌م و کوله‌وه‌ هاته‌وه‌ مالتى، بۆ ئەوه‌ى داىکیشى نارحه‌ت نه‌بى هیچ شتیکیشى ده‌رباره‌ى فه‌رمانى شای پى‌ نه‌گوت. تۆر و فلوتنه‌که‌ى تاو دایه‌ و پرووى له‌ دارستانى کرد.

رۆژ و هه‌فته‌کان رابردن، برایم خورد و خه‌وى له‌ خۆى حه‌رام کرد و شه‌و و رۆژ هه‌ر به‌داوى بالنده‌که‌دا ویتل بوو. هه‌ول و ته‌قه‌للا و ماندوو بوونه‌که‌ى به‌فیرۆ نه‌چوو، سه‌ره‌نجام توانى ئەو بالنده‌یه‌ى که‌ پاشا به‌قسه‌ى بازرگانى رابىسپاردبوو، وه‌گىر بىتئى. بالنده‌ى بۆ پاشا هینايه‌ کۆشکى. بى‌ گومان لى وه‌رگرت و به‌ده‌ستى به‌تال به‌رتى کرده‌وه و ته‌نانه‌ت پوولتیک چیه‌ نه‌یدايه‌.

برایم تینگه‌بى که‌ پاشا بايى سه‌ره‌ ده‌رزیه‌کى له‌ بازرگانى قرچۆک هه‌له‌نه‌بواردوه، ته‌نیا جیواوى نیتوانیان هه‌ر ئەوه‌نده‌یه‌ که‌ بازرگان پیاویکى فیتل و ته‌له‌که‌باز و چاوچنۆک و قرچۆکه‌، به‌لام پاشا پیاویکى گىژ و ویتز و گه‌له‌خۆیه‌ و هیچى دى.

پاشا به‌جوتى ئەو بالنده‌یه‌ى برایم بۆى هینابوو زۆر خۆشحال بوو. به‌لام بازرگان له‌و سه‌رکه‌وته‌نه‌ى برابى زۆر تووره‌ و تۆسن و نائومید و دلگران بوو. بازرگان ده‌یزانى برابى لاو به‌هۆش و گۆش و ئازا و نه‌به‌ز له‌ هه‌لیکى ده‌گه‌رئ باجى ئەو هه‌موو فیتل و ته‌له‌که‌نه‌ى پى‌ بداته‌وه‌. بازرگان له‌وه‌ى له‌ برابى ده‌ترسا که به‌ده‌ستى پاشاى گیل و ویتل تۆله‌ى لى بکاته‌وه‌. بازرگان پى‌ وانه‌بوو که‌ برایم ده‌توانى به‌چل رۆژان جوتى بالنده‌ى پاشاى په‌یدا کات و فه‌رمانه‌که‌ى به‌جى بىتئى و پاشاش له‌تۆله‌ى ئەوه‌دا له‌ سه‌رى ددها و ده‌یکوژئ. به‌لام ئیستا که‌ برایم ئەو بالنده‌یه‌ى بۆ پاشا هیناوه‌ ئەوى زۆر نینگه‌ران و نائومید

کردووه، بۆیه ههمیشه له دلی خویدا خه ربکی دارشتن و تانویوی پیلانیکی نویتتر بوو. ههر بۆیهش هاتهوه لای پاشا و گوتی:

«پاشامان بهردهوام بیت! له هه ندی له پیاوانی ریش چه رمگم بیستگه یه ژن بۆ مانی ئه و بالندهانی ئیوه، پیتوستیان بهشتیکی زۆر سه یه ده نا دهرمن.»

پاشا پرسی:

«بلی بزائم! ئه و شته سه یه چییه؟»

«سه ری پاشای سه لامه ت! له باغی دیوی سپیدا گولیک ده روئ پیتی ده لێن سه مه ن گول. که ئه و بالنده ده بی سالی جاریک ئه و گولانه بۆن که ن، خو ئه گه ر بیت و بۆن و به رامه ی ئه و گولانه یان نه گاتی ئه وه هه موو دهرمن.»

شا پرسی:

«به لام چۆنا و چۆن ده توانین ناوا گولیک و ده ده ست بێنن؟ تو بۆ خو ت ده لێی ئه و گولانه له باغی دیویدا ده روین و ئیسه ش ئه و شته باش ده زانین که هه یج که سیک ناتوانی بچیتته نیو ئه و باغه ی. خو ئه گه ر به کیکیش پیتی نایه نیو باغی، دیوه نایه لێ به زیندوویی بیتته ده ری و بۆ خو ی ده با.»

بازرگان گوتی:

«پاشامان ههر شاد و کامه روا بئ! ته نیا پیاویک هه یه که به دلنیا بییه وه ده توانی رپیه کی بۆ چونه ناو باغی دیوی وه بیتی و ئه و پیاوه ش برایی راوچییه. ده ستوور به رموون به یه تین و فه رمانی پێ بدن که سه مه ن گولی په یدا کا.»

ئهم جاره ش ههر وه ک چۆن بازرگانی ته له که باز نه خشه ی کیشابوو پاشا به گوتی کرد و ناردی برامیان هیتنا و گوتی:

«تۆ ده بی سه مه ن گولم له باغی دیویرا ههر بۆ بیتی، چونکه ئه گه ر بالنده کانم ئه و گولهی بۆن نه که ن هه موو دهرمن.»

برایم گوتی:

«خۆشگوزهرانی شامان ههر به رده وام بئ! داوا ی بالنده که متان کرد هیتنا مه خزه تتان، داوی فه رمانتان دا جووتیک بۆ بالنده که تان په یدا که م، خسته مه سه ر چاوم و په یدام کرد، به لام ده رباره ی باغی دیو من ته نانه ت نازانم له کویتسه.»

پاشا گوتی:

«تا لێی نه گه رپتی نایدۆزیه وه، ئه گه ر نه شتدۆزیه وه ئه وه له بازرگانی بپرسه، ئه و هه موو شتیکی ده رباره ی ئه و باغه ده زانی.»

برایم بیری کرده وه:

«ههر له سه ره تاوه چاکی بۆ چووم، که ئه وه کاری بازرگانی فیتلایه و به قسه که ی پاشا شرا دیاره.»

برایم گوتی:

«پاشامان به رقه رار بیت! ئه گه ر بازرگان هیتنه زه ره ک و زانا و دانایه و هه موو شتیکی ده زانی ده

بانگی که ن و فه رمانی پێ بکه ن با ئه و بۆ خو ی وه دوای ئه و کاره ی که وی و ئه نجامی دات.»

پاشا وه لامی دایه وه:

«نه خیر... بازرگان به منی گوت که ئه وه ههر تۆی بتوانی بچییه نیو باغی دیوی سپی.»

برایم گوتی:

«پاشامان ته مه ن درێژ بئ! من تازه ده گه مئ و توانای ئه وه م نییه ده گژ دیوی راچم و پێی بویرم، من ته نیا راوچییه کی روو ته لئم، دیو ههر بمبیتی له به ر به کم ده با.»

پاشا به سه ری لووتی وه لامی دایه وه:

«باشه، جا با بتکوژی، قه یدی چییه. دلنیا به ناتوانی پاشگه زم که یه وه، من ناتوانم مه رگی بالنده کانم به مانی تو بده م.»

برایم زاری هه لێنا به نیازی ئه وه ی ئه و پاشا گیله که وه ده نه له راستییه کان بگه یه نی، به لام پاشا ناوری گرت و به توره بییه وه شیراندی:

«گوئ بگره برامیه تیوا! ته نانه ت نامه وی یه ک وشه ی دیم گوئ لئ بئ. چل رۆژت مؤلته ده ده مئ، ئه گه ر تا خو روا ی چله مین رۆژ سه مه ن گولم بۆ نه هیتیه ئیره فه رمان ده ده م له سه رت ده ن.»

برایم پرسی:

«ئه دی ئه گه ر دیوه کوشتمی چی؟»

پاشا زۆر به ئه سپایییه وه وه لامی دایه وه:

«شتیک نیسه ئه گه ر ههر نه تتوانی ئه و گول به بیتی و دیویش بتکوژی له ههر شویتیک بئ واده که م لاشه که ت بینه وه و به مردوویی له سه رت ده ن. گوئ گره! ئه گه ر به کجاری دی زار هه لێنییه وه فه رمان به جه لادی ده ده م ههر ئیستا له سه رت دا.»

برایم تینگه یی که ئه و پاشا گیل و که وه دن و زۆرداره هه یچی ده گه ل ناکرئ. بگره و به رده و بینه و به ره له ده رده سه ری به ولاره ئه نجامیکی نییه، له به ر ئه وه بئ ئه وه ی ورته ی له زاری بیتته ده ری، گه راپه وه مالن.

ماوه یه کی زۆر ده بیس و خه یالان راچوو، چ بکا و چ نه کا، تا سه ره نجام پریری دا پرس و رای خو ی به پیری دانا بکا. له شاریدا پیره مێردیکی کۆنه سالی ریش چه رمگی دنیا دیده و سه فه ر کرده ی به هه موو کیشوهراندا هه بوو، خه لکیکی زۆری دیوون، بنیاده می جو روا جو ری زۆر ده ناسین و هه لئسوکه وت و خو ی زۆرانی دیوون و ئه زمونیکی به کجار زۆری وه سه ربه ک نابوو. ئه و پیره مێرده به دانایی و دلۆقانی به ناوبانگ بوو. برایم به پرسیاران پیره مێردی جیهان دیده ی دیته وه و هه موو ئه و به سه ره اتانه ی بۆ گتیراپه وه که به سه ری هاتبوون. پیره مێردی دانا داوی قسه کانی برامی گوتی:

«رۆله! دیاره ته واوی ئه و به ده ختی و نارچه تیانه ت هه موو له بن سه ری بازرگانین. ههر له و رۆژه وه که هیلکه کانت پێ نه فرۆشت و له پاره و پول و قازانجیکی که لانت کرد، ئه ویش رقی لئ هه لگرتی و پریری دا تۆلته لئ بکاته وه. ئه و بازرگانه هیتنه چاوچنۆک و قرچۆک و رژد و چاوبرسییه، ئاماده یه سه د که س بۆ قرۆشیک به کوشتندا.»

برایم گوتی:

«ئەوێ دەزانم. بەلام تۆ بفرموو داخوا گولتیک بەناوی سەمەن گولەوێ هەبە و ئایا ئەوێش راستە کە دەتین ئەو بەلندانی پاشا لە منی ستاندوون ئەگەر سالتی جارتیکی بۆنی ئەو گولەوی نەکەن دەمرن؟»

«رۆلێ من بیستووومە کە ئەو جۆرە گولەوێ هەبە و جۆرە بەلندەیهکی لەو بەلندانی تۆش گرتووتن تەنیا لەو جێیە دەژین کە ئەو گولانە لێ دەرویتن، تەنانەت ئەگەر ئەو بەلندانی سالانە بۆ لایەکی دیش کۆچ بکەن لەبەر ئەو گولانە وەرزی بەهارێ دیتنەو. من بیستووومە کە دێو ئەو گولانە دەچیتێ تا بەلندەکانی باغەکەمی بژین و نەمرن.» برایم پرسی:

«باشە ئەگەر من بتوانم ئەو گولانە بچنم بەلندەکان و دەوام دەکەون؟»

پیرەمێرد وەلامی دایەو:

«بەلتی، بەلتی، بەلام دەبێ ئەوێ بزانی کە وەدەست هێنانی سەمەن گولێ لە باغی دێوی سەپی بەکجار کازتیکێ سەخت و دژوارە، ئەو باغە تەنیا یەک دەرگای هەبە و ئەویش دێو نەبێ کەس ناتوانی بیکا تەو.»

«من دەیکەمەو، تەنیا ئەوێ دەندەم پێ بەلتی باغی ئەو دێوێ لە کوێیە؟»

پیرەمێرد ناوینیشانی باغی دێوێ بەبرایمی گوت و ڕینماییشی کرد چۆنی دەگاتێ و هەر بەدەم قسەکانیشەو گوتی:

«کوردەکم! بیستووومە زۆر پالەوانی ئازا و نەترس و بێ باک خۆیان لە قەرەوی ئەو باغە داوێ و کە چوونەتە نێوی بەزیندوویی نەهاتوونەو. دێو زۆر بەهێز و ئازا و جەربەزەبە و تۆ دەروەستی نایە. بۆیە دەبێ ڕێبەکی وا ببینەو کە دێو نەتبین، دەنا هەلا هەلات دەکا.»

برایم هەموو ئەو شتانی پیرەمێردی وەک ئەلقە لە گوتی کردن و هاتەوێ مالتی. بەیانی رۆژی دوایی کەلوپەلی پیتوستی هەموو ئامادە کردن و هەمی لە لاقی کرد و پێی دایە بەرێ.

برایم هەر رۆژی رۆژی، شەو و رۆژی دانە دەم یەک هەر رۆژی تا سەرەنجام گەیبیە باغی دێوی. باغ دیواری بەرز و بەلندی لە دەورێ بوو، بەدوای دەرکێدا بەچواردەوری باغیدا کەوتە گەپانی. حەوت رۆژی تەواو تەنانەت پێ ئەوێ بیەلتی چلە گیایەکی بەرێ بەدەوری باغیدا گەرا و سوورا تا سەرەنجام گەیبیە دەروازی باغی. ئەو دەرکەش لە تاشە بەردی بەکجار گەورە و گران دروست کرابوو. بەهێزترین پالەوانی دۆنیایە نەیدەتوانی لە جێی خۆی بجوولیتێ. جا چ جایی برایمی.

برایم لە نزیک دەرکێ دانیش، هێندە ماندوو بوو هەر دانیش و خەوی لێ کەوت، دوایی لە گرمە گرم و هارە هاری برووسک ئاسا لە خەوێ راپەری. گرمە گرمە کە لە دوورەوێر دەهات، بەلام تا دەهات لێی نزیک دەبۆ، برایم هەر زوو قسەکانی پیرەمێردی وەبیر هاتنەو کە دێو جار جارە دەچیتە راو و شکاری و باغی بەجێ دێلت.

دوایی لە نێو ئەو گرمە گرم و هارە هارە برووسکاسایە کە گوتی کەر دەکردن، برایم بەبیردا هات کە: «دەبێ ئەو دێو پێ لە راو و شکاری دیتەو.»

برایم کاتی ئەوێ نەبوو، هەر ئەوێ نەبوو پێ کرا پێش ئەوێ دێو دەرکەوێ ئەو خۆی لە بن پووش و پەلانداندا شاردهو. برایم پێی وا بوو ئەو کێوتیکە دێت و دەچێ و دەجوولت و خەریکە لێی نزیکی

دەبیتەو. بنیادەم گورزیکێ ئەو دێوێ زەبەلاحەمی بەس بوو پێی کەوێ و ببیتە تۆز.

هەر چۆتیک بوو برایم خۆی راگرت و نەترسا. ئەو راوچییهکی شارەزا بوو دەیزانی مرۆف بەخۆراگری و ئارام و بەنازایی و لە سەرخۆی دەتوانی بەسەر بەهێزترین دۆزمنی خۆیدا زالی بیت. برایم دووبارە قسەکانی پیرەمێردی وەبیر هاتنەو:

«ئەگەر بتوانی دێو نەتبین، ئەو سەرکەوتن ئی تۆیە.»

برایمی راوچی، لە خۆشاردنەوێ هاوتای نەبوو، دیارە ئەو کە لە دارستانیدا خۆی دەشاردهو بەلندە نەیان دەدیت ئیدی لێرە دێو چۆن دەتوانی ببینت. هێند چاپووکانهی خۆ مات کرد دێو نەیدیت. دێو لەو پووش و پەلاشەمی برایمی لە بن بوو تێپەری و لەسەرخۆ بەرەو دەروازی باغی چوو. برایم هەناسەمی لە خۆ بێ و بەدوای ویدا خزی. دێوێ دەرکێ باغی کردەو و چوو تێ، برایم دەستوێرد بەدوای ویدا خۆی دە باغی کرد و لە پشت داریکی ئەستور خۆی مات کرد. لە خششەمی چلە گیایەکی دادەچلەکی. تەنیا ئەو کاتەمی دێو چۆرە مالتی برایم سەرتیکی بەلند کرد. هەناسەمی گەیی ئاسوودەمی هەلتکیشا و چاوی لە دێوێ وەرئەگێرا. چ دیمەنیکێ سەر سوورپهینی هاتە بەرچاوان. ئەو باغ نەبوو، راست پارچەیهکی بەهەشت بوو. ئەو گولە جوانانە! بۆلسول و بەلندەکان چ ساز و ئاواز و جریوێ و جووکهیەکیان بەرپا کردبوو. بەراستی ئەو باغە بەهیچ باغیکێ دیکە نەدەچوو.

برایم شەوی دەباغیدا رۆژ کردەو و بەیانی کە دێو بۆ راو و شکاری چووێ دەری برایم دەستی کرد بەگەپانی بەنیو باغیدا. لە نێوان هەموو ئەو بەلندەدا هێندیکێ دیکەمی دیتن کە رێک وەک ئەوانەمی بەناچار بۆ شای بردبوون، دە باغیدا دەگەرا و بۆنی گولانی دەکردن بەلام نەیدەزانی کامەیان لەوانە سەمەن گولە. هەررا بەدەم بۆن کردن و پشکینیی بەکە یەکەمی گولەکان گەیبیە مالتی دێوێ.

ئەو خانووە گەورەیه چل ژووری هەبوو کە هەر یەکەیان لەوێتر خۆشتر و جوان و رازاوێتر بوو و کەسیشیان تێدا نەبوو و چۆل و هۆل بوون. کاتی برایم پێی نایە چلەمین ژووری ئەو خانووە گەورەیه نالەیهکی زۆر لاوازی هاتە بەر گوتی. برایم زیاتری گوتی راداشت. وا دەهاتە بەرچاو ئەو نالەیه لە ژێر ئەو مافوورەمی لە ژوورەکەدا راخرابوو بیت. مافوورەمی هەلدایهو، دەرگایەکی چۆلەمی دیت. دەرکۆکەمی کردەو. پللیکان بوون. بەپللیکاناندا چووێ خوار و خۆی لەناو خەندەکیکی باریکەلەمی نیوێ رووناکدا دیتەو. نالەیهکی دلتەزینی هاتەوێ بەر گوتی، بەدەوروێ خۆیدا روانی، دیتی وا کێژۆلەیهک بەپرچەکانی خۆی بەبن میچیهو هەلئوسراو.

کێژۆلە پرسی:

«ئەى لاو! تۆكىتى و چۆنت توانىيوه بىتسيه ئىيره؟ زوو هەلى، هەر بىينه دىيوه هاتەوہ و پارچە پارچەى كردى.»

برايم وەلامى داىيوه: «مەترسە، دىيوه چۆتە راوئ، ئەدى پىم بلئ ئەتۆكىتى؟»

«من ناوم خورشىدە، چەند سالىكە ئەو دىيوه منى بەند كردووہ و لەو سىياچالە شىدار و تارىكەيدا هىشتوو مىيوه.»

برايم پرچى كىرژلەكەى لە بن مىچى كردهوہ و بەسپايى لە ناوہ راستى ژوورتى دانا. كە خورشىد هاتەوہ سەرخۆ سەرلەنوئ پرسیارەكەى دووبارە كردهوہ:

«پىم بلئ، كىتى و چۆن هاتوويه ئىره و دەتەوئ چ بكەى؟»

برايم تەواوى سەرگوزەشتەى خۆى بۆ كچە گىرايهوہ.

خورشید بەزەردەخەنەوہ پرسى:

«ئەو گولەى بەدوايدا وىلى، دىتتەوہ؟»

برايم وەلامى داىيوه:

«ئەو شتەى من دەموئ بىرى لى بكەمەوہ گول نىبە، بەلكە رزگار كردنى تۆبە لە دەست ئەو دىيوه زۆردارە.»

كچە گوتى:

«برايم! تۆ لاوتىكى دلۆقانى، بەلام گوتى بگرە، ئەوہ من بووم كە بۆ يەكەم جار سەمەن گولم چاندووہ و بۆبە ئەگەر تۆ بتوانى من لىره رزگار كەى ئەو گولانە دەبنە ئى تۆ و بالندەكانىش هەموو لە شەققەى بالان دەدەن و دىن بەرەو لاى تۆ.»

«بەلام نازانم چۆنت لىره بەرمە دەرى؟»

خورشید دواى كەمىك بىر كردنەوہ گوتى:

«لە تەويلەى دىيوهيدا ئەسپى بالدار هەن. ئىمە دەبى دوو ئەسپان لەوانە بىنن و پىش ئەوہى دىو لە راوئ بىتتەوہ ئىمە بفرىن.»

برايم گوتى:

«بىرتىكى چاكە، بەلام چۆن دەروازەى باغى بكەينهوہ؟»

كچە وەلامى داىيوه:

«ئەوہى بۆ من لىگەرئ، من دەزانم چۆنى بكەمەوہ. هەر بۆبەشە دىيوه منى لەو سىياچالە تارىكەى بەستتەوہ. دەترسى هەلىم.»

برايم گوتى:

«با چىدى رانەوہستىن.»

هەردوووكيان چوونە تەويلەى و دوو ئەسپان زىن كردن. خورشید دەر كەى كردهوہ و چوار نالەكى وەدوو كەوتن.

***

ئىستنا كە ئەوان خەرىكن بەچوار نالە لەوئ دوور دەكەونەوہ، ئەوان بەجى دىلن و دەچىنەوہ سەر و سۆراغى دىيوه.

دواى نىيوەرۆى ئەو رۆژە كە دىيوه لە راو شكارئ هاتەوہ دىتى دەر كى باغى لەسەر پشته. دەستوبرد چوہ سەر سىياچالئ. كە كچەكەى لەوئ نەدیت راى كرده تەويلەى ئەسپان و دىتى دوو ئەسپى لە هەرە ئەسپە چاك و رەسەنەكان نەماون.

دىيوه تىگەى كە بىنگانەيەك هاتوتە نىو باغى و كچەى لەو سىياچالەى رزگار كردووہ و لەگەل خۆى بردووہ. دىيوه، سەراسىمە و توورە و تۆسن، خۆى هاويشته سەر پشته يەك لە ئەسپە خۆشەرەو و رەوانەكانى و بەهيوای گرتىيان سەرى لە دوونان. برايم و خورشید زۆر خىرايان داژوا. دواى ماوہيەك رۆيشتن - كە نازانم چەند بوو - خورشید بەبراى گوت:

«ئاو ر دەوہ بزانه كەسمان لە دوو نىبە؟»

برايم ئاوى داىيوه و گوتى:

«كەس نىبە بەلام شتىك وەك هەورتىكى رەش ديارە لە دوورەوہ را دىت.»

خورشید گوتى:

«ئەوہ دىيوه بەدووى مەدا دىت، ركىنى لە ئەسپەكەت دە.»

هەيان لە ئەسپان كرد و رايانپەراندن. ماوہيەك رابرد لە پشتهوہ را هەستى دەنگى سمى ئەسپىكيان كرد. برايم هەر لە سەر قەرپووزى زىبىتوہ ئاوى داىيوه و دىتى كە هەورە رەشەكە خەرىكە بگاتە سەريان.

كچە هاواری كرد:

«دىيوه خەرىكە دەمانگاتى.»

برايم لەسەرخۆ وەلامى داىيوه:

«مەترسە، ئىمە خۆشەرەوترىن ئەسپان لە بندان. ئەسپى دىيوه وەك ئەسپەكانى مە نابن. دىيوهكە بۆخۆشى زۆر لە ئىمە قورسترە. ئەگەر ئىمە تۆزىكى دى خۆشتر لىخوپىن، ئەسپى دىيوهى هەرگىز تۆزمان ناشكىنن و نامانگاتى.»

برايم و خورشید خىراتريان ئەسپەكان تاو دەدان. دواى تۆزىك خورشید گوتى:

«برايم ئاوتىكى دەوہ بزانه چ باسە؟»

برايم ئاوتىكى وە دوايه داىيوه و گوتى:

«لا لغاوى ئەسپى دىيوه كەفیان كردووہ و هەناسەپرئى بووہ.»

خورشید گوتى:

«ئىدى ئىستنا ترسمان نەماوہ. دىيوه هەرگىز نامانگاتى.»

خورشید هىشتا قسەكەى هەر لە زارىدا بوو كە دەنگىكى زۆر بەهيزيان هاتە گوتى. هەردوووكيان لەسەر پشتى زىنپرا ئاويران داىيوه، دىتبان دىيوه بەخۆى و ئەسپەوہ ئەوہ لەسەر زەوى غلۆز دەبنەوہ.

خورشید گوتى:

«ئەوہ لە شەرى دىيوه رزگارمان بوو، ئىدى با لىگەرپىن و جلەوى ئەسپەكان شل كەين وردە وردە و

نارام و لهسه رخۆ برۆن.»

هەر دووکیان ماوه یه کی زۆر نه سهیبان ناژۆت و سه ره نجام گه یه نه وه مالتی برایی. داکی برایی دوا ی نه وه هموو ناخۆشیهی که برایی دیت، له خۆشیا ن له پیستی خۆیدا جینی نه ده پۆوه و نه ده حه جمی، به تابه تی که نه ک هه ره به ساغ و سه لانه تی ها ته وه، کچیکی زۆر جوان و نا زار یشی ده گه له خۆ هینا وه. ده وه مه یدا که چا وه کانی ماچ ده ک ردن گو تی:

«رۆله گیان کارتیکی یه کجار چاکت کردوه که خورشیدت له چنگ نه وه دپوه زۆردار و نگریسه ی رزگار کردوه، به لام بلتی بزانه داخوا سه مه ن گو لت په یدا کردوه؟»

برایم به حه په سا و بیه وه گو تی:

«خۆ که من لیته وه در که وتم هیچم به تو نه گو ت، نه دی چو زانی وه دووی هینانی گو لی سه مه ن گو ل که وتووم؟»

دایکه که روونی کردوه:

«که می دوا ی رۆبشتنی تو پاشا نه وه بازرگانه ی کرده وه زیری خۆی و نه وه زهره ش هموو رۆژی خوا داینا وه ده هاته مالتی مه و له تو ی ده پرسی، تووشی هه ره که سیکیش با یه پیتی ده گو ت که تو سه مه ن گو لت یی په یدا نابج و پاشا له سه رت ده دا. نه وه زهره به ده سه ل و ره زا گرانه نه وه پیره میترده شی ده زبندان ی نا وه که پتی باغی دپوهی به تو پیشاندا.»

ده وه ختی قسه ی دایک و کوراندای خزمه تکاری وه زیری تازه هات و پرسی:

«داخوا برایم ها ته وه یان نا؟»

برایم پیش نه وه ی دایکی ورته ی لیته بی وه لامی دایه وه:

«به لتی ها ته وه.»

خزمه تکار گو تی:

«نه ورۆ دوا بین رۆژی مۆله تی شایه که به تو ی دا وه. باشه بلتی بزانه داخوا سه مه ن گو لت هینا وه؟»

برایم که به در پێژی ته مه نی خۆی درۆیه کی نه کردبو، خه ریک بو بلتی نه خیر نه مه هینا وه، که خورشید ها ته نیو قسانیا نه وه و گو تی:

«به لتی هینا وه تی. هه روا چنه د سه عاتیکی دی بو خۆی دپته لای شای و گو له که ی ده دات.»

کاتی خزمه تکاری وه زیری تازه رۆیی، برایم له خورشیدی پرسی:

«باشه چ بکه م، خۆ من چ گو لم نه هینا وه.»

خورشید زه رده یه کی ها تی و گو تی:

«با، تو هینا وته.»

به له میکی چیشته یی هینا وه له ده م و چاوی خۆی نزیک کرده وه و پتیکی له لووتی خۆی دا. دوو دلۆیه خۆین به ربو نه وه نیو به له مه که ی. نه وه دوو دلۆیه خۆینه تیکیا نه وه دا و که وتنه جووله و گه وره بوون تا هه ره دوو دلۆپ بوونه یه ک پارچه په له یه کی سه مه ن گو ل.

خورشید گو له کانی دانه ده ست برایی و گو تی:

«نه وه گو لانه تا ئیستا هه رگیز ده باغی دپویدا نه روا ن. به لام دپوه ده بزانی من نه م گو لانه له خۆینی خۆم دروست ده که م، هه ره بۆیه ش بوو منی ده وه سیا چاله ی ها ویشته بو و ده رکه ی له سه ر گاله دا بووم. نه وه گو لانه بو شای به ره به لکه ئی نه وه خوا یه وا زت لی بی تی.»

برایم گو تی:

«تا نه وه کاته ی نه وه بازرگانه سه ته مکار و نه وه پاشا گتله هه بن، هه رگیزا و هه رگیز خیری له خۆم نابینم.»

«ده ته وی چ بکه ی؟»

برایم له جیاتی وه لامدانه وه ی پرسی:

«نه گه ر نه وه دوو چه پکه گو لانه به رم ده توانی ئیدیش دروست که ی؟»

خورشید وه لامی دایه وه:

«به لتی، من ته وای باغی پر ده که م له و گو له و هه رچی بالنده کان هه ن له باغی دپویرا به باله فری ده گه نه ئیره تا له گه ل ئیمه دا بزین.»

برایم به شادی به وه گو تی:

«زۆر چاکه، نه گه ر وا بی به یارمه تی نه وه دوو چه پکه گو لانه وه ده توانم له شه ری نه وه بازرگان و نه وه پاشایه ی رزگار بم.»

برایم چه پکه گو له کانی ده گو لاندانیکی زۆر جوان نان و به ره و مالتی پاشای چوو. راست له وه خته دا گه یی پۆه بالنده کان جوو که یان لی برابوون به لام هه ره که چاویان به و گو لانه که وت که برایم هینا بوونی به سیان بوو تا سه ره له نو ی بکه ونه وه چریکه و جمو جۆل و ناوازی خۆش و به سو ز تپه له که نه وه. پاشا زۆر شاد و شه نگۆل بوو، به لام وه زیری تازه ی یانی هه مان بازرگانی به ده سه ل و ره زا گران و دلگرمی، نیو چه وانی تیکنان و سه ره له نو ی ناگری رق و کینه ی له گیانیدا زمانه ی کیشا، دوا ی که میت خۆی را گرت و نارامی به خۆی دایه وه و ها ته وه سه رخۆ، زۆر چاپلو سانه ئیکلامی کیشا و گو تی:

«شادی پاشای هه ره به رده وام بیت! ئپوه فه رمانتان به برایه تیوی کردبوو په له گو لینی گه وره بو به ر پزتان بپنیت که چی برایم چوو چه پکیکی هینا وه. برایم ده بی هه ره له و رۆزه وه تا نه وه چه پکانه سه بس نه بوون و نه ژاکاون بچیت و په له گو لینی گه وره بی تی.»

برایم له دلی خۆیدا گو تی:

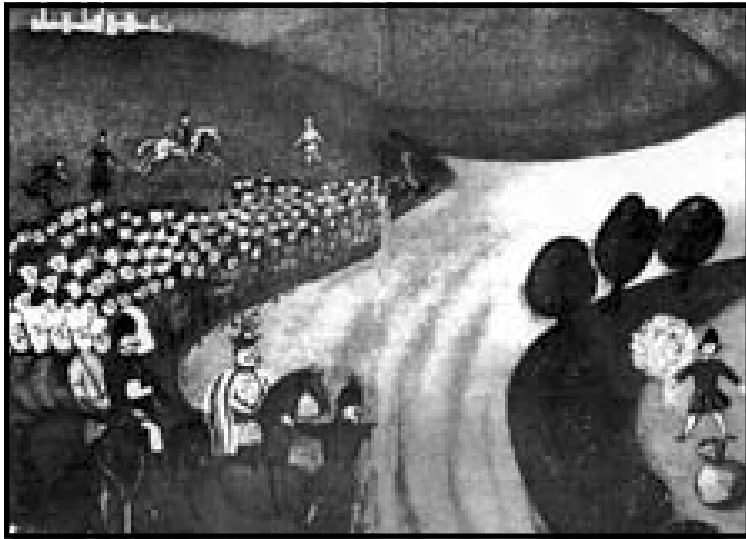
«زۆر چاکه بازرگان، مادام وای لیها ت ده بی نی داخوا کا مان زیره کترین.»

پاشا گو تی:

«برایم وه زیری من راست ده کا، تو ده بی بچی په له گو لیکم به ره گ و ریشه وه له باغی دپویرا بو بی تی.»

برایم گو تی:

«شادی پاشام هه ره به رده وام بیت! نه وه گو له له باغی دپویدا نارو یت به لکوله شاریکیدا ده رو یت ده ق وه ک نه م شاره ی ئیمه و هه ره به و نا وه شه، هه موو نه وه که سانه ی مه ش که تائیستا مردوون و ئیمه یان

هاتهوه مالتی.

سبھی دوی نیوهریو، پاشا و بازرگان و کۆمه‌لیکی زۆری خه‌لک له‌وی خپ بوونه‌وه. هه‌رکه هه‌وا بولتیل بوو برابم خۆی رووت کرده‌وه و خۆی به‌رووبارتیدا دا. ئەو مه‌له‌وانتیکي چاک بوو ده‌یتوانی ماوه‌یه‌کی زۆر به‌بێ هه‌ناسه له‌بن ناوتیدا وه‌میتنی. ئەوه‌ش له‌ راوی بالندان فیر بيسو که هه‌موو جارێ له‌سه‌ر زه‌وی خۆی له‌ گه‌ز دهدا و هه‌ناسه‌ی له‌خۆی ده‌بێ. برابم بازره‌قه‌یه‌کی ده‌ ناوتیدا به‌ست و خۆی گه‌یاند هه‌وه‌ری رووباری. له‌ ناوئ هاته‌ ده‌ری و خۆی له‌ پشت دره‌ختیکي گه‌وره‌دا مات کرد، دوو سێ سه‌عاتان له‌وی مایه‌وه تا پاشا و بازرگان و خه‌لکه‌که‌ش گومان به‌رن که چۆته‌ شاره‌که. دوایی تووره‌گه‌ زێر و چه‌پکه‌ گۆله‌ی تاودایه و ده‌ ناوتیدا بازره‌قه‌یه‌کی دیکه‌ی هاویشته‌ و به‌مه‌له‌ هاته‌وه له‌به‌ر چاوی ئەبه‌لق و سه‌رسامی هه‌مووان سه‌ری له‌ ناوئ هیتنايه‌وه ده‌ری. چۆن وایه! تووره‌گه‌ زێرێک به‌ده‌ستیکه‌وه و چه‌پکه‌ گۆلیکیش به‌ده‌سته‌که‌ی دیکه‌وه. چاوی بازرگانی ئەبه‌لق بوو و ده‌می به‌ش بووه. برابم به‌ره‌و لای پاشای چوو و چه‌پکه‌ گۆله‌ی پیشکیش کرد. دوایی سه‌ری تووره‌گه‌ زێری کرده‌وه و زێره‌که‌ی ده‌کۆشی بازرگانیدا هه‌لپشت و گوتی:

ئەو زێرانه‌ دباری بابتن. ئەو گوتی که بازاری زۆر گه‌رمه، چاوه‌رێته‌ ته‌گه‌ر بچیه‌ لای چهند هیتدانه‌ی دیکه‌شت بداتنی. وه‌زیری سووتاو و که‌له‌لا، به‌دیتنی تووره‌گه‌ زێر و قسه‌کانی برابمی که ده‌باره‌ی گه‌رمی بازاڕ و بازرگانی بابی گیترايه‌وه، ئاوه‌زی له‌ سه‌ریدا نه‌ما و هۆش له‌ که‌له‌ی په‌ری هه‌ر به‌غار به‌ره‌و رووباری ملی لبتا. پاشا قوولاندی:

«کۆره‌ وه‌زیر راوه‌سته‌ با منیش بيم، خۆ من هه‌رگیز ناتوانم به‌ته‌نی رێبه‌ وه‌ببم.»
ئەوه‌ی گوت و به‌دوای وه‌زیردا که‌وته‌ هه‌لینگان.

به‌جیه‌یتستوه‌ ئه‌وه له‌وێدا ده‌ژین. پاشای ئەویش هه‌ر باوکی خوالیخۆشبووتانه. کاتی که‌ ناوی ئیوه‌شی به‌ر گوتی که‌وت ده‌ستی کرد به‌گریان و گوتی:

«بۆ کۆره‌که‌م نایه‌ته‌ سه‌ردانم؟»

کاتی که‌ داوای سه‌مه‌ن گۆلم لێ کردن گوتی: «ئه‌گه‌ر من په‌له‌ گۆلیکی وای بۆ بنیتم کۆره‌که‌م قایل و دلنیا ده‌بیت و هه‌رگیز نایه‌ته‌ دیده‌نیم. من دلتم دلێ ده‌خواته‌وه بۆ دیتنی، لیتی گه‌ری با بۆ خۆی بیت و هه‌رچی که‌ شایسته‌ و شایانی وی بی ده‌یده‌م. جه‌نابی وه‌زیر بابی به‌رێشتانمان له‌وی دیت، ئەوان رێبه‌کی تازه‌یان بۆ من دباری کرد که‌ هاتن و چوون به‌و رێبه‌یدا و بۆ ئەو شاره‌ له‌ سێ چوار سه‌عات زیاتر ناخایه‌نی.»

بازرگان هه‌ر خیرا هه‌ستی به‌وه‌ کرد که‌ برابم ده‌یه‌وی ئەو و پاشا هه‌ردووکیان پیکه‌وه هه‌له‌تینی.

به‌لام پاشا هه‌ر یه‌که‌سه‌ر قسه‌کانی برابمی چووه‌ میشکی و فه‌رمانی دا:

«خیراکن، جل و به‌رگم بۆ ئاماده‌ که‌ن. ده‌مه‌وی چاوم به‌باوکی خۆشه‌ویستم بکه‌وی.»

وه‌زیری فیلباز و ده‌هۆ هه‌ر خیرا و ده‌ستویرد په‌رپیه‌ نیتو قسه‌کانی پاشا و گوتی:

«تۆزیک راوه‌ستن! مۆله‌ت به‌دن با بۆ ئەو سێ چوار سه‌عاته‌ رێبه‌ برابم چاوساغان بیت و رینماییمان بکات.»

برابم پاشا و بازرگانی هیتانه‌ که‌نار رووباریکی که‌ به‌نزیك شارێکیدا رته‌ ده‌بوو. له‌ جیه‌یه‌کی زۆر قوول و گێژه‌ندا، برابم به‌ شا و وه‌زیری گوت:

«ئەو رێبه‌ی عه‌رزم کردن به‌بن ئەو رووباره‌یدا ده‌روات و تیده‌په‌ری، ئەوه‌ی که‌ ده‌شبێ بکری ئەوه‌یه‌ که‌ خۆت هاویشته‌ نیتو ئەو رووباره‌وه‌ ده‌بێ نه‌ختیک به‌ره‌و خوارتر برۆی تا پیت و ه‌بنی رووباره‌که‌ی ده‌که‌وی، ئینجا له‌ سه‌ر پیتان بوه‌ستی و تا سه‌د بژمیری. هه‌ر به‌ته‌واو بوونی ژماره‌ی سه‌د ده‌روازه‌ی شاریتان له‌ روو ده‌کریته‌وه.»

پاشا ده‌یویست خۆی باوێته‌ ناو ناوئ، به‌لام وه‌زیر خۆی هاویشته‌ پیتش و گوتی:

به‌خته‌وه‌ری پاشامان هه‌ر زیاد بێ! من باوه‌ر به‌ته‌نها یه‌ک وشه‌ی ئەو راوچیه‌ ناکه‌م. ئەگه‌ر درۆ ناکا با له‌به‌ر چاوی ئیمه‌ بچیته‌ ئەو شاره‌ و چه‌پکیک سه‌مه‌ن گۆلمان بۆ بیتنی و بیته‌وه. ئەگه‌ر وای کرد ئەوا ئیمه‌ش پیتی باوه‌ر ده‌که‌ین.»

برابم قایل بوو و گوتی:

«ئەوه‌ زۆر په‌سنده! به‌لام من ئەوێ زۆر ماندووم. سبھی ئیسواری وه‌رنه‌وه‌ ئیره، من له‌ پیتش چاوی هه‌موانتان گۆلتان بۆ دینم.»

ئەوان هه‌موو رازی بوون.

برابم نیوه‌ شه‌وی له‌ خه‌و رابوو، دووه‌مین چه‌پکه‌ گۆلی تاو دایه، تووره‌گه‌یه‌کی پیریشی له‌و زێره‌ی له‌ مالتی دیوپرا هیتابوویان پر کرد و هه‌ستا برديه‌ ئەو به‌ری رووباره‌که‌ و له‌جیه‌یه‌کی زۆر نه‌یتنی شارده‌یه‌وه‌ و

خه لکه که ماوه یهک راوهستان و چاوه ری مان. به لام نه وه زیر و نه پاشا هیچیان نه گه رانه وه.

بهو شیوه یه برایی راوچی خه لکه که ی له زور و سته می پاشای گیل و وه زیری سته مکار پرگار کرد و نهو پیره میرده دلوفانه شی له زندانی هینایه ده ری که رتی ماله دیوه ی پی نیشان دابو و هرچی بالنده کانیس بوون به ره و مالی خورشید و برایی له شقه قه ی بالانیان دا.

بولبولی نازهران

نه فسانه یه کی نه ره نیسه

له سهرده مانیتیکی زوو پاشایهک بوو سی کوری هه بوو، دوویان زور زرنگ و وربا و چاپووک و سیته میان زور ساده و ساکار بوو، نهو کوریه یان ناوی نالودینو بوو. نهو پاشایه باغیتیکی به کجار زور جوان و رازاوه شی هه بوو که بیجگه له هه موو جوژه دره ختیکی به ردار دارسیوتیکیشی هه بوو. که نهو دارسیوه ی ته نیا سی سیوی ده گرت. روتیکیان سوالکه ریک هاته باغی و گوتی:

«تکایه یه کیک له و سیوانه م بده نی.»

باغه وان گوتی:

«نا، نه وانه نابی ده ستیان لیدری، نه وه ته نیا پاشا ده توانی لییان کاته وه.»

سوالکه ره زور تووره بوو و کهوته تووک و نه فرینان له باغه وان ی. کتوپر هرچی دار و دره خت و گز و گیای باغی بوون، هه مووی تیکرا سیس بوون و ژاکان. باغه وان حه جمینی لی هه لگیرا و شیتانه هاواری کرد:

«نه وه چت کرد؟ چون جاریکی دی باغی مه ناژیتته وه و سهوز هه لنگه ریته وه؟»

پیره میرد له سهر خو وه لامی دایه وه:

«نهو باغه هرگیز ناژیه ته وه، جا مه گه ر بولبولی نازهرانی بو په یدا کهن و بیه یینه ئیره بخوتنی.»

دوايه پاشا هات، که باغه که ی وا به سیس و ژاکاوی دیت، زور تووره و نارحه ت بوو و کهوته سه رزه نشتی باغه وان ی. باغه وان به سه رهاتی سوالکه ری گه ریده ی بو گتیرایه وه.

پاشا نه راندی:

«باشه ئیستا چ بکه یین؟ کی ده توانی بولبولی نازهران په یدا کات، بیه یینه ئیره بخوتنی.»

کوره گه وره ی که گوتی له قسه کانی شای بوو گوتی:

«بابه! نه من ده چم بولبولی نازهران دینم.»

دوای وی کوری ناوه نجی گوتی:

«بابه! نه گه ر مؤله ت بفرموون نه من ده چم و بولبولی نازهران دینم.»

دوا و ته یهک که باوکیان گوتی نه مه بوو:

«هه ردووکتان پیکه وه برۆن و بولبولی نازهران په یدا کهن و بیه یینه ئیره.»

کوره گچکه ی شای که ناوی نالودینو بوو و چووبوه گه رانی و ناگای له هیچ نه بوو، که هاته وه مالی برایه کانی له وی نه دیتن. له دایکی پرسی:

«دایه! نه ری نه وه برایه کانم له کوین؟»

دایکه گوتی:

«ده زانی تو جحیلیتیکی زور گیتو و حولی و ناگات له دنیا یه نیسه. برایه کانت به دوای بولبولی نازهراندا

رټيانهی پیره مټر دټیک دانیشټنبوو. هر سټ برا سلاویان لټی کرد و گوتیان:

«سلاوت لټی، پیره باب!»

«خوا راوه ستاوتان کات، شازاده کان!»

برا گوره پرسټی:

«ټه و رټيانه بټو کوټی ده چن؟»

پیره مټرد وهلامی دایه وه:

«یه کټیکیان بټو تبلیسټی، ټه ویدیان بټو یریشان و سټهه میشیان به ره و جټیبه کی ده چټی که گه رانه وهی له دوا نیبه. ناوی ټه و جټیبه ش (گیدهن گه لمزه) یانټی رټی بی گه رانه وه.

برا چوو که که بیان گوتی:

«ټیوه به و دوو رټیبه بی ته لزه یه دا برټن و منیش رټی گیدهن گه لمزه ده گرمه بهر.»

برا گوره گوتی: «با لټی گه رټین برټوا، ټه وه هلیټکی باشه تا له ده ست شه ری ټه و برا گټیله که ودهن و

ساده و ساکاره رزگار بین.»

***

هر دوو برا گوره و ناوه نټیبه که توشی ناخوشی و به سه رهاټ و لټیقه و مانټیکی یه کجار زور بوون. هر له بهر برسبه تی و نه داریه ټه سپ و جل و بهر گه کانیان فرټشتن و له گه رماویټکی گشتیدا دامه رزان. یه کیان بووه تونچی کوره ی بن هماسی و ټه ویدیشیان په شته مال گر وه. له و لاشه وه ټالودینټو هټنده ی ټه سپ به ره و رټی گیدهن گه لمزه لټیخوری تا سه ره نجام گه ییبه سه ره زمینی خاکی سوور.

ټه شوټنه دار و درخت و گل و خټل و بهر دی همووی هر سوور بوو. له پر ټه سپه که ی وده ک ټاده مییان به قسه هاټ و گوتی:

«ټالودینټو ده زانی ټه من و تټو هاټوینه کوټی؟ ټیره سه ره زمینی دټیوی سووری سټ سه ره.»

به ره بهری ټیوارټی ټالودینټو گه ییبه مالنټی دټیوی سوور. ژټنیک له بهر ده رکټ راوه ستا بوو، هر که ژنه چاوی به ټالودینټو که وت زوری زگ پټ سووتا و پټی گوت:

«کوړه لاوه، ودره باوه تشټیرم، تا دټیو نه تبینټی.»

ټالودینټو وهلامی دایه وه:

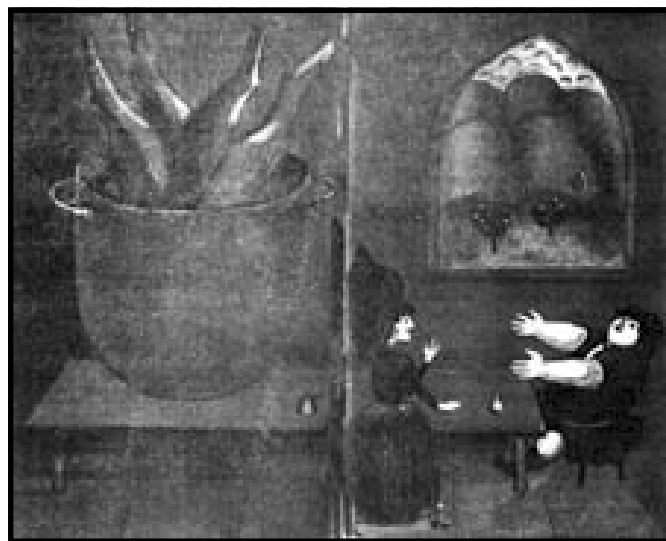
«له جباتی ټه و قسه بی سه روپا و پروپووچانه، من برسیم شټیکم ده به بیخټم باشتره.»

«ژنی دټیوهی چټوه ژوورټی و سټی چوار قاپی خواردن هټنان.»

«ټه وه چټیبه هټناوته؟ ټه وه مه گهر هر بټو تامټی بیهاوټیمه بن کلټورایبه ددانم! من گوتم شټیټکی بیته بیخټم.»

«ټه گهر ټه وده ندهټ به ش ناکا، ټه وه برټو حهوشن خواردنټی دټیوهی له سه ره میټرټی دانراوه، تا هه نگلټ دټیشټی بخټ.»

ټالودینټو چوو حهوشټی دټیټی ټه و پاژده من برنج و دوو نټیره گای گه وری سووره وه کراو له سه ره میټرټی دانراوه. له چاو ترووکاټیکدا هر هموو برنجه که و هر دوو گایه که ی لرف لټیدا. دوو باره ژنی دټیوهی

رټیشتن.»

ټالودینټو ټه و تیر و توانجانیهی دایکی زور پټ ناخوش بوو، بی ټه وهی بیر له سه ره نجامی ټه و کاره بریاری بټو دابوو بکاټه وه بانگی مه ټه ری کرد و پټی گوت:

«ټه سپټیکی چاکم بټو هټلټرټیره، ده مه وټی بچمه سه فه ری.»

مه ټه ره وهلامی دایه وه:

«هر کامټیکیان ده ستنبیشان ده کهن و حه زتان لټیبه تا بټوتان زین که م.» ټالودینټو چوو ټیو ټه سپه کان. که ده ستی له سه ره پشټی هر یه کټیکیان داده نا له قورسی ټه و پشټیان دهنوشټانده وه و ده چه مینه وه. ټالودینټو ته و یله ی ولاغانی به جټی هټشت. له نزدیک ده رکه ی ټه سپټیکی تووکنی چلکنه ی پیسی دټت که که س ټاوری لټی نه ده دایه وه، ټالودینټو تا ده ستی هټنای له پیټکی له پشټی دا به لام ټه سپه وای پټ له زوی چه قانندن که هر وهک هټیچی وه پشټی نه که وتبی، داینه نواند. ده ستوری دایه مه ټه ره ی رټټی سټ جاران پشټی ټه و ټه سپه برینداریه درمان کات و هر سه عاته ی یهک من کشمیټی بداتټی.

دوای سټی رټټی ټالودینټو خټی هاویشته سه ره پشټی ټه سپه ی و ملی رټیبه ی گرت. ټه و که به سواری ټه سپټیکی وا خټش به ز و یرغه و چاوپوک به رټیبه دا ده رټی زوری نه خایاند گه ییبه وه برایه کانټی. هر که برا گوره که چاوی به ټالودینټو که وت زور تووره و نارچهټت بوو و به تووره ییبه وه هاواری کردټی:

«بټو به دوای مه دا هاټووی، یا ده ته وټی هه میسان بیبه مایه ی سه رلټیشټیوان و شه رمه زاریمان.»

برا گوره راپکرده ټالودینټو لټیدا، ده وه مه ټیدا برا ناوه نټیبه که خټی هاویشته نیوانی و گوتی:

«برایه وه، لټی مه ده با ره گه ل مه که وټی. هر چټنټیک بی پشټیوانیه کمان لټی دهکا و یارمه تیه کمان ده دا.»

هر سټی برا که وتنه ری، ماوه یه کیان به سواری ټه سپان بری تا گه ینه سټی رټیټانټیکی. له سه ره ی سټی

زگی پئی سووتایهوه و گوتی:

«لاوه! دیاره تۆ به خۆرای بی خهریکی ژبان و گیانی خۆت له دهست دهدهی، زۆرت بۆ بهداخهوه، وهره بابتشارمهوه.»

ئالودینۆ له سههرهخۆ گوتی:

«من له دێوهی ناترسم و ههر بۆ دیدهنی ویش هاتومه ئیتره.»

له پڕ مالهکه وهلهزه هات:

ئالودینۆ پرسى: «ئهوه مالهکه بۆ دهلهزى؟»

ژنه وهلامى دابهوه:

«دێوه خهریکه دهگاتهوه مالى. ئهوه له ههر شونینیکى نزیك بێتهوه ئهوه شونینه له بهر تهپه پئی وهلهزه دیت.»

دێوه خهریک بوو نزیك دهپۆه. کۆمه لایك گورگ و رتیوی و درنده و گیانله بهرانی کیتیوی دیکه له گه ل خۆی هینابوون. ئهوانه ی هه موو له حهوشی کردن و چوه ژووری مالى. چاوی به ئالودینۆ کهوت و گوتی:

«به خیری بی ئالودینۆ.»

ئالودینۆ پرسى:

«چۆن من ده ناسی؟»

«ئهوه رۆژدی له دایک بووی، من له کیتیو و به نده نان به نیتو دار و بهرد و لیپه واراندا دهگه پام. ههر چی درهخت و گژ و گیای ئهوه ناوه هه بوون هه موو تیکرا هه والی بوونی تۆبان پیراگه یاندم. ههر بۆیه ش پیم وایه تۆ ئالودینۆ بی چونکه له تۆ به ولاوه هه یچ که سیک غیره تی هاته ئیتره نییه و ناتوانی بیت.»

دوايه دێوه روى کرده ژنه که ی و گوتی:

«باشه ژنی! شتی کمان دهیه ببخۆین.»

ژنی دێوه ی گوتی:

«ئهوه لاوه هه موو خوار دهنه که ی تۆی خوارد و هه یچی شی بۆ نه هیشته وه.»

دێوه هه یچی نه گوت، چوه ورگی چهنه گورگیگی دپی و ژنه ش دهستو برد خواردنی ئاماده کرد و دانیشتنه سهری. دێوه سه بری کرد ئالودینۆ هه یچ ئیسکیک له خوار دهنه که ناگرئ و هه یچ فری نادات و ههر له گه ل پارووه گۆشتی قووتی ده دا. دوا ی نان خواردنی دێوه گوتی:

«ئالودینۆ ئیستا ئیکده ین یا بیه خینه سه ینی.»

«ههر چۆنیکت پئی خۆشه، با به ئاره زوی تۆ بی. من هه میشه ئاماده م.»

بۆ سه ینی دێوه و ئالودینۆ له گه ل بولیلدا له خه وئ رابوون و ههر به که گورزی خۆی تا ودايه.

ئالودینۆ گوتی:

«یه که م جار با نۆره گورزی تۆ بی، تۆ گورزی خۆت بوه شینه من میوانم.»

دێوه گوتی:

«ها بگره!»

ده وده مه یدا ئه سپی ئالودینۆی وه دهنگ هات و گوتی:

«ههر که دێوه دهستی بلند کرد تۆ دوو ئاوزه نگیانم بگه یه نه خالیگه ی. من هه لدهستم و گورزی دێوه ی به ین زگی مندا رت ده بی.»

ئالودینۆ هه موو ئه مانه ی ئه نجام دا. دێوه سی جارانی گورزی خۆی راوه شانده و ههر سی جارانی ش نه بگرته.

ئالودینۆ گوتی: «ئه وجا نۆره گورزی منه.»

هاته پیتیسی و به یه ک گورزی گران ههر سی سه ری دێوه ی پان کرد نه وه و دوايه هات دهم و لووتی دێوه ی برین و هاویشتنه خورجینی و بۆ ریز لینیانی ژنی دێوه ی چۆه مالى دێوه ی.

«ماندوو نه بی، خوشکی!»

«من خوشکت نیم، من ده مه وئ بیه هاوسه ری تۆ.»

ئالودینۆ گوتی:

«من ناتوانم تۆ بێنم تۆ ده بیه ژنی برا گه وره که م.»

دوا ی سی رۆژان ئالودینۆ بریاری دا پروات و ئه وئ به جی بیتلی. بیه ژنی دێوه ی پرسى:

«ده ته وئ بجه که کوئ؟»

«به دوا ی په یسه ری بولبولی تازه راندا ده چم.»

«تکات لی ده که م مه چۆ. به خۆرای ژبانی خۆت ده ته له زگه ی داوتی.»

«نا ههر ده بی بچم ناچارم.»

***

ئالودینۆ چوه سه رزه مینیکی که ته واوی دار و درهخت و گل و خۆل و به ردی هه مووی تیکرا سپی بوون. ئه سپه که ی گوتی:

«ده زانی ئیتره ولات و سه رزه مینی دێوه ی سپیه. ئه مشه و میوانی مالى دێوه ی ده بین، ئه وه کو دێوه ی سوور نییه، ئه وه حه وت سه ری هه یه.»

ئالودینۆ گوتی:

«ئه وه ههر هه یچ نییه، من ههر حه وت سه ره کانی پیکه وه ده په رینم و له له شی جودا ده که مه وه.»

ئیه واره وه خته گه ینه بهر ده رکی مالى دێوه ی، به لام هه موو ده رگه یه کان تیکرا گاله درابوون. ئالودینۆ به ده نگیکى بهرز شیراندی:

«ئاها ی! ئه ری کئی لی نه؟»

له دهنگی وی ژنیک په یدا بوو و ده رکه ی کرده وه و وه پیتش ئالودینۆی کهوت تا ئه سپه که ی دامه زریتنی.

ئالودینۆ ئه سپه که ی برده ته ویله و دوا یی چوونه مالى دێوه ی و داوا ی له ژنی دێوه ی کرد خواردنی بۆ بیتی، ئه ویش چوه پینج شه ش قاپی پر له خواردنی بۆ هینا.

«ئه ری تۆ وا تیده گه ی من مندالم؟ من گوتم شتی کم ده یه ببخۆم!»

ژنی دێوه ی گوتی:

«پرۆ سهر ميترۆ دانيشه و تا زگت ديشى و تا ده توانى بخۆ.»

نالودينۆ مه نجه ليكي گه وري له سهر ميتره كه ديت كه شهست مه ن برنج و سى گاي سووره وه كراوى تيدا بو. ههر له چاو ترووكانيكدا نالودينۆ ته واوى ئه و خواردانانهى هه لלוوشى و قاپه كانى لستنه وه. له پر ماله كه وه لهرزه هات.

ژنه ديو گوتى: «لاوژه ئه وه ديوه به خهريكه ديتته وه وه ره با بتشارمه وه.»

نالودينۆ گوتى:

«ناره حهت مه به، من ههر راست بو ديتنى ديوه هاتوم.»

ديوه به خبيراى هاته وه مالى، كۆمه ليك گيانله به رى جوړا و جوړ و جياوازى وهك شير و گورگ و ورچى به ره و مالى وه پيش خۆ دابوون. هه موياى له هه وشى كردن و به پليكاناندا هاته سه رى. نالودينۆ ديت، ده ستى دريژ كرد تا ته و قه ي له گه ل بكات:

«ماندوو نه بهى نالودينۆ!»

«چۆن ده زانى كه من نالودينۆم؟»

«كه تۆ له داىك بووى ته واوى دار و به رد و گژ و گيا و ميترگ و ميترغوزاره كان هه والى هاتنه دنياى تو يان دامى. به وه ديرا ده زانم كه تۆ نالودينۆ چونكه جگه له تۆ هيج كه سيكى دى ناتوانى بيته ئيره.»

ديوه داواى له ژنه كه ي كرد نانى بو بيتنى بيخوا. به للام ژنه كه ي گوتى كه ميوانه كه يان هه رچى هه بو وه هه مووى خواردوه و هيجى نه هيشتوتته وه.

ديوه گوتى:

«زۆر چاكه ئيستا له و گيانله به رانه ي هيناومن خوارديكي دروست ده كه ين.»

شام زوو ئاماده بو، ديوه ده ديت كه ميوانه كه يان ئيسكه كان له گه ل گوشته كه ي ده خوا. داواى نان خواردى ديوه پرسى:

«باشه ئيستا ليك راست بينه وه يا بيخه ينه سه بينى؟»

نالودينۆ وه للامى دايه وه:

«ههر چۆنيك حه ز لتيه با ناره زوى تۆ بيت. من هه ميشه ئاماده م!»

ديوه گوتى:

«باشه با بو به يانى بى، خده و نه ريتى مه وا به كه شه وى ميوانان چاك خزمهت بكه ين و به خبيران بيتين و به يانيش له گه لييدا بجه نكين!»

سه به ي به يانى نالودينۆ هاواى كرد:

«هه سته راست به وه. كاتى زۆرانبازى و ململانى و له به ريك راجوونه.»

ديوه رابوو، گورزه كه ي تاو دايه و هاته مه يدانى. كاتى نالودينۆ خۆى هاويشته سه ر پشتى ئه سپه كه ي، ئه سپه كه له ژير ليه وه پتى گوت:

«وه به ر ركييفانم ده، من له جى بلند ده بم و هه لده ستم و گورزى ديوه به بن زگمدا رهد ده بى و ناتپيكي.»

ديوه گرماندى:

«ده ي ده ست پيكه.»

نالودينۆ وه للامى دايه وه، له پيشدا تۆ گورزى خۆت بوه شينه، من ميوانم.»

«خۆت بگره هات.»

ديوه سى جارانى گورز به ده وري سه رى خويدا هه لسووراندا و رابوه شانده دوژمنه كه ي به للام ئه سى نالودينۆى توانى له وه خندا بلند بيت و گورزه كه به بن زگيدا تپه رى. نه ئه سپ و نه سواره كه ي هيج كاميان تينيان نه گه يشتى و نه پيكران. له نيو تۆز و خۆل و گه ردى گورزى ديوه پيدا ديوه نالودينۆى نه ديت و واى بوچوو كه ئه نگواوه و به و گورزه ي كوژراوه. قاقا پيكه نى و گوتى:

«نالودينۆ كواى؟ وه ره ئيستا ده تبينمه وه.»

نالودينۆ زۆر به سپايى وه للامى دايه وه:

«ئه وه تام براله! پتيوست ناكات خۆت بو ديتنه وه ي من ماندوو كه ي، ها بگره هات!»

ركيفيتكى گه يانده خاليكه ي ئه سپه ي و گه ييه سه ر سه رى ديوه ي. له گه ل شمشيرى راوه شاندا، ههر حه وت سه رى ديوه ي و پيكر له له شى جودا كردنه وه و په راندنى. جا له ئه سپه كه ي دا به زى و دم و لووته كانى هه مو پرين و ده تووره گيتكى كردن و هاته وه مالى ديوه ي.

ژنى ديوه حه وت سه ر گوتى:

«نازبه كه م! ده ستخۆش كاريكى چاك كرد ئه و نه عله تيه ت كوشت. تۆ من به هاوسه رى خۆت قه بوول بكه.»

نالودينۆ گوتى:

«نا، تۆ ده ييه هاوسه رى برا ناوه نجويه كه م.»

و خۆى بو قوناغى داوى سه فه ره كه ي ئاماده كرد.

بيته ژنى ديوه حه وت سه ر پرسى:

«ئه و جاره بو كوى ده چى؟»

«به داوى په يسه رى بولبولى نازه راندا.»

ژنه ديوه گوتى:

«به للام تۆ هه رگيز نه وه ت وه گير ناكه وى.»

نالودينۆ گوتى:

«ده بى هه ر وه گيرم كه وى و وه ده ستى بيتنم» و لييدا رۆيى.

***

كاتى گه ييه سه رزه مينى ديوه ره ش دووباره ئه سپه كه ي وه قسه هاته وه:

«نالودينۆ تيره سه رزه مينى ديوه چل سه ره. سه ير كه! تيره خاك و خۆل و دار و به رد و گژ و گياى هه مو وه ره شه.»

نالودينۆ چوه مالى ديوه ره ش، مه نجه ليكى زنجيردارى هينده گه وري ديت كه سه د و بيست مه ن برنج و چوار گاي سووره وه كراوى له سه ر داندرابوو. نالودينۆ هه ر له چاو ترووكانيكدا برنجه كه ي خوارد و

گۆشتی هەر چوار گایه کانیسی لرف لیدا و به گه رویتیدا رۆهیشتن و دهستیکی به سمیلیدا هینا و چووه ژووری تایبه تی دپوهی.

بهره بهری رۆژاوايه بوو ماله که وه لهرزه هات. نهوه دپوی رهش و نیچیره کانی بوون بهره و مالا ده بوونه. که ئالودینۆی دیت، هاته پیش و گوتی:

«ئالودینۆ! سلاو.»

«چوزانی من ئالودینۆم!»

دپوه گوتی:

«دار و بهرد و کتپو و لپره وار و گژ و گیا هه والی له دایک بوونی توێبان بۆ هیناوم.» و ئینجا پروی کرده ژنه کهی و داوای خواردنیی کرد.

هاوسه ری دپوهی گوتی:

«ئالودینۆ نان و شیوه کهی توێ خوارد.»

«قهیدئ ناکا، لهو شتانهی هیناومنهوه خواردنیکی ساز که.»

دوای شیو کردنی هه موو راکشان بنوون. به یانی زوو له گه ل کازیوهی راست بوونهوه و ملیان له بهر ملی به کتری نا. سێ شهو و سێ رۆژان په کتریان هینا و برد. که سیان پشتی نهوهی دیکه ی پێ له عهردی نه درا. تا سه ره نجام ئالودینۆ توانی به سه ره دپوهیدا زال بیت و بیکوژئ، ده م و لووتی برین و ده تووره گیتی ئاخنین و هاته ژووری تایبه تی مالی دپوهی، ژنه دپو بی نه ندازه دلخۆش و شاد و شه نگول بوو و گوتی:

«من به هاوسه ری خۆت قه بوول که.»

ئالودینۆ گوتی:

«زۆر چاکه.» و ده بیر و خه یالانه وه چوو.

«بیر له چی ده که په وه؟»

ئالودینۆ گوتی:

«باغه که مان سیس و ژاکاوه و من به دوای په یسه ری بولبولی نازه راندا و تلم و ئیستاش نازانم پرو له کوئ که م.»

ژنه گوتی:

«وه ده سه ته یانی بولبولی نازه ران هینده ئاسان نییه. چاچوتس شا خاوه نی نه بولبولیه. نهو چل رۆژه نوستوه خۆ ته گه ره ناگا بی نه وه دلنیا به چل پاله وانی وهک توێ دهره ست نایه ن و ده یان کوژئ.»

ئالودینۆ گوتی:

«زۆر چاکه. نهوا ئیستا دهرۆم. کهی بیردها هاته وه نهوه ده تخوازم و ده ته یتم.»

نهوهی گوت و مالا وایی له ژنه ی کرد و ملی پیه ی گرت. که گه ییبه دهریا به نه سپه که ی گوتی:

«من نه سپی دهریا یی نیم و ناتوانم لپی وه په رم و به سه ریدا رهت بم.»

ئالودینۆ له نه سپه که ی دابه زی. سه ری وه به ردیکی کرد و بۆرزا، چاوی چوونه خه وی و نه چوونه خه وی.

له پر گوتی له دنه گنیک بوو ده یگوت:

«ئالودینۆ! له بن نهو به رده ی سه رت وی کردوه، سێ لغاوی نه سپه دهریا یانی لپیه. دوان له وان له پشتی خۆت ئالینه و سه ته میشیان باوی دهریا به.»

ئالودینۆ به رده ی بلند کرد و چۆنیان پێ گوتبوو ناوا بوو، سێ دانه لغاوی نه سپی دهریا یی له بن بوو. دوو یانی له پشتی خۆی پێچان و سه رتیکی سه ته میانی هاویشته دهریا به. له پر نه سپیکی دهریا یی په یدا بوو و ویستی ئالودینۆ هه للووشی. به لام نهو نارامی خۆی له ده ست نه دا، یالی نه سپه ی گرت و خۆی هاویشته سه ر پشتی.»

نه سپ وهک ناده میان وه قسه هات و گوتی:

«ئالودینۆ پیم بلتی بزانه چت ده وی. هه رچیم لی بخوازی بۆت نه نجام ده دم.»

«من بولبولی نازه رانم ده وی.»

«من ناتوانم نهوت وه گیر خه م، به لام تو ده به مه نه وه به ری دهریا به، نهو جیه ی خوشکه گه وره که می لی یه، نهو یارمه تیت ده دات تا بتوانی بولبولی نازه ران وه گیر خه ی.»

نه سپه، ئالودینۆ برده نه وه به ری. به لام دهو ده میدا ئالودینۆ له بییری چو لغاوه که له سه ری نه سپه دهریا به که دارنیه ته وه و نه سپه که به لغاوه وه چۆوه ده دهریا به.

ئالودینۆ به نیگه رانییه وه گوتی:

«ئاھ... جا ئیستا چ بکه م؟ خۆ نه سپه که لغاوه که ی برد.»

ماوه یه کی زۆر دهو دوورگه یه دا سه رگه ردان ما و زۆر به قوولی ده بیر و خه یالانه وه چوو. دوایی له پر و بی ناگا ده ستی بۆ پشتیندی برد. وه بییری هاته وه که دوو دانه لغاوی دیکه شی له خۆ پێچاوان. زۆر دلشاد بوو. لغاویکی له خۆ کرده وه و سه رتیکی هاویشته دهریا به. له ناکاو ماینه دهریا ییه ک له بن ناوترا هاته ده ری و په کراست هه لیکوتایه سه ر ئالودینۆ هه لی لووشی. به لام ئالودینۆ خۆی هاویشته سه ر پشتی و سواری بوو.

ماینه که گوتی:

«بلتی بزانه چت ده وی؟ هه رچی به ته وی بۆت نه نجام ده دم.»

ئالودینۆ گوتی:

«من بولبولی نازه رانم ده وی.»

ماینه که گوتی:

«نه مه کاریکی په کجار سه خت و گرانه. قه فه زی بولبولی نازه ران به په نجه ره ی کۆشکی شا چاچوتسه وه هه لواسراوه و کۆشکیسه له سه ر که ناری دهریا به یه، نه گه ر بتوانی رکیتیکی وا له خالیگه ی من بسره ویینی هه ر سه یسه د و شه ست ره گ و ده ماری به ده نم وه برووسکه بین من ده تگه یه نمه کۆشکی شای و نه وده م تو ده توانی ده ست درێژ که ی و قه فه زه که ی لیکه یه وه و به یه یینی، نه وه شت پێ بلتیم خۆ ته گه ره له وه خندا نه تتوانی قه فه زه که ی لیکه یه وه نه وه دلنیا به که هه ر دوو کمان پیکه وه فه وتا وین و رزگارمان نابیت.»

ئالودینۆ گوتی:

«زۆر چاکه!»

ناوزه‌نگییه‌کی مامزه‌داری وای له دوو خالیگه‌ی ماینه‌ی سه‌رواندن جهرگی ژانی کرد و ههر سیسه‌د و شه‌ست ده‌ماری راچله‌کین. ماینی تاین که‌وته‌ فین له ناسمانی و یه‌کسه‌ر گه‌بیهه به‌ر په‌نجهره‌ی کۆشکی. ئالودینۆ ده‌ستی درێژ کرد و قه‌فه‌زه‌ی لی‌کرده‌وه. کاتی له‌سه‌ر زه‌وی نیشته‌وه ماینه‌که‌ گوتی:

«ئیس‌تا به‌رمده‌ برۆم.»

ئالودینۆ ماینه‌ی به‌ره‌له‌دا کرد و بۆ خۆی به‌پیتیان ملی لیتا. ئه‌سپه‌که‌ی خۆی دیته‌وه و به‌سواری به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی ره‌ش ریتی گرت به‌ر. سلاو و چاک و چۆنی له‌هاوسه‌ره‌که‌ی کرد و ئینجا به‌بولبوله‌که‌ی گوت:

«بولبولی ئازیز! ده‌نگت بێ و بخوینته تا ئه‌و هه‌موو که‌ژ و کیتو و دار و به‌رد و گژ و گیایانه سه‌وز هه‌لگه‌پینه‌وه.»

بولبولی ئازهران ده‌ستی به‌خویندنێ کرد و کیتو و دهر و ده‌شت و دار و به‌رد و گژ و گیا به‌رگی سه‌وزی مه‌خمه‌ریان پۆشی.

دوايه هه‌رچی سامان و دارونه‌داری دێوه‌ی هه‌بوو کۆبان کرده‌وه و به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی سپی هاتن، له‌ویش ئه‌و سامان و بوون و نه‌بوونه‌ی دێوی سپییان له‌گه‌ڵ ژنی برای ناوه‌نجی هه‌لگرت و به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی سوور ملی ریتیان گرت. له‌ویش خه‌زینه‌ی دێوی سووربان بارکرد و به‌ره‌و لای پیره‌مێرده‌ی که‌ تا ئیس‌تا له‌ سه‌ری سپی‌پانه‌که‌ی دانیشتوه به‌رێ که‌وتن. ئالودینۆ سلاوی له‌ پیره‌مێرده‌ی کرد و گوتی:

«له‌ باره‌ی براهه‌کانه‌وه چ ده‌زانی و چت ناگا لیتانه؟ داخوا گه‌راونه‌وه یان نا؟»

پیره‌مێرد وه‌لامی دايه‌وه:

«نا، شازاده‌ که‌سیان نه‌گه‌راونه‌وه.»

ئالودینۆ گوتی:

ئیس‌تا که‌ نه‌گه‌راونه‌وه، من ئه‌و سێ کچ و ئه‌و بالنده‌ و شتانه‌ لی‌ره‌ لای تو به‌جێ ده‌هیتلم و ده‌دوی سۆراغی براهه‌کانم ده‌که‌وم.»

ئالودینۆ شار به‌شار و دی به‌دی و ولات به‌ولات به‌دوای براهه‌کانیدا گه‌را به‌لام نه‌یدیتنه‌وه و سه‌ر و سۆراغی‌کیان نه‌بوو، تا له‌ شارێکی خانه‌خوێنه‌کی لی‌ په‌یدا بوو و له‌گه‌ڵ خۆی برده‌وه مالتی. له‌وی له‌ خانه‌ خوێنه‌که‌ی پرسى:

«چۆن ده‌توانم سه‌ر و سۆراغی ئه‌و لاوه‌کی و په‌راگه‌نده‌ و غه‌ربانه‌ی ئه‌م شاره‌ بکه‌م و بزانه‌ کێ به‌؟»

خانه‌ خوێ وه‌لامی دايه‌وه:

«سه‌به‌ینێ بچۆ ناو بازاری و ببکه‌ قاو که‌ ده‌ته‌وی بانگه‌پشتنه‌ی په‌ریوه و غه‌ربانه‌ی ناو ئه‌و شاره‌ی بکه‌ی و ئاهه‌نگی‌کیان بۆ ساز بده‌ی. ئه‌وانیش هه‌ر که‌ ئه‌وه‌یان وه‌به‌ر گوی که‌وت هه‌ر به‌غاردان دین و ئه‌وه‌می ئه‌وه‌ی تو لیتان ده‌گه‌ریتی ئاسان وه‌به‌ر چاوان دین.»

به‌یانی زوو ئالودینۆ حه‌وت نیره‌گای کرین و ده‌ستووری دا سه‌ریان بپن و سووربان که‌نه‌وه و بیانه‌که‌نه

قاورمه‌، ئینجا ده‌نگی جارچییانی دا له‌ مه‌یدانی شاری جار راپیتلن و هه‌رچی بیتکاره‌ و په‌ریوه و غه‌ربیه‌ی شاری هه‌یه‌ ئه‌وره‌ داوه‌تی ناخواردنێن. براهه‌کانی ئالودینۆش که‌ یه‌کی‌کیان تونچی هه‌مامی و ئه‌ویدیان په‌شته‌ مالمگێر بوو، هه‌ر که‌ گوتیان له‌و بانگ راهیتشته‌ی بوو له‌ خاوه‌نکاره‌که‌یان پرسى داخوا ئه‌و جار و بانگه‌پشتنه‌ چیه‌؟ خاوه‌ن کاره‌که‌یان وه‌لامی دايه‌وه:

«غه‌ربیه‌ و په‌ریوه‌ و بیتکاران نان ده‌ده‌ن و بانگه‌پشتن کران.»

هه‌ردوو برا داوایان کرد مۆله‌تیا بدریتێ تا بتوانن به‌ده‌م ئه‌و بانگه‌پشتنه‌ی غه‌ربیه‌ و په‌راگه‌ندانه‌وه‌ی شاری بچن که‌ هه‌مووی تیدا به‌شدارن.»

هه‌رکه‌ ئالودینۆ براهه‌کانی خۆی دیتنه‌وه یه‌کسه‌ر چوو خواردن و خواردنه‌وه‌ی بۆ دانان و لیبی پرسین:

«ئهرێ ده‌ناسنه‌وه؟»

وه‌لامیان دايه‌وه:

«نه‌خیر.»

«ئیه‌وه له‌ کوی نیشی ده‌که‌ن؟»

«له‌ گه‌رمایکی گشتی یه‌کمان تونچی و ئه‌وه‌ی دیکه‌مان په‌شته‌ مالمگێرین.»

ئالودینۆ براهه‌کانی برده‌وه لای هه‌مامچی و گوتی:

«وه‌ره‌ حیساییان ده‌گه‌ڵ که‌، چونکه‌ ده‌یانبه‌مه‌وه.»

«ئه‌وان چی تۆن؟»

«برامن.»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی:

«ئیمه‌ تو ناسین، تو کیتی؟»

«بێ میتشکینه! من ئالودینۆم.»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی:

«ئه‌گه‌ر راست ده‌که‌ی تو برای ئیمه‌ی، بلێ بزانه‌ی ئیمه‌ به‌دوای چیدا ویتین و له‌ مالتی وه‌ده‌ر که‌وتوین؟»

«بولبولی ئازهران، ئه‌ویشم په‌یدا کردوه.»

«ئه‌دی کوا له‌ کویتیه‌؟»

«له‌ لای ئه‌و پیره‌مێرده‌م به‌جێ هیتتوه، با برۆین تا پیتان نیشانده‌م.»

ئالودینۆ سه‌رو ده‌سته‌جلیکی نوێی بۆ براهه‌کانی کرى. خۆیان گۆزی و هه‌رسته‌کیان بیتکه‌وه به‌ره‌و لای پیره‌مێرد ملیان لیتا. براهه‌کان که‌ ئه‌و سێ ژنه‌یان لای پیره‌مێرد دیت پرسیان:

«ئه‌وانه‌ کین؟»

ئالودینۆ گوتی:

«ئه‌وه‌یان ژنی دێوی سووره‌ که‌ کوشتومه‌.»

هه‌ر ئه‌و ده‌م ده‌م و لووتی دێوی سووری ده‌رتنا و له‌ پیتان براهه‌کانی دانان تا ببینن و گوتی:

«کاکه، ئەوەیان ژنی تۆیه. ئەوەشیان که ژنی دێوی سپییه و ئەویشم هەر کوشتووه و سه‌بری دهم و لووته‌کەشی کەن. ئەوه دەبیتە ژنی برا ناوه‌نجییه‌که‌مان. سێهه‌میشیان ژنی دێوی رەشه‌ دەبیتە ژنی خۆم.»

هەر سێ برا بولبولی نازەرانیان هه‌لگرت و سواری ئەسپان بوون و هه‌ریه‌کەش ژنی خۆی هاو‌یشتە پاشکۆی خۆی و به‌ره‌و ماڵ بوونه‌وه، رێ زۆر دوور بوو. سه‌ره‌نجام گه‌ینه‌ دارستانیکی و له‌و‌یش گه‌ینه‌ سه‌ر بیره‌ ئاو‌یکی. براهه‌کان گوتیان:

«نالودینۆ تینوومه‌نه. بچۆ ناو بیڕی و ئاومان بۆ هه‌ل‌ئینجه.»

کاتێ هه‌وسه‌ری نالودینۆ گوتی له‌و قسانه‌ بوو به‌سپایی هاته‌ بن گوتی نالودینۆی و پیتی گوت:

«نه‌چی ئەوانه‌ نیازیان وایه‌ له‌ ناوت به‌رن.»

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه:

«نا. براهه‌کانم تینووبانه، ده‌چمه‌ ده‌بیڕی و ئاویان بۆ هه‌ل‌ده‌هینجم.»

«باشه‌ به‌لام تاکیک ده‌سکیش و تاکیکی سه‌وله‌که‌م له‌گه‌ل خۆت به‌ره‌و زۆرت ئاگا لێن و ونیان نه‌که‌ی. دوايه‌ من تاکه‌کانی ئەوانه‌م له‌ شای ده‌وتینه‌وه، به‌وه‌ی‌را ده‌زانم که هه‌ر ده‌چالێدای یان نا.»

نالودینۆ به‌بیڕیدا چوه‌ خوارێ. براهه‌کانیشی هه‌ر ئەو که‌وته‌ بیڕی تاویان دایه‌ بولبولی نازەران و له‌گه‌ل ژنه‌کانیان لێیان دا رۆیشتن.

که‌ گه‌ینه‌وه‌ ده‌روازه‌ی شاری ته‌ه‌رتیکیان نارده‌وه‌ لای شای تا هه‌والی گه‌رانه‌وه‌یانی بده‌نێ. شا هه‌موو گه‌وره‌ پیاوان و ده‌رباریان و گه‌وره‌ سه‌ربازانی کۆکردنه‌وه‌ و به‌پیشوازی کوره‌کانییه‌وه‌ چوو تا هه‌رچی و چۆن به‌ر‌تێتر و لێوه‌شاه‌تر بیان‌هێنه‌وه‌ کۆشکی.»

شا پرسى:

«ئەدی ئەم ژنانه‌ کێن؟»

برا گه‌وره‌ گوتی:

«ئەوه‌یان هاوسه‌ری من و ئەو‌یشیان هاوسه‌ری براى ناوه‌نجییه. سێهه‌میش قه‌ره‌اشمانه.»

ژنی نالودینۆی گوتی:

«گه‌وره‌م! هه‌رچی ده‌لێن درۆیه. من قه‌ره‌واشی وان نیم.»

«کوره‌کانم! وا بزاتم وه‌ک ناخۆشیتان له‌ نێواندا بى‌ وایه‌ و منیش هه‌رچه‌ند ده‌که‌م تێناگه‌م داخوا کامتان بولبولی نازەرانستان هیناوه، کێ ده‌توانی بولبولی نازەران وه‌ده‌نگ بێنێ و هه‌ر که‌سه‌تیک ئەو کاره‌ی له‌ ده‌ست هات دياره‌ ئەو هیناویه‌تی.»

برا گه‌وره‌ گوتی:

«دا پێم که‌ن تا من وه‌ده‌نگی بێنم!»

رووی ده‌می له‌ بولبولی نازەران کرد و گوتی:

«بولبولی شیرین زمان! ده‌ی بچریکێنه‌ با باغه‌ سبیس و ژاکاوه‌که‌مان سه‌رله‌نوێ به‌رگی سه‌وزی تازه‌ی له‌به‌ر کاته‌وه‌ و بژیه‌ته‌وه.»

بولبولی نازەران ته‌نانه‌ت ده‌ندوکیشی لێک نه‌دان.

ئینجا براى ناوه‌نجی هاته‌ پێشێ و گوتی:

«بولبوله‌ نازیه‌که‌م! ده‌ بخوێنه‌ با سه‌رله‌نوێ باغه‌که‌مان بگه‌شیته‌وه.»

بولبولی نازەران جووکه‌ی نه‌کرد.

خه‌لکی هه‌موو سه‌رسام و باغیش هه‌روا سبیس و ژاکاو بوو.

***

با بێینه‌وه‌ سه‌ر سه‌روسۆراغی نالودینۆی که‌ نازانین ماوه‌ی چه‌ند له‌ بیڕیدا مایه‌وه. سه‌ره‌نجام بازگانێک ریتی ده‌که‌وتنه‌ سه‌ر ئەو بییره‌ و به‌کاروانچییه‌کانی ده‌لێ ئاوی بۆ هه‌ل‌گۆزن. نالودینۆ که‌ گوتی له‌ ده‌نگه‌ ده‌نگی ده‌بی هه‌وار ده‌کا:

«من ئاوتان بۆ هه‌ل‌ده‌هینجم. ئێوه‌ش مه‌ردی چا بن و یارمه‌تیم بده‌ن با لێره‌ رزگارم بێ و بێمه‌ ده‌ری.»

سه‌تلیکیان شۆر کرده‌وه‌ نێو بیڕی و به‌پری هه‌لیان کیشایه‌وه‌ سه‌رئ. دوايه‌ گوریسه‌که‌یان به‌بیڕیدا شۆر کرده‌وه‌ خوارێ و به‌چه‌ند که‌سه‌تیکان نالودینۆیان له‌ بیڕی‌را هه‌ل‌کیشایه‌وه‌. بازگان له‌ نالودینۆی پرسى چۆناوچۆن که‌وتۆته‌ ده‌و بییره‌یه‌وه:

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه:

«من رێبوارێکی نه‌شاره‌زام و پێم ون کرده‌وه، شه‌و بوو بییره‌دا هاتم، هه‌وا تاریک و نووته‌ک بوو به‌ر

پیتی خۆم نه‌ده‌دیت تا که‌وتمه‌ ده‌و بییره‌یه‌وه.»

بازگان پرسى:

«ده‌ته‌وئى بچیه‌ کوئى؟»

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه:

«بۆ شاری خۆم.»

نانی ئیوارەیان پێکەوه خوارد و ئالودینۆ ئەو شەوێ لە گەڵ بازرگانی رابوارد. بە یانی هەریە کە بیان بەریتی خۆیدا پۆی. ئالودینۆ کە گەییەوه شارە کە خۆی کەوتە سەر و سۆراغی ئەو پیرەمێردە کە ئالودینۆی وەک جگەرگۆشە خۆی دادەنا، تا لە لای وی بێنیتەوه و ژیان بەسەر بەرئ. پۆژتیک پیرەمێردە دیتی کەوا دەستوی پێوەندەکانی شای تاکی دەستکێشیکیان پێیە و بە خەڵکیەوه دەگێرن و جار پادیلن:

«شا، ژنی بۆ کۆرە کە دیئێ. کێ دەتوانی تاکیکی دیکە ی وەک تاکی ئەم دەستکێشە بۆ بووکی شای بچنی؟»

پیرەمێرد تەواوی ئەو باس و خواسانە ی بۆ ئالودینۆ گێرایەوه. ئالودینۆ خۆی لە پیرەمێرد دزیەوه و چوو بوو بە شاگردی بەرگدروویەک.

بەرگدرووی بەستەزمان نەیدەزانی ئەوه یەکیکە لە شازادەکانی شا و ئالودینۆی بە شاگردی راگرت. ئالودینۆ شاگردیکی زۆر گۆپرایەل و گۆی لە مشت بوو. هەموو پۆژت دوکانە کە خاوتن دەکردهوه و هەر کاریکی داوا لێ کرابا یە دەستبێرد بە جیتی دینا.

وەزیرانی شای سەریان بە تەواوی بەرگدرووەکانی شاریدا دەگرت و دەستکێشە کە بیان پێشان دەدان تا گەییشتە ئەو دوکانە ی ئالودینۆی لێ شاگرد بوو. داویان لە بەرگدرووە کە کرد دەستکێشیکی ناویان بۆ بچنی. وەستا ئەو کارە ی وەرنگرت و قبوولی نەکرد. لە پر شاگردە کە هاتە پێشی و داوی لە وەستای کرد قبوولی کات و وەری گری، ئەو گوتی:

«من دەتوانم ئەو دەستکێشە بچنم.»

وەستا گوتی:

«ئەوه شیت بووی، تۆ لە دوینتێوه دەستت بە کاری بەرگدروونی کردووه و ئەو پۆ دەلێی من کاریکی ناوا سەخت و دژوار ئەنجام دەدەم.»

پیاوانی شای بە بەرگدروویان گوت:

«لێی گەری با بەختی خۆی تاقی کاتەوه.» و هەر بە دەم قسانیشەوه ئەو بیان دووپات کردەوه: «بەلام ئەگەر نەیتوانی دەستکێشیکی وا بچنیتەوه ئەوه شا لە سەری دەدا.»

ئالودینۆ زۆر بە ئارامییەوه گوتی:

«زۆر چاکە قبوولمە.»

بەرگدروو، کە زۆری زگ بە شاگردە کە سوتا بە دوو دلێیەوه گوتی:

«لاوه تۆ ژبانی خۆت بە خۆرای بی بە فیرۆدا! من ئەوا بیست سالە بەرگدرووم، بەلام تا ئیستا کاریکی وام پین ناکری، بەلام تۆ...»

ئالودینۆ، کە سام و ترس و ژانیکی لە رووی بەرگدرووی دیتن گوتی:

«وەستا نیگەرمان مەیه! ئەگەر پینج مەن پستەم بۆ بکری ئەو کارە ی ئەنجام دەدەم.»

بەرگدروو چووە بازاری و چوار مەن پستە ی بۆ شاگردە کە کری.

ئالودینۆ لە بەرگدرووە کە ی پرسی:

«بۆ کەمت کریوه.»

بەرگدروو وەلامی دا یەوه:

«پارە ی تەواوم پێ نەبوو.»

ئالودینۆ شەوی نەنوست و هەموو پستە کە ی خوارد، پۆژی دوا یی کە بەرگدروو هاتەوه دووکانی چ ببینی، راست دەستکێشیکی وەک ئەو دەستکێشە ی پیاوانی شای ویستبوویان، چاوەکرد. لە حەژمە تان چاوی ئەبەلق بوون، دەستی برد بۆ دلێایی زیاتر دەستکێشە کە لە دەستی کا. بەلام ئالودینۆ گوتی:

«وەستا! دەستی مەدە یە خرای دیکە ی.»

دەو دەمەیدا پیاوانی دەرباری شای وەژووری دووکانی کەوتن و هەر بەهەوای ئەوه ی کە دەستکێشە کە نەکراوه، بە گالته و لاقرتێوه پرسیان:

«وەستا! حالو بال لە چ داخوا راسپاردە کە مان نامادە یه؟»

بەرگدروو، کە هیشتاش سەری هەرگێژی دەخوارد و دوو دل بوو لە ترسان هیچی نەگوت، ئالودینۆ هاتە پێشی و دەستکێشە کە ی دانێ. دەستوی پێوەندانی شا زۆر بەوردی سەرنجیان دا یە و ئەود یو ئەو دیویان کرد و واقیان ور ما.

فەرمانبە رانی شا دەستکێشە یان تاو دا یە و بە بەرگدروویان گوت:

«وەستا فەرموو، رەگە لمان کەوه بۆ کۆشکی شای و پاداشی خۆت وەرگره.»

ئالودینۆش گوتی:

«وەستا هەستە بچۆ و ئەو پاداشە ی شای بۆ خۆت وەرگره.»

بەرگدروو کە هیشتا دلە راوکی و شلە ژانە کە ی نەرە ویبۆوه گوتی:

نا پۆلە، من ناچم، تۆ بۆ خۆت بچۆ، ئەدی بریار وا نەبوو ئەگەر دەستکێشە کە بە دلێ شای نەبوو لە سەرت دا!

ئالودینۆ لە گەل پیاوانی شای چووە کۆشکی. کە دەستکێشە کە بیان بە شای نیشاندا گوتی:

«من سەرم لەو شتانه دەرناچن، بیبەن بەبوو کە مە نیشان دەن.»

بوو کە کە بەدیتنی دەستکێشە کە زۆر شاد و دلخۆش بوو و سە سەد پۆبلی دا یە وەستا و شاش دوو سەد پۆبلی دیکە ی هاویشتە سەری.

ئالودینۆ هاتەوه دووکانی و پارە کە ی لە پیش وەستای پۆنا و گوتی:

«فەرموو وەستا، ئەو پارانە هەمووی بۆ تۆن.»

وەستا زۆر شاد و خۆشحال بوو و پارە کە ی هەلگرت، دوا یە ئالودینۆ گوتی:

«دەزانی تۆ مرۆقتیکی چاک نیت؟»

«بۆ؟»

«چونکە من داوی پینج مەن پستەم لێ کردی کە چی تۆ چوار مەنت کری. بۆ یە هیچی دی لیرە کاری ناکەم و لە لات نامینمەوه.»

ئالودینۆ چووه دووکانی پینه دۆزیککی و گوتی:

«وهستا! من هه تیویکی بیکهس و بیدهرم. کهسم نییه دالدهم بدات و چاوه دیریم بکات. وهره و پیاوی چا به و بکه بهشاگرد و ئهوه کاره خوتانم فیر که.»

پینه دۆز له گهڵ خۆی بردهوه مالتی. یهک دوو رۆژی پیتچوو پیاوانی شای هاتنه دووکانی پینه دۆزی و سۆلیکیان بهوه ستای نیشان دا و لییان پرسی داخوا ده توانی تاکیکی دیکه ی وهک ئهوه تاکه یان بۆ دروست کا یان نا؟ وهستا ویستی ئه م راسپاردهیه رته کاته وه که ئالودینۆ هاته پیتشی و گوتی:

«من ده توانم ئهوه کاره بکه م.»

پینه دۆز به تووره بیبهوه گوتی:

«تۆ تازه کاری. چۆن ده توانی ئهوه کاره بگیت پیه وه و وه ئه ستۆی بگری؟»

ئالودینۆ زۆر له سه ره خۆ گوتی:

«تووره مه به وهستا، من ده توانم به رعه ده ی ئهوه کاره بم.»

ئالودینۆ به وه قسه یه ی وه ستای هتور کرده وه.

وه زیر گوتی:

«به لاهم ئه گهر نه تان توانی تاکی ئهوه سۆله ی بدروون، ئهوه پاشا له سه ره هه ردووکتان ده دا.»

پینه دۆز به شاگرد که ی گوت:

«وه ره مه ردی چا به، به زه بیته به منی پیر و که نه فتدا بیته وه و ئهوه کاره مه که.»

«وهستا گیان نارحه ت مه به. من پیت ده کری. ئه گهر بچی بیست مه ن پسته م بۆ بکری هه ره ئهوه شو ته وای ده که م.»

پینه دۆز چو نو زده مه ن پسته ی بۆ کری.

«وهستا ئیستا تۆ بچۆوه مالتی و منیش ده ست به کار ده بم.»

پینه دۆز به دللی پر غه مه وه چۆوه مالتی، نارامی لی هه لگیرا بوو تا به یانی نه نووست. هه ره نیوه شه وه بوو به ره دووکان بۆوه و له کونی ده رکه پرا سه بری ئالودینۆی کرد، که ئالودینۆی دیت ئهوا خه ریکی پسته خوار دنییه له ناخی دلپه وه که وته جنیودان و نه فرین و تووک لی کردنی و گوتی: «باشه خوا غه زه بی لی گرتبووم ئه وه به شاگردی راگرت. به هیج و خۆرای سه رم له رتی ئهوه کاره داده نیتم.»

که ههوا پروناک بوو پینه دۆز ده رگای دووکانی برده وه و چووه ژووری، له پر چاوی به تاکه سۆلیکی دیکه کهوت که له ته نیشت ئهوه تاکه سۆله ی مالتی پاشای داندرا بوو و ریک وهک وی، ده ستی درتیز کرد هه لگیری به لاهم ئالودینۆ گوتی:

«دۆینی تۆ نه تووست کاره که قبولی که ی بۆ به منیش نایه لم تۆ ده ست ده یته ئهوه سۆله.»

زۆر زوو سه ره و که لله ی فه رمان به رانی شا په یدا بو نه وه. به دوو دلپه وه ده سۆله که ی رامن و کاتنی دلنیا بوون که چاویان هه له ی نه کرده وه زۆریان ستایشی پینه دۆزی کرد و لپی قایل بوون. وه ختی رۆیشتنیش گوتیان:

«با یه کیکیشتانمان له گه ل بیته ده ربار و پاداشی کاره که تان له پاشای وه رگرن.»

پینه دۆز به ئالودینۆی گوت:

«له گه ل هه موو ئه مانه شدا له وان هیه شا ئهوه کاره به دل نه بی.»

ئالودینۆ له گه ل پیاوه کانی شای چووه کۆشکی. سۆله که یان له به رده می شای دانا و ئه ویش ده ستویرد فه رمانی دا بیسه ن به بوو که که ی نیشان ده ن. بووکی شای هه ر زوو تیگیه یی که ئه وه راست سۆله که ی خۆیه تی و سه ره له نوئی ئالودینۆی ناسیه وه و پرسی:

«چاوه رتی چین؟»

«ئالودینۆ وه لامی دایه وه:

«یه له مه که، هیتستا وه ختی نه هاتوه.»

بووکی شای پیتچ سه د رۆبلی دایه وه ستا و پاشاش پیتچ سه د رۆبلی دیکه ی هاویشته سه ری. ئالودینۆ دراوه که ی تاو دایه و هاته وه لای پینه دۆز و گوتی:

«فه رموو وه ستا، ئه وه هه موو پاره که و چیدیش لای تۆ کارئ ناکه م.»

«بۆ؟»

«من داوای بیست مه ن پسته م لی کردی به لاهم تۆ نو زده مه نت بۆ کری بووم.»

ئالودینۆ ئه وه ی گوت و چووه لای پیره میترده ی گۆرین. پیره میترد پرسی:

«ئهری رۆله ئه وه له کوئی بووی؟»

ئالودینۆ وه لامی دایه وه:

«ئیدی من گه نجم، چوومه شاری هیتدیگ گه رام.»

چهند چهنگه زتیریکی دایه پیره میتردی. هیتده ی پی نه چوو پیره میترد دیتی سه رباز به بازار ی وه ربوون و بیستیشی چاچونتس شا به خۆی و سوپاوه هاتوه و له دوی ئهوه که سه ی ده گه ری بولبولی تازه رانی له کۆشکی وی فراندوه.

که ئالودینۆ ئه وه ی بیست به پیره میتردی گوت:

«باوه، بچۆ کن شا و پیتی بلتی ئه سپیکی خۆتم و یتده بۆ کوره که م ده چیته لای چاچونتس شای بۆ گفتوگۆ کردنی ده رباره ی جهنگ و شه ر و هه را و پیتک دادانی.»

پیره میترد چووه کۆشکی و ئه وه ی ئالودینۆ گوتبووی به شای راگه یاند.

شا له وه لامی قسه که ی پیره میتردیدا گوتی:

«له و رۆژبه ریا ئهوه ئه سپه یان هیتنا وه ته وه، هه ره له سه ره ده سه به ندییه له ته ویله ی نه هاتوته ده ری و ئیستاش که س ناویری لپی بچیته پیتشی.»

که بووکی شای تیگیه یی میترده که ی خۆی پیره میترده ی ناردوته لای شای، داوای له شای کرد مۆله ت بدا و ئهوه بۆ خۆی بچۆ و ئه سپه که ی له ته ویله ی بییتته ده ری. شا داوای بوو که که ی گرتوه و بوو که که یی چو ئه سپه که ی هیتنا یه ده ری و دایه ده ست پیره میترده ی. پیره میترد ئه سپه ی هیتنا یه به ر رکتیفی ئالودینۆی.

ئالودینۆ سوار بوو و به ره وه مه یدانی شاری ئه سپی لینگدا. له مه یدانی چاوی به برا گه وره که ی خۆی کهوت و پرسی:

«ها خەربىكى كۆپى؟»

برايەكەى وەلامى داپەوہ:

«ئەوہ من بووم بولبولى ئازەرانم ھىتاوہ و ئىستاش ئەوہ دەچمە لای چاچونتس شا تا تەواوى ھەموو بەسەرھاتەكەى بۆ بگىتپمەوہ.»

جا سەرى جەلەوئى ھەلەنگاوت و بەرەو سوپاي چاچونتس شای كەوتە پرى.

«چادرى شای كوا؟»

«ھۆوہ تا، ئەو چادەرە سوورەيە.»

برا گەورە چوہە نىبۆ چادەرە سوورەكە و ھەوت جارانى ئىكلام بۆ شای كىشا.

چاچونتس شا پرسى:

«تۆ شازادەى؟»

«بەلئى قورىان.»

«ئەرى ئەوہ تۆ بولبولى ئازەرانى لە كۆشكى من فراندوہ؟»

«بەلئى قورىان.»

«باشە چۆنت گرت؟»

«من ئەو بولبولەم لە سەردارىكى دارستانى ئىبەدا گرت.»

شا گوتى:

«درۆيە برالە! ئەوہ تۆ نىت ئەو بولبولەت گرتىن.»

شازادە ھاتەوہ مالىن. ئەو جا برا ناوہ نىببەكە چوہە لای چاچونتس شا.

ئالودىنۆ پرسى:

«ھا ئەو خەربىكى كۆپى؟»

«دەچمە لای چاچونتس شا و پىتى رادەگەيەنم كە ئەوہى بولبولى ئازەرانى فراندوہ منم.»

ئەوئىش چوہە نىبۆ چادرى شا و ھەوت جارانى ئىكلام كىشا. چاچونتس شا پرسى:

«باشە ئەوہ تۆ بووى بولبولى ئازەرانى گرت؟»

«بەلئى قورىان.»

«زۆر چاكە، وەرە بلئى بزەنم چۆن؟»

«ھەوا تارىك بوو، لە پرى دىتم ئەو بالندەيەك دىتەوہ ھىتالەكەى. دەستم درىژ كرت و گرتم.»

«درۆيە، ئەوہ تۆ نىت بولبولەكەت گرتوہ.»

دواى ئەوہ چاچونتس شا بانگەوازىكى بەم ناوہرۆكە بلاو كرتوہ:

«دەبى ئەو كەسە بدۆزىتتەوہ كە بولبولى ئازەرانى گرتوہ، دەنا تەواوى خاكى ئەم كىشورە ژىرە و ژوور

دەكەم.»

ئالودىنۆ ھاتە خزمەت شا و مۆلەتى لى خواست تا وەلامى ئەو بانگەوازى بداتەوہ. شا كورەكەى خۆى

نەناسىيەوہ و گوتى:

«زۆر چاكە، ئەگەر دەتەوئى بچى، بچۆ.»

ئالودىنۆ گوتى: «شاھا! بفرەموو ئىمە قەرار و برىيەك بەكەين. ئەگەر چاچونتس شام لىرە دوور

خستەوہ ئەو جەلەوى كارو بارى ولاتم بۆ سى سەعاتان بدەيە دەست.»

شا قايل بوو، ئالودىنۆ سوار بوو و بەرەو لای چاچونتس شا مىلى لىنا.

چاچونتس شا پرسى:

«ئايا تۆ شازادەى؟»

«بەلئى قورىان.»

«تۆ بولبولى ئازەرانى گرتوہ؟»

«گەورە و پايدەدار، بەلئى ئەوہ من بووم بولبولى ئازەرانى گرت.»

شا بەسەرسامىيەوہ گوتى:

«كەواتە تۆ ئالودىنۆى؟»

«بەلئى قورىان.»

«بەلام من چۆن باوەر بەكەم كە تۆ تەواوى ئەو كارانەت ھەموو ئەنجام داوہ؟»

ئالودىنۆ دەستورە سەرى ئەو پرىسكەى پىتى بوو كىردىيەوہ و دەم و لووتى براوى ھەر سى دىوانى

لەبەردەم چاچونتس شای دانان، ئىنجا شا چاچونتس گوتى:

«من ئەو بولبولە پىشكىشى تۆ دەكەم.» و سەربازەكانى بانگ كرتەوہ و بەو رىيەيدا گەرايەوہ كە

لىيەى ھاتبوو.

ئالودىنۆ ھاتەوہ لای بابى و لىتى پرسى:

«من دەناسى؟»

«نە.»

«من ئالودىنۆى كورتانم.»

«جا ئەگەر بەراستى كورى منى ئەوہ سەرلەنوئى باغەكەمان سەوز كەوہ.»

ئالودىنۆ چوہە بەردەمى بولبولى ئازەران و گوتى:

«بولبولە ئازىزەكەم! دەى تى چرىكىنە با سەرلەنوئى باغەكەمان بگەشيتتەوہ و سەر سەوز خۆى بنوئىن.»

بولبول دەستى بەخوئىندىن كرت، ھەر لەگەل خوئىندىن ويدا باغ دەستى بەسەوز بوونەوہ كرتوہ.

جا ئالودىنۆ ھەستا چۆە خزمەت شا و گوتى:

«تۆ پەمات دابوومى سى سەعاتانم كار و بارى مەملەكەتى ھەموو پى بسپىرى.»

شا گوتى:

«زۆر چاكە. من ھەر لە سەر پەيمان و قەول و برىيەى خۆم.»

ئالودىنۆ چوہە سەر تەختى پاشايەتى و براىەكانىشى راكىشانە بەردەمى دادگا. براىەكانى دانىان

بەھەموو شتىك دانا.

ئالودىنۆ لە باوكى پرسى:

«ئەوانە چۆن سزا بدیرین باشە؟»

«پۆلە ئیستا تۆگەرە و فەرمانرەوای ولاتی و ھەر فەرمانتیکى بیدەى ھەر ئەو دەخوا.»

ئالودینۆ گوتى:

«ئەوان منیان نەكوشت، بۆیە منیش ئەوان ناکۆژم، بەلام دەبى بەخاوخیزانەو ھاكى ئەم مەملەكەتە بەجىبىلن و لىرە پىرۆن.

ئا بەو شىبەيە ئەو برايانەى كە دەيانويست بەفيل و دەھۆ و تەلەكەبازى خۆ بكەنە ئازا و نەبەرد و دلپىر و پالەوان، ريسوا بون و پەردەيان لە روو ھەلمالدرە و شاربەدەر كرەن.

كۆرى پاشا و رۆيى فەرماندە

ئەفسانەى كۆرى

ھەبوو نەبوو، لە رۆژگارتيكى زۆر زوو پاشايەك بوو، تاقە كۆرىتيكى ھەبوو، رۆژتيكى پاشا بەكۆرەكەى گوت:

«پۆلەى خۆم، زۆرم پى خۆشە ژنى بىنى.»

كۆرە گوتى:

«زۆر چاكە، بەلام من تەنيا كچى پاشاى رۆژھەلاتيم دەوى. ئەگەر بتوانن ئەوم بۆ بىن ئەو ژنى دىنم دەنا نا؛ لەويش زياتر كەسى دىم ناوى.»

پاشا گوتى:

«نا پاشاى رۆژھەلاتى دەستكورت و ھەژار و نەدارە. ئەمن بۆ خۆم دەگەرپىم كچى پاشايەكى دەولەمەند و دەستىرۆيشتوت بۆ دىنم.»

كۆرە مىلى نەدا و گوتى:

«من ژنى دىكەم ناوى و لەويش زياتر كەسى دى ناھىنم.»

پاشا توورە بوو و گوتى:

«تۆ كۆرى منى و دەبى ھەرچى ئەمن پىت دەلىم وا بكەى.»

كۆرە پى ئەوئى گوتى بداتە توورە بونى بابى گوتى:

«نا، نا»

ئەو زۆر گوستاخانە لە سەر قسەكەى خۆى مایەو و سەرەنجام پىارى دا مائە بابى بەجىبىلن و سەرى خۆى ھەلگىرئ و بىوا. ئەسپ و جل و تەفەنگى تاودانن و رووى لە بىبابانن كىرد. ھەر رۆبى رۆبى تا گەبىبە كىو ھەلەندە سەرکەشەكانى چانچ خىرلى، سنوورى نىوان سىخ و كالاكى. لەوان لووتكە كىوانە ھەلۆ و دال و واشە ھىلانەيان ھەلنابون لە داوتىنەشەو ھەر سەرچاوە و كانىباوى روون و سارد و كەللەتەزىن بوون ھەلدەقولن و خورەبان بوو. كۆرى پاشاى ئەشكەوتىكى دىتەو و ئەسپەكەى برە ژوورئ و لەوتى بەستەو و بۆ خۆشى مىلى لە راو و شكارئ نا و ھەموو رۆژئ دەچووە راوى و شوورتيكى زەلامەى دەكوشت، كە ھەرگىز ھەمووى پى نەدەخورا. ئەوى كە دەبخوارد دەبخوارد، ئەوئى دەشمايەو ھەلئ دەدايە دوورى ئەشكەوتن. رۆبىبەكى برسى كە بۆنى كەبابى گۆشتى نىچىرىتى و ھەن لووتى ھەلاتىبوو، زۆر بەپارزەو دەھات ئەو پاشماوانەى دەخوارد كە كۆرى پاشاى فرىتى دەدان. ھەر لەو ناوھش دالتيك لە ئاسمانىتو بەدواى پەيسەرى گۆشتىدا دەفرى و لەنگەرى دەگرت و دەپروانى. لە لايەكى دىشەو سەر و كەللەى پشلىكەيش پەيدا بوو. ھەررەھا كە رۆشكە كىتوبەكەيش بوو بەھاوبەشى خواردنىيان. ئەوانە ھەموو لە دەورى ئەو سفرە پان و پۆرەى خواردنن گىردبوونەو و بوونە ناشا و رۆشنا. ھەموو پىكەو شاد و شەنگول ھەمىشە دە خۆشيدا بوون. تا رۆژتيكى مام رۆبى گوتى:

«خزمینه وەرن با بەمام ورج و مام گورگیش بلتین ئەوانیش بیته ئیترە. ئەوانیش برسین با بین شتیکی بخۆن. خۆچ زۆرە گوشت زۆرە.»

چوون مام ورج و مام گورگیان بانگهێشتن. تیریان گوشت خوارد و ئیسکەکانیشیان شکاندن و تیر و تەسەل بوون. دواپە مام ریتی بەزیبک و زاگون بیرتیکی بەمیشکیدا هات:

«ئەوان دەبێ گەورەبەکی بۆ خۆیان هەلبێژن و لە قسەى دەرئەچن، دەنا رۆژتیکى هەر دەقەومى بەشەر بین و ورگی یەکدی بدران و یەکتر پارچە پارچە کەن.»

لە بەر ئەو هات هەموو ئەو دۆستانەى کۆکردنەوه و گوتی:

«ئێمە دەبێ گەورە و فەرماندەبەک لە نێو خۆماندا و بۆ خۆمان هەلبێژین. دەبێ ئەوێ فەرماندەش دەمانداتى ئەگەر کوتیکیش بێ هەر پیتی رازی بین، دەنا بێ ئەو هەرمانان لى پەیدا دەبێ و لیمان دەبیتە ناخۆشى. دەلێن چی؟ ئەو راپەتان بێ چۆنە؟»

هەموو برادران گوتیان: «بیر و راپەکی یەكجار زۆر بەجییه.»

ریتی زۆری حەز لە دەمراستی و فەرماندەبەیی بوو، بەلام وا خۆی دەرئەخست و بەمام گورگی گوت:

«تۆ بێ بەفەرماندە.»

گورگ قەبوولی نەکرد و گوتی:

«نا، ئەو بەمن ناکرێ، ئەگەر من گوشتی دابەش کەم لەوانە یە بەشیکى زیاتر بۆ خۆم دابنێم و ئێوەش ئەوێ قەبوول ناکەن و نارەحەت دەبن و پرم دەدەنێ و پارچە پارچەم دەکەن.»

«زۆر چاکە، مام ورج ئەتۆ فەرماندە بە.»

هەموو لە هەللایان دا:

«نا، نا، تۆ خۆت فەرماندە بە.»

مام ریتی گوتی:

«زۆر چاکە بەلام نابێ کەس لە قسەم دەرچێ.»

گیانلەبەران تیکرا هاواریان کرد:

«هەرگیز لە قسەت دەرناچین.»

«زۆر چاکە، گوێ راگرن: ئەرى ئێوە هەرگیز بیرتان لەوه کردۆتەوه کە ئەو هەموو گوشتە لە کوترا دیت؟»

هەموو پێکەوه بەیەک دەنگ گوتیان:

«نە.»

مام ریتی گوتی:

«ئەو هەموو گوشتە لاوتیک دەمانداتى کە لە ئەشکەوتیدا دەژی. جا بۆیە دەبێ تیببگە یەنێن کە زۆری

منەتبارین و زۆرىشى سوپاسگوزارین.»

هەموو تیکرا پرسیان:

«جا چ بەکەین؟»

«من پیتان دەلێم. ئێمە دەبێ کچی پاشای رۆژەلاتینی بۆ بینین و لى مارەکەین.»

گیانلەبەران پرسیان:

«باشە جا چۆنى وەدوو کەوین؟»

مام ریتی گوتی:

«پیتان دەلێم، ئێو مام ورج و مام گورگ و دالەهۆ، دەچنە دەوروەری کۆشكى مالى پاشای. مام

ورج و مام گورگ دەست دەکەن بەجووت و کیتلانی زەویبەکانی پاشای. کە پاشا ئەوێ دیت زۆری بێ

سەیر دەبێ و لە سەر سامیسیان پیتی وا دەبیت کە تەنانت گیانلەبەرانیش لى دەترسن و لە

فەرمانبەردارى ویدا مل کەچن و لى تۆقیون و ئەوا بۆ خۆیان زەویبەکانى بۆ دەکیتلن. بانگی ژن و

کچەکەى دەکا و پیتیان دەلێ بنۆنێ چ پاشایەکم. تەنانت گیانلەبەرانى کیتوی و درەندەش

فەرمانبەردارمن. کچی پاشای بۆ تەماشاکردنێ دیتە سەر سوپیه. ئەو دەمى دالەهۆ لەسەر کۆشكى

خەریکی چەرخانە و دايدیتى و هەلبێدەگرێ و دەیفرتى. بەم شێوەیە کچی پاشای دەهینى.»

دەبوو فەرمانى فەرماندە هەر جیبەجى پیتان دالەهۆ لە سەر کۆشكى پاشای کەوتە چەرخان و ورج و

گورگیش کەوتتە جووت و کیتلانى. پاشا و ژن و کچەکەى هانتە دەرى. هەر کە دالەهۆ چاوى بەکچەى

کەوت وەک بەرد لە ئاسمانیتر بیتە خواری خۆی لوول کرد و داپهاتى و فراندی. گیانلەبەران کچەیان

گەیانندە ئەشکەوتى و بەرهەلدايان کرد. لاوه لە راو و شکاری هاتەوه و دیتی ئەوا یەکیک لە

ئەشکەوتیدا دانیشتوو. واقى و پرما و پرسى:

«تۆ کیتی؟»

کچە گوتی:

«من کچی پاشای خۆرەلاتیم.»

لاوه زۆر شاد و خۆشحال بوو و گوتی:

«ئای... لەو بەختەى، من لەبەر تۆبە وازم لە مال و حال و سەلتەنەت هیناوه و وا بەتەنیا لێرە دەژیم،

بەلام کى تۆی هینایە ئیتر؟»

کچە جوانەکە هەرچی هەبوو و نەبوو هەمووی بۆ گێراپەوه.

لاوه سەرى سوپا و گوتی:

«مەبەستت گیانلەبەرانى ئەو دەوروەرى ئیترە تۆیان هیناوه؟»

زۆر شاد و شەنگول بوو لەوه بەولاوه زیاترى راو دەکرد و گوشتى زیاترى بۆ دۆستەکانى دینایەوه.

ریتی دووبارە ئاوەلەکانى کۆکردنەوه:

«ئەرى ئێو دەزانن کە ئەمانە ئادەمین و ناتوانن لە سەر عەردى رووت بنوون؟»

گیانلەبەران پرسیان:

«جا چمان بێ دەکرێ، چ بەکەین؟»

مام ریتی گوتی:

«پیتان دەلێم: گورگ ئێو دەچنە شارى (سیخ)ان. لە ناو بازاری دەست دەکەن بەهەلاتنى بەناو

بازار پیدا، که خه لکی چاویان پی کهوتی هه موو دووکان و موغازه کانیاں به جی دهیلتن و وه دووی تو ددکهون. ئه ودهمی ورج دهچیتته موغازتیکی و توپیک قوماشی زیردۆز تاو ددهاتی و ده بهیتی.»

گورگ گوتی:

«دهمگرن. ئه ودهمی بهسه گان خواردوم ددهن.»

رئوی شیراندی:

«شهرمت بی، وهبیرت نایه که برسی بووی چۆن ده به زیت؟ ئیستاش وهک به رازیت لی هاتوو و له بهر قهلهویان هبجت له دهست نایه؟ مردن مردنه لینگه فرتی چیه؟»

گورگ ترسا و بهمام ورجی گوت:

«زۆر چاکه، پیم وا بچ هه دهی بچین و ناچارین.»

رؤیشتن، چوونه ناو شاری و گورگ زۆر به خیرایی به ناو شاریدا هه لارؤی. ئه وهی له بازاری بوو هه مووی وه دوو کهوتن، ورج خۆی ده موغازتیکی کرد و توپه زیردۆزتیکی تاو دایه و هه ر به ده ستوردی له و ناوهی وه ده رکهوت. هیندییک و ده دووی گورگهی و هیندییکیش وه دوو ورجه ی که وتبون. به لام نه یانتوانی هبچ کامتیکیان بگرن.

گیانله بهر ده کان هاتنه وه جی و رپی خۆیان. چوونه ناو ئه شکهوتی و پارچه قوماشه یان راخست.

ئیسنا کوره و کچه و ته وای گیانله بهر ان لیره به جی ده هیلتن و ده چینه وه سه ر و سؤراغی پاشای رۆژه لاتتی.

***

پاشای رۆژه لاتتی بانگه وازیکی بهم جوړه ی بلاو کرده و:

«هه ر که سیکه کچه کهم بو بدۆزیتته وه و بۆم بییتته وه به قورسایبی و سهنگی خۆی به زتیری

هه لده کیشم.»

پیریتنیکی جادوگه ر گۆچانی تاو دایه و چووه کۆشکی پاشای و گوتی:

«من کچه که تان بو دینمه وه.»

پاشا گوتی:

«زۆر چاکه، ئه وه زیره که یه هه ر ئیستنا نیوه ت ددهمی و نیوه که ی دیکه شی ئه گه ر کچه که مت

هینایه وه.»

جادوگه ر گوتی:

«قایلم، ئیوه ته نیا کووپه یه کی شه رابم دهنی و هیچی دی.»

کووپه یان دایه، جادوگه ر دهر و ژووری کووپه ی قیپ دا، دایه چوو ماریکی هینا. له ناو کووپه که ی دانیشته و ماره که ی وهک قامچی راوده شانده. کووپه له جیتی خۆی به رز بۆوه و کهوته ناسمانی. هه ر رۆی رۆی تا کهوته گوندی (چبخۆری) که راست ده که ویتته داویتی چیا ی چانچ خیرلی.

جادوگه ری پیر له کووپه ی هاته دهری. قامچییه که ی که ماره که بوو ده ویتتا به جی هیشته. گۆچانه که ی تاو دایه و به مینگه مینگه کهوته ری. ده و ده مه یدا کوری پاشای که چوو بووه راوی چاوی به پیریتنی کهوت و زۆری زگ پیتی سووتا و گوتی:

«رۆژ باش داپیره! تو کیتی و له کویترا هاتوی؟»

پیریتن وهلامی دایه وه:

«ژیانت باش رۆله! من بو حه مامی هاتبوومه (ئه سپیندازسک). به لام خه لکی (خیزابا و ریم)، که له گه ل ژنانی گوندی پیکه وه هاتبووین و نه وان هه موو گه رانه وه و من به ته نی به جی مام و ریم لی هه له بووه. من پیر و که نه فتم، نازانم چۆن بجمه وه مالتی.»

لاوه زۆری زگ به پیریتنی سووتا و گوتی:

«قهیدی نییه، من تو دده به مه وه مالتی خۆمان.»

«رۆله ئه تو له کوئی ده ژیت؟»

«لیره له ناو چیا یه کانی چانچ خیرلی.»

پیریتن گه شایه وه و گوتی:

«یا خوا رۆله خیری له خۆت بیینی، که زگت به پیریتنیکی وهک من بی هیز و که نه فتم و که له لا سووتا!»

پیریتنی بلند کرد و هاویشتییه پاشکۆی خۆی، به لام چونکه ئه سپی تاین بونی دوژمنی کردبوو پیتی گرتنه وه و چوار په لی چه قانده ن و نه رۆی.

لاوه وه بهر قامچیانی دا، هینده ی لیدا هه تا هه موو له شی ئه سپه ی وه سه ر خوتن گه را. له گه ل ئه وه شدا زۆر به نابه دلاییه وه کهوته قالدوان. لاهه پیریتنی هینایه وه مالتی، به لام ژنه که ی زۆر نارچه حته بوو و گوتی:

«ده ته وی ج له و پیریتنه په رپووته ی بکه ی؟»

لاوه وهلامی دایه وه:

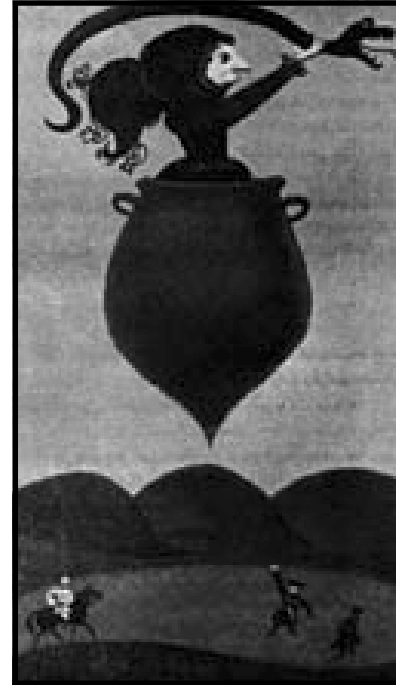
«دلی مه شکینه. ئه وشۆ دهبه ویتنییه وه و سبه ینی به رپی ده که ی نه وه.»

لینگه ران پیریتن هه ر له وی بی بو ئاوده نگیه. ئاوی خۆشوشنتی بو کچه ی گه رم ده کرد و زۆر ورده کاری دیکه شی ئه نجام ددهان.

کچه زۆری پی خۆشحال بوو و به هاو سه ره که ی گوت:

«لینیگه ری و مه ییتره وه با هه ر له گه ل خۆمان بی و له گه ل ئیمه دا بژیه ت.»

میترده گوتی:

«دیتت، دویتنی نارِ همت بوویت و نه تده ویست، به لّام ئه ورّ پیتی رازیت.»

به لّتی پیریژن کارتیکی ده کرد مه پرسه، وای لی هات شازادهی جوان به بی پیریژنی هه لّی نه ده کرد. رۆژتیکی میترده چووہ راوی و گیانله به ره کانیش هه ره یه که به لایه کیدا سه ریان له دوو کارتیکی نا. پیریژن و شازاده خان پیکه وه مانه وه، جادو و گه ری پیر گوتی:

«وهره با بچین که میک بای بالّی خۆمان بدهین و تاویک بگه ریتین.» شازادهی جوانی برده ئه و جیبه ی کووپه که ی لیبوو، شازاده پرسى:

«ئو کووپه چ ده کا لیبره؟»

«نازانم نازیزه کم، داده ی با بچین ته ماشایه کی بکه یین.»

چوون و که وتنه ته ماشا کردنی. شتییک ده کووپه که یدا بوو. شازاده پرسى:

«ئوه چی تیدایه؟ داده ی دهری بیته.»

جادو و گه ر گوتی:

«نای کچه که م! ئه من کوا پشتم راست ده بیته وه. ده ستم نایگاتى، ده وهره به لّکه ئی ئه وه خواجه تو بتوانی.»

شازاده ی نازدار به ره کووپه ی چوو. سه ر و ده سستیکی شۆر کردنه وه ناو کووپه ی. ده و ده مه یدا جادو و گه ره له پشته وه را پالّتیکی پیته ونا و ده کووپه که ی ها ویشت و بو خوشی خۆی هه لّدایه ناوی و کووپه وه هه واه که وت. به و شیوه یه شازاده یان بو پاشای هینایه وه مالّی. ئه ویش ته وای به سه رهات و رودا وه کان و چۆنیته ی و شوینی ژبانى ئه و چند وخته ی بو بابی گتیرایه وه و گوتی:

با ئه وان لیبره به جی بیلّین و بچینه وه په یسه ری کوری پاشا و رتوی فرمانده.

مام رتوی له راوی هاته وه ته ماشای کرد، شازاده خان دیار نیبه، له پشیله ی پرسى:

«ئوه له کوپیه؟»

پشیله گوتی:

«نازانم.»

رتوی ده بیره وه چوو:

«هه بی و نه بی شوینی ئه و پیریژنه یه بر دوویه تیه وه.»

رتوی زۆر تووره بوو که وتنه سه ره نشستی ورچ و گورگ و داله هۆی که چاکیان چاوه دتیری له شازاده خانمى نه کردوه و ناگایان لی براوه. فرمانی دا:

«پشیلهم بو بانگ که ن.»

پشیلهم یان هینا، رتوی گوتی:

«هه ر ئیستا ده چیه مالّی پاشای رۆژه لّاتى و واده که ی شازاده بتبینن. دلّنیام که چاوی پیکه وتی ده لّی: کتکه خنجیلانه کم. پشه چو که له که ی خۆم، ئه وه چۆن گه یشتویه ئیره، ئه دی خاوه نه که ت کوا؟ و ئینجا ده سته جی ده گه رتیه وه و به سه رهاته که مان بو ده گتیره وه. زۆریش وریا به بزانه داخوا دیتنی تو ی زۆر پین خوشه یان نا؟»

پشیله لّتی دا رتوی. هه ر رتوی، هه ر رتوی، تا گه یبیه کویشکی پاشای و له وی چووہ ژوروی. هه ره که شازاده چاوی ویکه وت ناسیه وه.

«ئوه پشه که ی خۆمانه. پشه بچکۆلانه کم. ئه وه چۆن گه یبویه ئیره؟ راهه سته با بچم خواردنت بو بینم، دیاره برسیته؟»

کچه چوو گوشتی بو بیتنی، به لّام پشیله که هینده دلّشاد بوو هه ر مه پرسه، له سه ر خواردنی رانه وه سته، هه ر به غار له وئ وه ده رکه وت و به ره لای ئاوه لّه کانی، تا هاته وه و ئه وه ی دیتسه ووی بو مام رتوی گتیرایه وه.

رتوی یه کیتی که ی به وای داله هۆیدا نارد و گوتی:

«ئو جاره نۆره ی تو یه، به ره و کویشکی بفره و وریا به و بزانه شازاده خانم که یینی دیتته دهری. ئه ویش تو ده ناسی و متمانه ی پیته، هه لّی ده سه ر پشتی خۆت و هه سته وه.»

داله هۆ له شه ققه ی بالّانی دا و هاته وه سه ر کویشکی. شازاده ی جوان چاوی پین که وت. هاته دهری و داله هۆی ناسیه وه. داله هۆ به ره لای وی لوول بوو. شازاده که وتنه سه ر پشتی داله هۆی، ئه ویش که وتنه ئاسمانی. جارتیکی دی گه ینه وه نیو چیا و لیبره وار و به نده نان و هینای له به ره دهرکی نه شکه وتی دانا. کوری پاشای به هاته وه ی ده زگیرانی زۆر شاد و خوشحال بوو، به لّام مام رتوی گوتی:

«برادران و نا بیته. ئیمه ده بی ناگامان له وانه بیت. گورگ ده چیتته چیخوری و له وئ پاسی ده کا. ورچ ده چیتته نیو دارستانی، که رویشک ده چیتته ناو شینا وهردی و داله هۆش له سه ره وه له ئاسمانی چه رخان ددات و دیت و ده چیت. بو ئه وه ی به ته واهه تی ناگامان له پیلان و فیل و ده هۆی دوژمنان بیت.»

***

به لّام پاشای رۆژه لّاتى ته واه له شکر و سه ره له شکرانی خۆی کوژدنه وه و بانگ و شه ییوری شه رتی له گه لّ زاوایه که ی لیدا. ئه و ده بزانی له کوپین. چونکه کچه که ی هه موو شتیکی پین گوتبوو. هاتن هه تا گه ینه کیلگه کانی چیخوری و له وی ئوردوویان هه لّدا.

ئه ستونده کی چادرتیکی ره شیشیان بو پاشای چه قاند. گورگ ئه وانه ی هه موو دیبون و ده ستویرد خۆی گه یانده لای مام ورچ:

«پاشا به خۆ و به له شکره وه هاتوه شازاده خانمى به ریتنه وه. ده ستویرد بگه مام رتوی و ئه و هه واله ی بدیه.»

ورچ هه ر به غار به ره لای مام رتوی کوتای:

«ئوه پاشا به خۆ و به له شکره وه خه ریکه به ره لای ئیره دی.»

کاتى که مام رتوی و ورچ و گورگ و داله هۆ و که رویشک و پشیله، هه موو پیکه وه لیک خه ی بو نه وه، خۆر خه ریکی ئاوابونى بوو.

ئه وه مان له بیر نه چت که ورچ شای هه موو ورچان بوو و گورگیش شای ته وای گورگان و داله هۆ و که رویشک و پشیله ش هه موو هه ر شا بوون. له و ناوه یدا که مام رتوی به فهرمانده ی هه مووان هه لّبژیردا بوو به مام ورچی گوت:

«سەد ھەزار ورچەم لە تۆ دەوێ.»

بە مام گورگیشی گوت:

«سەد ھەزار گورگیش لە تۆ.»

ھەروەھا بەم جۆرە بەدالەھۆ و کەرۆتیشک و پشیلەشی گوت و ئینجا ھەرمانی دا:

«نیوێ شەوێ ھەوالی تەواوی ھێزەکانی خۆتانم بدەن.»

گورگ چوو ھەرمانی گومارتی و بەلوورە لوورێ ھەمووی بانگ کردن. ئەوانیش ھەر بەغار ھاتن. ورچیش ئاوالەکانی خۆی لە دارستانی جائیت خڕ کردنەو. دالەھۆش لە بەردە رەشت ھەر بەھەواو ھەستەکانی خۆی ھەموو وەکوۆ کردن. کەرۆتیشک چوو مێرگی کیش لەک و برادەرەکانی لەوێ ئامادە کردن. پشیلە چوو خیزاباوری کە زۆر دوور نەبوو، ھەموو پشیلەکانی کۆکردەو. ھەر بەو پێیە ھەموویان لە دوورە گوندی ساخیری بەخۆ و ھێزەکانیانەو کە شوێنی دیاریکراویان بوو، کۆبوونەو. مام ریتی چوو سەر کۆلکی بنەداریکی و دەستی بەقسان کرد:

«ھەرچی رووی تێ کردن لەلاماری دەن. گۆشتی ئادەمییان نەخۆن، تەنیا گۆشتی ئەسپان بخۆن. ئەو چادەری ئەمنیش پاسی دەکەم کەس خۆی لێ نەدا و لێی نزیک نەبیتەو.»

ھەموو سەرکردەکان ھەرمایشەکانی مام ریتی بەئاوالەکانی خۆیان راگەیاندا.

ھەموو تیکرا بەرە شەرییان گرت و ھێرش دەستی پێ کرد. ھەر پێش خۆراوی تەواوی لەشکری پاشایان تەفر و توونا کرد و لە ناویان بردن. مەرۆقەکانیان درین و ئەسپەکانیان خواردن. ریتیش لە بەردەمی چادری پاشای ھەر دەھات و دەچوو. گیانلەبەرەکان دواي ئەو سوبای پاشایان تار و مار کرد و نەیانھێشتن ھەرمانی نازاد کردن و بلاوی لەشکرەکیان دا. پاشا لە چادری و دەدر کەوت و دیتی لەشکرەکی ھێچی نەماو.

ریتی بەپاشای گوت:

«چت بەخەیاڵدا دەھات؟ پیتت وا بوو لەگەڵ کیتدا دەجەنگی؟»

پاشا گوتی:

«تەنیا ریتی دیتنی زاوايە کەم بەدەنێ. دواییش ئەگەر ئارەزووتان کرد بکوژن!»

ریتی گوتی: «ئەلبەتە! ئێوە دەبەینە لایان تا بیانبین.»

ریتی بەرەو ئەشکەوتی و دەپیش کەوت. پاشا چوو نێو ئەشکەوتی و بەزاوايەکی گوت:

«کۆرەکەم! رۆلە! وەرە با بچینەو کۆشکی. لێرە لە ناو ئەو دار و بەرد و لێرەوارە چ دەکە؟»

لاو گوتی:

«رێم دەبە با پرسێکی بەمام ریتی بەکەم.»

لەگەڵ مام ریتی دووا. مام ریتی گوتی:

«زۆر چاکە. بچۆ.»

ھەموو تیکرا ھەستان و وەرێ کەوتن. زاوا و بووک لە پێشەو و ریتی و گورگ و ورچ و دالەھۆ و کەرۆتیشک و پشیلەش لە دوايە. لە مالتی پاشای ھەموو رۆژێ مام گورگ مەرۆتیشکی دەخوارد. ورچ گایەک، دالەھۆ قازتیک، ریتی عەلیشیشیشکی سوورەوکرەو، کەرۆتیشک یەک سەبەتە پڕ لە گێزەر و پشیلە جامیکی پڕ لە شیر. ئەوان ھەتوو یەکی تەواویان بەو شتوویە لە مالتی پاشای بەسەر برد. بەلام پاشا لە دلی خۆیدا بریاری دا بوو زاوايەکی بکوژێ. ریتی لە نیازی پاشای گەبی. بۆیە ھات درێژ بوو و خۆی لە خەو خست. دوايە خۆی وا پێشاندا کە لە خەوێ راپەرێو، قیبت بۆو و گوتی:

«دەخەویدا دیتم ئەوا نەنکم و باپیرم ھەر دووکیان ھاتوونە دیدەنیم و زۆریش نارەحەت بوون، لەوێ کە بۆچی جارێک لە جارێ سەرێکیان لێ نادەم و ناچم سەردانیان لەو دنیای دی. بۆیە ھەر ئێستا دەبێ بچمە لایان و بزەم چۆن و چۆن نین.»

پاشا و دەورو بەرەکانی پرسیان:

«جا چۆن دەچیە ئەو دنیای دی؟»

پێستان دەلێم: «دوو بارە داری قەلاشکەری و شکم بۆ بیتن و لەسەر یەکیان دانین. منیش لە بنەوێرا دەچمە نێو ھەرمانی دارە ھەلجەراوکان و ئێوھش لە ھەر چوار دەورەبیرا نەوتی پێداکەن و ئاگری دەن. ئاگر و گر و کلپە زمانەوی دەکیشێ و منیش لەگەڵ دوو کەلێ بلند دەبم و دەچمە ئاسمانی.»

ئەوێ مام ریتی گوتبووی ئەنجامیان دا. گردێکیان لە داری قەلاشکەری ھەلجەنی، ریتی چوو بنی و دەو دەمەیدا کە ئەوان خەریکی نەوت پێدا کردنی دارەکان بوون ئەو لە بنەو دەستی کرد بەعەرد دانەوێ و کونیکێ قوولی ھەلکەند و خۆی تێدا مات کرد. کە ئاگر کلپە کرد و زمانەوی کیشا. دوو کەل بەری ئاسمانی گرت. پاشا و دەورو بەرەکی بەدوو ریبینێ کەوتن تەماشای کردنی ئاسمانی تا بزەن مام ریتی لەگەڵ دوو کەلێ دەروا یان نا، بەلام چەرە دوو کەل ھێندە رەش و ئەستور بوو کەس ھێچی نەدەدیت. ماو بەک رابرد، ریتی لە بن خۆلەمیشی ھاتە دەری و چوو لای پاشای. دواي سلاو گوتی:

«نەنک و باپیری ئێوھش زۆر دلتنەنگ و نارەحەت بوون لەوێ کە تا ئێستا ئێوھش سەرێکتان لێ

نه داون و نه چوونه ته لايان و به سهرتان نه کردوونه وه.»

«باشه مام رتيوبهک بچن کهس و کاری خوي بييني و ديده نيان بکات. نه دی نه من بۆ نه چمه لايان و نه يان بيينم؟»

چوون دووباره داری قه لاشکوريان هينا، گردۆلکه يه کيسان له داران لي هه لئا. پاشا و دهر باربه کان هه موو پيکه وه چوونه بني و فه رمانيان دا:

«نه وتی پيدا کهن و ناگری ده ن.»

پاشا و دهر باربيانی - به فه رمانی خويان - ده ناوري دا بوونه خو له ميتش و وهه وا که وتن.

رتيوي به کوره لاوه ی گوت:

«بۆ خو ت له سهر ته ختی دانيشه، له مه وودوا تو پاشای و ژنه که شت شازن. فه رمان په وای چاک به.»

لاوه چووه سهر ته ختی و دهستی به فه رمان په وای و لاتی کرد. داوای له مام رتيوي و گورگ و ورج و داله و و که رویشک و پشيله کرد له ووی ميینه وه و له گه ل وان ژيان به رنه سهر.

***

گه ن له ناشی.

نارد له تووره کتی.

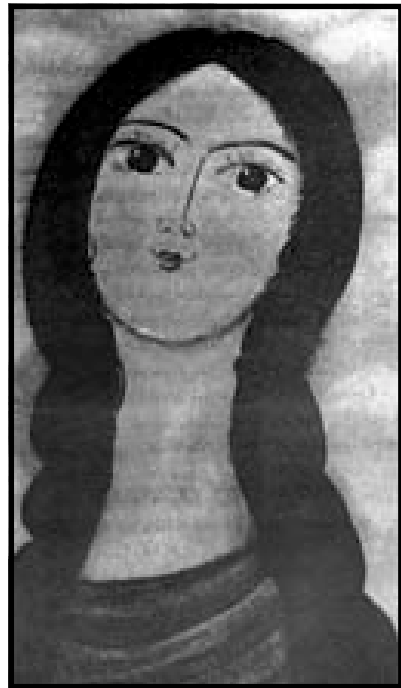
ئيوه دهر و ن، ئيمه ده ميتين.

به لام که ی ده گه رپنه وه؟

ئانائيت

ئه فسانه ی ئه رمه نی

رۆژتيکی و اچاگانی کوره جحيلته، تاقانه ی و اچاشان له سهر سوئی ماله خويان راوه ستا بوو. رۆژتيکی خوشی گياره شی به هاری بوو. مه ل و بالنده کان له نيو باغ و لاله زاراندا هه مه جو ر ناواز و چريکه ی دلفرین و پر سۆز و شاديان تيه سه لکرد بوو. خوش ناوازي ترينی دهنگی هه مووانيش ناواز و چريکه و چه هچه هه ی بولبولی بوو. هه ر که بولبول تیی هه لده کرده ناوازان و ده ی چريکاند، مه ل و بالنده کان ی دی

له جتي خويان بي دهنگ ده بوون و جريوه و جووکه يان لي ده برا و گو تيان بۆ ناوازه دلنه وازه کانی وی هه لده خست، هه ر بۆ نه وه ی له نه يینی و رازی هونه ری نه و چريکه يه بگه ن. هه ر يه که يان به شيويه که لاسايان ده کرده وه، يه که يک تيه چريکه نه که ی و نه وي دی ناوازه که ی و سيهه ميشيان فيته کيشانه که ی. ئينجا به هه مووان ناوازي کيان لي سازکرد و پيکه وه تيبان هه لده کرده وه ده يانگوته وه، به لام کوره جحيلته چ ناگای له وانه بوو. نه و دلی له جتيه کی دی ليی ده دا. شازن (ناشخين) ی داکی ها ته لای و گوتی:

«واچا، کوره نازداره که م! نه وه چييه، هه ميشه هه ر غه مبار و دلته نگت ده بيينم، رۆله چت له دلديايه له مه ی مه شاره وه، بلتی بزائم چته و غه می له چ ده خوی؟»
«دایه من هيچ تام و چيژتيک له خوشی ژيان ناکه م. من پيم خوشه بچمه جيهه کی چۆلوه وۆل و به ته نيایی و گوشه گيري بریم. پيم خوشه بچمه گونديکی و دک گوندي ئاتسيک.»

«پيم واي ته نيا هو ی رۆيشتنت بۆ نه ووی هه ر نه وه يه له (ئانائيت) ی جادووگه ر نزیک بيت.»

«دایه تو نه و ناوه ی وی له کوپرا ده زانی؟»

«بولبولانی باغی له باره ی ويانه وه قسه بۆ کردووم. و اچان کوره که م، ده بی تو نه وه ی بزانی که کوري پاشای نه فغانستاني و ده بی هه ر شازاده يه کی بيینی و يان هه ر نه بی له چين و توپژی خو مان بي، نه ک کچه وهر زيژتيک، پاشای گورجستاني سئ کچی زۆر جوانی هه ن، نه تو ده توانی له هه ر سيکان يه کين هه لبيژتري، شازاده گوگاريش کچيکی يه که جگار زۆر ناسک و نازدار و شوخ و شهنگی هه يه و تاقه جينشيني سه رزه مين و تاج و ته ختی ويشه، شازاده سيئونيکيش زۆر جوانه، نه دی وارسنيک کچی

فەرماندەكەى خۆمان، كە ھەر لە منداڵییەو لە مالى خۆمان گەورە بوو و تا گەورەش بوو ھەر لە لای خۆمان بوو، چ عەببىكى ھەبە؟»

«دایە، من لە ئاناىت بەو لاوہ كەسى دىكەم ناوئى.»

ئەوہى گوت و بەرہو باغى ھەلات.

واچا كە تازە دەھات پىئى لە ببست سالى دەنا، جھىلئىكى رەنگ زەردى كز و لاوازی رەنگ پەریوہ بوو. رۆژئىكى بابى گوتى:

«رۆلە، واچاگان، تۆ كورہ تاقانەى منى و ھەموو ئومىدى ژيانىشم ھەر بەتۆبە، ئىستاش تۆ دەبى ژئى بىئى، چونكە ژن ھىنان ياسا و رىسای ژبانە.»

بەلام واچاگان گوتى لەو قسانە نەبوو، بەیانىان زوو رووى لە كىتو و بەندەنان دەكرد و ئىواران بەرہەرى رۆژئاواپە دەھاتەوہ مالى. زۆر لە كچە شازادانى بەھەویا بوون و ھەزبان لئ دەكرد. بەلام ئەو ھەر لىبان دوور دەكەوتەوہ و گوتى نەدەدانئى. ئەو ھەر لەگەل خزمەتكارەكەى (واچىناك)ى نازا و سەگە بەئەمەكە كەیدا ھەمىشە پىكەوہ بوون. ئەوى لە راویش بىدیان نەبەدەزانى كامىان شازادە و كامىان خزمەتكارە، ھەر دووكیان ھەر جل و بەرگى سادە و ساكارى راوئىيان لەبەر دەكرد، تۆرەبە تىر و كەوانىيان بەشانىدا دەكرد و خەنجەرى دەم پانىشىيان لەبەر پشئى دەنا. ژبانى كىتو و بەندەن و لىپرەوار و دەر و دەشتى - بەپىچەوانەى ھەموو شازادەكانەوہ - واچاگانى، نازا و دلئىر و نەبەرد و ساغتر كەردبۆوہ.

رۆژئىكى واچاگان و واچىناك رىبان كەوتە گوندى ناتسىك و لەسەر كانى و ئاوپكى بۆ ھەسانەوئى لاياندا. دەوہەمەیدا كىژانى گوندى ھاتبۆنە سەر كانىبە ئاوى بەرن. واچاگان زۆر تىنوو بوو، داواى چۆرئىك ئاوى لئ كەردن، كچئىك گۆزەكەى پىر كەرد و دایە دەستى. بەلام لە پىر كچئىكى دى گۆزەكەى لە دەست فراند و ئاوەكەى رشتەوہ، چەند جارئىكان بەو شىوہە ھەر بۆيان پىر دەكردەوہ و ئەو كچە دەپىرشتەوہ. واچاگان گەرووى وشك ببوو لە تىنوان و وا دەھاتە بەر چاوان ئەو كچە بەو كارەى گالئەى پىر بكات. دواى ئەوہى كچە شەش جارن ئەو كارەى دووپات كەردەوہ. ئىنجا گۆزە ئاوپكى پىر دایە دەست واچاگان. واچاگان ئاوەكەى خواردەوہ و لە كچەكەى پىرسى:

«باشە بۆ ھەر لە ھەوئەل جارەوہ ئاوەكەت نەدامئ بىخۆمەوہ؟ بۆ گالئەت بوو یا دەتوئست قەشمەرىم پىر بكەى؟»

كچە وەلامى دایەوہ:

«ئەوہ لە لای ئىمە نىبە گالئە بەغەرىبان بكەن. بەلام ئىوہ ماندوو بوون و ھەموو لەشتان ئارەقە بوو، لەوانەبوو ئاوە ساردەكە توشى چرتومئىكتان بكات. ھەر بۆبە يەكەمجار نەمەئىشت ئاوەكە بخۆنەوہ.»

وہلامى كچەى واچاگانى سەرسام كەرد و جوانىبەكەشى ھىندەى دىكە راىكىشا، پىرسى:

«ناوت چىبە؟»

«ئاناىت.»

«باوكت كىبە؟»

«باوكت ناوى ئارن و شوانى گوندىبە، باشە بەلام ناوى من و باوكت بۆ چىبە؟»

«بۆ ناو پىرسىنى كەسىكى گوناھە؟»

«جا باشە ئەگەر گوناھ نىبە ئىوہ كىن و لەكوئرا دىن؟»

«راستىت دەوئى یا درۆ؟»

«تۆ بۆ خۆت چۆنت پىر چاكە وا.»

«من ھەمىشە لەگەل راستىدام، بەلام ناتوانم پىت بلئىم كىم.»

«زۆر چاكە كەواتە گۆزەكەم دەوہ.»

ئاناىت گۆزەكەى وەرگرتەوہ و خودا حافىزى كەرد و رۆبى. راوچىبەكانىش بەرہو مالى بوونەوہ. واچىناك ھەرچى دىبووى ھەمووى بۆ شازئىتى گىبىراپەوہ. ئەوہبوو كە داكئ واچاگانى ھەموو نەئىبىبەكانى وى دەزانى. واچاگان ھىچ كچئىكى دىكەى نەدەوئست، سەرەنجام شا و شازن ھەلئىژاردەى وىيان پەسند كەرد. ھەستان واچىناكىان لەگەل دوو كەسى پاپەبەرزى دىكەدا ناردە ئاستىك بۆ خوازىئى ئاناىتى. ئارنى شوان پىشوازىبەكى يەكجار زۆر گەرمى لئ كەردن. مەوانەكانى لەسەر قالئىبەك رۆنان كە ئارن بۆ خۆى بۆى راخستبوون.

واچىناك گوتى:

«قالئىبەكى چەند جوانە! پىم واہە خانى ئەو مالى چنىبەتى.»

ئارن وەلامى دایەوہ:

«من ژئم نىبە، دە سال دەبئ ژنەكەم مردووہ، ئەوہ دەسكارى ئاناىتى كچە.»

يەكئىكى دىكە كە لەگەل واچىناكدا شا بۆ خوازىئى ناردبوون گوتى:

«ئەم جۆرە قالئىبە تەنەنات لە ژوورەكانى كۆشكى شاشدا نىن. ئىمە زۆر دلشادىن بەوہى كە كچەكەتان وا دەست رەنگىنە. ئەو ناو و ناواىنگى گەبىوہتە دەربارى شا. بۆبە ئىمەى ناردۆتە لاتان تا دەربارى خوازىئى كچەكەتان بۆ كورہ تاقانەكەى كە جئىشىنى تاج و تەخت و تەواوى مەملەكەتەتە قسەتان لەگەل بكەن و لىتتان بخوازىن و بزائىن داخوا دەلئىن چى؟»

دەربارىبىانى شای پىئىان وا بوو شوانە ئىستا لە خۆشىيان بال دەگرئ و دەفرئ و چ جئىبەك بەخۆى ناگرئ. بەلام وانەبوو.

واچىناك پىرسى:

«برالە. وارن، بۆ بىدەنگى. ئەوہى كە ئىمە بۆى ھاتوئىن پىئىان واہە كە دەبئ ماہى شادى بئى، نە دەرد و غەم و دلئەنگى. خۆ ئىمە نەھاتوئىن كچەكەت لئ بستىنئىن و بەزۆر بىبەن. ئەگەر پىت خۆش بوو دەبىدەى، پىت خۆش نەبوو ھىچ.»

ئارن وەلامى دایەوہ:

«مىوانە خۆشەوئستەكان، مەسەلە ئەوہبە كە من كچەكەم ناچار ناكەم و زۆرى لئ ناكەم. ئەگەر ئەو بۆ

خۆى رازى بئى من ھىچ نالئىم.»

دەو دەمەبدا ئاناىت بەخۆ و سەبەتۆكئىك مەبەوہ ھاتە ژوورئى. ئىكلامى بۆ مەوانان كىشا و مەبەكەى لە بەردەمى دانان و چوہ سەر پىچالئى بۆ قالئى چنىئى.

دەربارییان ھەموو لە دەست و پەنجەکانی وی رامابوون و سەریان لەو ھەموو چاپوکی و جوانییەیی سووڕ ماوو.

واجیناک پرسی:

«ئانائیت ئەو تۆ بەتەنی ئیشی دەکە؟ خۆ من بیستوومە شاگردت زۆرن؟»

ئانائیت وەلامی داہوہ:

«بەلێ، بەلام ھەمووم مۆلەت داوون بچنە تری چینیەوی.»

«بیستووشمە کە تۆ بەردەستەکانیشت ھەموو فێرە خویندن و نووسینیشت دەکە؟.»

ئانائیت وەلامی داہوہ:

«بەلێ، ئیستا تەنەت شوانەکانیشمان فێرە خویندەوہ و نووسین بوون و کاتێ کە پەزەکان خەریکی لەوہرین، ئەوان یەکتەری فێر دەکەن، لەسەر قەدی ھەموو درەختەکانی نیو دارستانەکانی ئیمە و لەسەر ھەموو شوورە قەلاتان و سەر بەرد و گاہەردی نیو شیناوەردان و لەوہرگاگان ھەر وشەییە و بەخەلووزی رەش نووسراوئەوہ. ھەر یەکیەک وشەییەک دەنووسی و ئەوی دی لێی زیاد دەکات. بۆیە تەواوی شیو و دۆل و لاپال و ھەلدیر و خەرەندەکانی ئیمە ھەمووی ھەر نووسینە.»

واجیناک گوتی:

«لە لای ئیمە خویندن ئەو نرخ و بەھایی نییە: شارییەکانی ئیمە تەنەل و تەوہزەلن. بەلام ئەگەر ئیوہ بیتنە لای ئیمە ھەموو شتیکیان فێر دەکەن. ئانائیت تکایە کەمیک دەست لە ئیشەکەت ھەلگرە و تائیرە وەرە.»

فەرموو سەیر کە شا چ دیارییەکی بۆ ناردوویت.»

کە واجیناک ئەو ھەموو جل و بەرگە ئاوریشمییانەیی لیک کردنەوہ و ئەو ھەموو زێر و زەبەر و مروارییانەیی بەئانائیت پیشان دان ئانائیت سەربیتی سەریکی کردن و پرسی:

«ئەوہ من چۆن وا بوومەتە شایستە و جێ پەسەندی ئەو ھەموو لوتفەیی شا؟»

«واچاگانێ شازادە تۆی لەسەر کانییە دیتوہ و گۆزە ناوت داوہتی و ئەویش شەیدای جوانی و ھوشیاری و زینگی تۆ بوو، شاش ئیمەیی بۆ خوازیینی ئیوہ، بۆ ئەو کورەیی، ناردۆتە لاتان. ئەو گەردانە و ئەنگوستیلە و بازنانەشی ھەر بۆ ئیوہ ناردوون.»

«بۆ ئەو راوچییە شازادە بوو؟»

«بەلێ.»

«لاویکی جوان و رێک و پێکە. بەلام ئایا ھیچ کار و پیشەییەک دەزانێ؟»

«ئانائیت ئەو شازادەیی، تەواوی ژیر دەستان لە بەر خزمەتی وی لێردن. ئەو کاری بەزانین و شارەزایی ئیش و کاران چییە بیانزانێ یان نا.»

«زۆر راستە، بەلام واش رێدەکووی رۆژتیک لە رۆژان پاشایەکیشت ببیتە خزمەتکاریک. ھەموو کەس دەبێ کاریکی ھەر بزانی، جا چ شا و گەدا و چ شازادە بیت.»

قسەکانی ئانائیت ھەموویانی سەرسام کرد. ئارن دەستی بۆ قسەکانی کچەکەیی لە ملی دا.

دەربارییان پرسیان:

«ئیسوہ مەبەستتان ئەوہیە بلێن چونکە شارەزای کار و پیشەییەک نییە و ئیشییک نازانی خوازیینییەکەیی رەت دەکەنەوہ؟»

«بەلێ. ھەموو ئەو جیاز و دیاری و نیشانانەش لەگەڵ خۆتان بەرنەوہ و بەشازادەش بلێن، زۆرم خۆش دەوی و ئەو کارەشم زۆر پێ خۆشە، بەلام من سویندم خواردووہ میترد بەکەسیک نەکەم کاریک نەزانێ، ھیوادارم بمبورن.»

کە دەربارییان دیتیان قسەکانی ئانائیت زۆر بەراشکاووییەوہیە ھیجیان نەگوت.

ھەستان و ھاتنەوہ کۆشکی و ئەوہی رووی داہو ھەمووی بۆ شای گێرایەوہ، کاتێ کە شا و شازن لە قسە و مەبەستەکانی ئانائیت ئاگادار بوون بەگومانی ئەوہشەوہ کە واچاگان لە پریارەکەیی پاشگەز دەبیتەوہ زۆر دلخۆش بوون.

بەلام واچاگان گوتی:

«ئانائیت راست دەکا، دەبێ منیش وەک ھەموو کەسیکی دی کاریکی فێر بێم.»

شا ھەموو راویژکاران و پیاوماقوول و شارەزاییانی بانگ کردن تا کاریکی وای بۆ بدۆزنەوہ شایستە و ئاسان بیت، سەرەنجام بەوہ گەیشتن کە گونجاوترین ئیش بۆ شازادەیی، زێردۆزییە. وەستایەکی یەکجار زۆر کارامەیان لە ئیرانی بۆ ھینا، لە ماوہی سالتیکدا واچاگان زۆر وەستایانە فێری زێردۆزی بوو و لە داوی دەزوری زەردی زێرین یەک پارچە پەشتەمائی بۆ ئانائیت دروو و بەواجیناکدا بۆی نارد. کە ئانائیت لێکی کردەوہ گوتی:

«پەندیکی پتیشینیان ھەبە دەلێ: ئەوہی گوئی نادانە پیش ھات و بەسەرھاتەکانی ژبان، نیاز و پتیشینیەکانی ژبان خۆیان دەبنە ھاندەر و ھۆی فیکردنی. بەشازادە بلێن ئەمن رازیم و ئەم قالیہەشم بەنیشانەیی دیاری لێ قەبوول بکات.»

پتیشینیەکانی زەماوەند نامادەکران و ھوت شەو و ھوت رۆژان لە تەققەیی دەھۆل و زورنایان دا و شایی و ھەلپەرکی و زەماوەند بەردەوام بوو. چەند رۆژتیک داوی بووک گواستەوہ و شایی و لۆغان، واجیناکی دۆستی نیزیک و خزمەتکاری واچاگان بزر بوو. جی ئەما لێی نەگەرین و بەدوایدا نەچن، بەلام بێ سوود بوو تا سەرەنجام لێی ناومیتد بوون. ھەر لەو سەرەمانەدا شا و شازن ھەردووکیان داوی چەند سالتیکان مردن و واچاگان لە جیتی بابی چوہ سەر تەختی و بوہ شا، رۆژتیک ئانائیت بەمیتردەکەیی گوت:

«شاھا! دەزانی ئیوہ لە حال و بالی خەلکی ولاتی زۆر بێ ئاگان. راویژکاران ھەموو شتیکت پین نالین. ئەوان سەر و بنی زمانیان ئەوہیە کە گواہی ھەموو کەسیک لە خبیر و خۆشی و شادی و بەختەوہریدا دەژین، بەلام لەوانەیی واش نەبێ. وا چاکە بۆ خۆت لەبەرگی گەداہەک، بازرگانیک یا کرتیکاریک وەک ھەموو خەلکی ئاسایی بیچە ناو خەلکی و لە نزیکەوہ لە حال و بالیان ئاگادار بیت.»

شا گوتی:

«راست دەکەیی. دەپیتشدا کە دەچوومە راوی ھەمیشە خەلکم چاکتر دەناسی و زیاتریان لێ شارەزا بووم. بەلام ئیستا چۆن دەتوانم تاج و تەخت و کاروباری ولاتی بەجێ بێلم و بڕۆم؟ کە من لێرە نەبووم

کئی له جیتی من ئه و کارانه ئه نجام ددها؟»

نانائیت وهلامی دایه وه:

«من.»

و بهردهوام بوو:

«هیچ که سیکیش نازانی تو لیرهی یان نا.»

«زۆر چاکه، هیچ له سبه بئێ زووتر نییه، دهڕۆم. ئه گهر تا بیست رۆژی دیکه نه هاتمه وه ئه وه بزانه یا مردووم یا تووشی به لا و چورتیک هاتووم.»

واچاگان جلوه رگیکی لادییانی له بهر کرد و به ولاتییدا کهوته گهرانی. زۆری دیت و زۆری بیست تا گهیبیه شاری پرۆژ. له ناوه راستی شاری مهیدانیکی گهوره هه بوو که بازار و کارگهی پیشه سازی و دوکانی بازرگانان کهوتیونه پشت ئه مهیدانه وه. رۆژیکی واچاگان له مهیدانهی دانیشتیوو، له پر کۆمهله خه لکێکی دیت پیاویکی نورانیان وه پیتش خۆ دابوو، پیره مهیترد زۆر له سه رخۆ ههنگاوی هه لدیتان. خه لکه کهش بهر پیتیان پاک ده کرده وه و خسته یان داویشته بهر پیتی تا به سه ریدا پروا و پیتی بیس نه بی.

واچاگان له یه کتییکی پرسی:

«ئهو پیره مهیتره کتیه؟»

وهلامی دایه وه:

«ئهدی نازانی ئه وه گهوره قه شهی ئیتمه یه، ئه وه هینده پیره زه پیتی له سه ره زوی دانانی نه ک نه زانی و پیتی له مپرووله به ک بئێ.»

دوايه خه لکه که قالیه کی پان و پۆر و گه وره یان له مهیدانی بۆ راخست. له سه ره ئه ژنویان دانیشته. واچاگان به ناو خه لکه که دا لیبی چوه پیتش بزانی ده لئی چی.»

قه شه چاوی زۆر تیر بوون سه بریکی واچاگانی کرد و زانی له رتیه کی دووره وه هاتووه. پرسی:

«تو کتیی و لیره چ ده که ی؟»

واچاگان وهلامی دایه وه:

«من کرتیکارم و له شویتیکی دیکه را هاتووم، دهمه وئ کاریکی بۆ خۆم پهیدا بکه م.»

«زۆر چاکه، تو له گه ل من وه ره، من کاریکی پر ده رامتت دده م.»

واچاگان سه ری په زامه ندی بۆ له قاند، قه شه ی گه وره چهند وشه یه کی چریانده بن گوئی دووره به ره کانی و ئه وانیش هه ره یه که ی به لایه کیدا بلاو بوون و رۆیشتن، دواي ماوه به ک هه موویان به خو و چهند ولاغیکه وه هاتنه وه که هه ره یه که یان چهن دین باری جوړاوجوړیان له شتومه کی بازرگانی لئ بار کرابوون، قه شه هه ستا و به ره و مال بۆوه. واچاگان زۆر به بی ده نگیه وه به دواي ویدا که وته رئ تا گه بیستنه ده روازه ی شاری. له وی نزای بۆ خه لکه که ی کرد و دوايي خه لکه که بلاوه یان لئ کرد. ته نیا قه شه ی گه وره و واچاگان و کاروانچیه یه کان مانه وه. شاریان به جئ هیتش و گه بیستنه دیواریکی. له وئ قه شه کلبلکی ده ریتا و ده رگا کانی کردنه وه. له و دیوی دیواره که وه چوار ده ره ی ژووری بچووک بچووک بوون. باره کانیان

خست، قه شه و اچاگان و کاروانچیه کانی برده لایه کی دیکه ی په رستگایه که، ده رگایه کی ئاسنی کرده وه و گوئی:

«وه رنه ژووری، له وی کارتان دده نئ.»

هه موویان بیده نگ و سه رسام خو یان له دالانی ژیرزه مینیکی تاریک و نووته کدا دیته وه. قه شه ی گه وره له پشته وه ده رگا که ی له سه ره داخسته وه، ئیستا تیگه یشتن ریگای گه رانه وه یان نییه، به ره و پیتشه وه چون، ماوه یه کی زۆر رۆیشتن. له پر ترووسکاییه کیان به دی کرد، دوايي گه ینه ئه شکه و تیکی که ده نگی هات و هاوار و داد و بیداد و برۆی لینه ده هات. به سه رسامیه وه له و دیواره به وشکه که له ک هه لچنراوانه ورد بوونه وه و گو ییان بۆ ئه و ناله و هات و هاوارانه هه لخست. له ترووسکاییه که وه شتیک و هک تارمایی به ره و لای وان ده هات. ورده ورده تا ده هات نزیکتر و گه وره تر ده بۆوه و زیاتر به ئاده میان ده چوو.

واچاگان به ره و تارماییه که چوو و به دهنگیکی به رزه وه تیتی راخوری:

«کتیی؟ ئاده میزادی یا شه یتان؟ ئه گه ر ئاده میزادی بلئ ئیتمه له کو یین.»

تارماییه که هاته پیتشتر و راوه ستا، مرۆفیک بوو به لام چ مرۆفیک! دهم و چاوی وه ک دهم و چاوی مردوان، دوو چاوی به قوولداچوو و ئیسکی روومه تی ده ره پریو، به کورتی په یکه ره ئیسکیکی ئاده میزاد بوو که ده تتوانی تاک تاکه هه موو ئیسکه کانی بژمیتری. به دهم گرپانه وه به زمانیکی تیکه ل و پیکه له وه گوئی:

«وه دووم که ون، من هه موو شتیکتان پیتشان دده م.»

دواي به جئ هیتشتنی دالانه باریک و تاریکه که کهوته نه ده ئه شکه وتی دووه مه وه. لیره دا خه لکێکی زۆر کهوتیون و وه ک له سه ره مه رگییدا بن ده یان نالاند، له سینه مین ئه شکه وتیدا مه نجه لی گه وره گه وره ریز کرابوون، که گوايه چیتشبان تیدا لیده نرئ. واچاگان به سه ره مه نجه لیکاندا نووشتا یه وه و له ترسان هه موو له شی له رزی. به لام هیچی به ناواله کانی نه گوت. دوايي خو یان له دالانیکی دیکه دا دیته وه. ئیره که شویتیکی نبوه تاریک بوو، چهند سه د که سیکي له ر و لاواز و بئ تین سه رقالی ئیش کردن بوون. هیندیک میلیان ده کیشا و هیندیک دی خه ریکی چیتشتی و هیندیک دیکه یان دروومانیان ده کرد.

پیاویک که له بهر مرده له یی و لاوازیان په یکه ره ئیسکیک بوو گوئی:

«ئهو قه شه شه یتان خووه ی که هه موو ئیوه ی هیناوه ته ئیره، ئاواشی ئیتمه هه لخه له تاند و هیناینیه ئه و ژیرزه مینه. نازانم چهند ساله لیره م، چونکه لیره شه و و رۆژی دیار نییه. هه ر تاریکیه و هیچی دی؛ ته نیا ئه وه ندی ده زانم ئه وانیه له گه ل من هاتنه ئیره هه موویان مردن. ئه وانه خه لکی دیننه ئیره، ئه وه ی کاریکی ده زانی هه تا مردنئ کاری پئ ده که ن و ئه وی هیچیش نازانی ئه وه ده یان به نه کوشتارگا و ده و مه نجه لانه یان داوین که دیوتانه. هه ر ته نیا ئه و قه شه شه یتان خووه نییه به ته نئ، به لکو هه موو قه شه کانی دیکه ش یارمه تی دده ن و ده ستیان له گه ل وی تیکه له.»

واچاگان دواي ئه وه ی گوئی بۆ قسه کانی ئه و پیاوه راگرت و له دهم و چاو و په نگ و رواژای ورد بۆوه، ناسیه وه که ئه وه هه مان واجیناکی خو شه ویست و ئاوالی گیانی به گیانیه تی. به لام خو ی لئ ئاشکرا نه کرد، له وه ترسا که بزانی و اچاگانه له خو شی و حه ژمه تان به لادا بیت و بریت.

که واجیناک دوور کهوته وه، و اچاگان له هاو رتیه کانی خو ی پرسی داخوا کین و چ کاریکی ده زانم،

«زۆر چاکه، نان و سهوزهتان بۆ ده نپیرم بهلام نهگهر نرخه برهه مه که تان لهوه که متری بی که ده لپن نهوه هه مووتان ده نپیرمه کوشتارگا و پیتش نهویش ده ستور دهدهم شکه نهجه به کی تیر و تهسهل و چاکتان بدری.»

قهشه نان و میوهی بۆ ناردن و هه موو پیکه وه دهگه ل و اجیناکدا، دانیشتن و خواردیان، دوایی و اچاگان دهستی به ئیشی کرد. نهخشه به کی نهوتوی دانا که هه رچی رهنج و ئیش و نازار و ناخوشی دۆزهخی نهو ژیرزه مینه بوو. بهلام کهس سه ره ده ری لهو نهخشه و پیلانه ده رنه ده کرد. قهشه زۆری که یف بهو میله دۆزه هات که و اچاگان دروستی کرد بوو!

و اچاگان به قهشه ی گوت:

«له پیتشدا پیم گوتی که نهو پارچه به نرخه که ی سه د به راهه ری نرخه زپ و زیوه، بهلام چاک بزانه که نرخه راسته قینه ی نهو پارچه به له ته لیس می نهو میله دۆزه به دایه که تیتیدا چنراوه. زۆریش به داخه وه که خه لکی ساده و ساکار تیی ناگهن و نرخه نازانن. ته نیا که سی که بتوانی په ی به نرخه نهو شته به ری ته نیا ئانائیتی شازن و هوشمه نده.»

که قهشه له نرخه نهو زپ دۆزه به تیکه یی، له خۆشیان هه ر دوو چاوی له مۆله ق وه ستان. بریاری دا سوودی نهو جوړه پارچانه هه ر بۆ خۆی بیت و به که سی دیکه نه لئ و قهشه ی گه وره شی لی ئاگادار نه کات و ته نانه ت میله دۆزه به که شی هه ر پیتشان نه دا و هات قوناغه و قوناغ ملی له رتیه نا.

ئانائیت به یی میتر ده که شی کاروباری ولاتی زۆر به ریک و پیتی به رتیه ده برد. ته نانه ت هیچ که سیک نه ی ده زانی که پاشا له شاریش وه ده رکه وتوه. بهلام شازن بۆ خۆی له دلدا زۆر ناراحه ت و غه مبار و نیگه ران بوو. ده رۆژ بوو رۆیشته بوو که چی هه ر سه ر و سۆراغی کیشی نه بوو. شازن شه وانه خه ونی زۆر ناخۆشی ده دیتن. به رۆژیش به ر و خه یالی وی نازاری ده دا و هه راسانی کرد بوو.

زهنگی، سه گه که ی هه میشه ده یقروو سکاند و ده ینالاند. نه سپه که ی ئالیکی نه ده خوارد و وه ک جوانوی له دایک دا براو ده هژا. که له باب و مریشکه کان هه موو له په نا و په سیویکی مۆلیان ده خوارد و لیک خپ ده بوو نه وه و ده تگوت قه له باچکه ن ده قیژین. شه پۆلی رووباره کان بی هاژه و خوړه و بی هه ست و چرپه و بی دهنگ بوون. ئانائیتی نازا زۆر ده ترسا، ته نانه ت سلئ له سیبه ری خۆشی ده کرده وه.

به یانیه کی زوو پیمان راگه یاند که کاربایه کی بازرگانی بیانی شتوومه ک و پارچه و کالای زۆر به نرخ و به های پتیه و هاتوته ئیره. ئانائیت فه رمانی دا نهو کابرا بازرگانه ی بۆ بین.

پیاویکی نا قولا و ترسناک له به رامبه ر شازنی ئیکلامی کیشا و نهو پارچه به ی له سه ر سینیه کی زیو برده به ر دهستی شازنی.

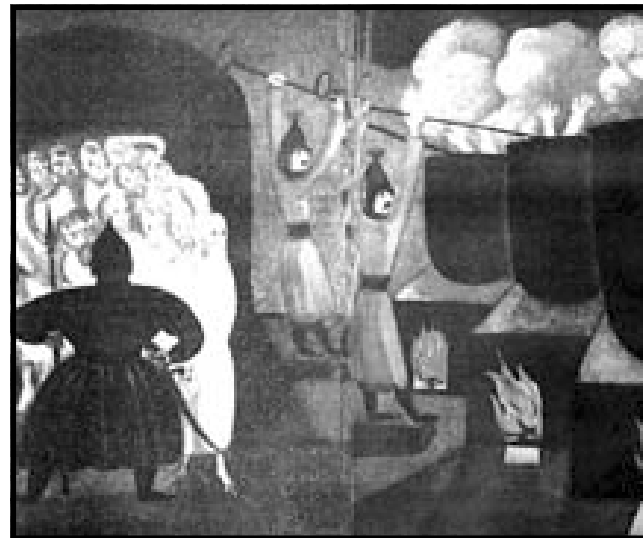
شازن بی نهوه ی گوئی بداته نهخشه که سه ریکه ی پارچه که ی کرد و پرسى:

«نهوه بای چه نده؟»

«بانوی به رتیز! سی به راهه ری نرخه زپ. تو سه یری نهو ئیش و نهو شتانه ی تیتیدا به کارهاتوه بکه. هه رچه نده کار و پیشه و ده ستکردی خۆمه بهلام تو خۆت داوه ری نرخه که ی به.»

«هه ر به راستی وا گرانه؟»

«شازنی ده ست و دل فراوان! بی هاوتایه! تو سه یری نهخش و نیگاره کانی که؛ خۆ نه مانه نهخش و

یه ک گوتی نه من به رگدروم و نهوی دی گوتی نه من چینی ده زانم... و اچاگان ویستی له هه مووان به رسى بهلام دهو ده مه یدا دهنگی پتیه کی هاته بهر گوتیان. قهشه به کی تووپی چه ند چه کداریک به داوه لهوی قیت بۆه. پرسى:

«تازه هاتون؟»

و اچاگان وهلامی دایه وه:

«به لئ قوریان له خزمه تدا ین.»

«کامه تان شتیک ده زانی؟»

و اچاگان گوتی:

«ئیمه هه موومان کاری میله دۆزی نهوتو ده که ین نرخه هه ر پارچه به کی سه د به راهه ری نرخه زپ و زیو بیت.»

«هه ر به راستی نهو کاره ی ده بکه ن هینده به نرخه؟»

«درۆت عه رز ناکه م، ده توانن تا قیمان که نه وه.»

«هه ر ئیستا تا قیت ده که مه وه، باشه... بلئ چ جوړه نه بزار و ئامیر و ورده واله و شتومه کیتک دهوی بۆ کاره که ت و داویه ده چنه کارگه ی گشتی.»

و اچاگان گوتی:

«ئیشی ئیمه له کارگه ی گشتی نه نجام ندری و پیتش ناکه وی. و اچاتره ئیمه هه ر لیره ئیشی بکه ین، ده رباره ی خواردنیش ئیمه هه موومان هه ر سه وزه خوړین و هیچ کامیکمان گۆشتخۆر نین، چونکه به گۆشتی ده مرین.»

قهشه گوتی:

نیگارێکی هەر وا ساده نین. ئەوانە هەمووی تەلیسمن. هەر کەسێ ئەم پارچەییە لەبەر کا لە تەواوی ژبانیاندا غەم و ناخۆشی چیبیە رووی تی ناکا و لە هەموو بەدبەختییەکیش رزگاری دەبێ.

ئانائیت گوتی:

«بەراستی؟»

پارچەیی زێرچنی لێک کردووە. سەیری کرد هیچ تەلیسمینیکی تێدا نییە، بەلکە تەنیا نامەییەکی و بەس. ئانائیت بەبێ دەنگی خۆتێندێهوه:

«ئانائیتی بێن هاوتام، کەوتوومەتە دۆزەخێکی زۆر ترسناک، ئەو کەسەیی ئەو پارچە زێرچنەت دینیتە لا یەکیکە لە زیندانەوانانی ئەو دۆزەخە. واجیناکیشم لەگەڵە، لە رۆژەلاتی شاری پرۆژ لە ژێرزەمینیی پەرەستگایەکاندا. بەبێ یارمەتی و فریادەوتنی ئێوە هەموومان لەناو دەچین.

«واچاگان»

ئانائیت وە لەرزە هات، نامەکی جاریکی دیکەش و بۆ جاری سێهەمیش خۆتێندێهوه و زۆری ستایشی ئەو نەخش و نیگارە کرد. دوای ماوێک گوتی:

«راست دەکەن، پارچەکان تان توانایەکی وای تێدا یە، ئارام بەخشە و ئاسوودەیی بەمروۆف دەدا. بەیانی زوو زۆر دلشەنگ بووم بەلام ئیستە هەموو لەشم سووک بوو و شاد و دلخۆشم. بەراستی پارچەکان تان لەوە بەنرخترە بتوانی نرخێ لەسەر دانبێ و بەزێری هەلنێی. بێ گومانم کە دەبێ نیووی سامانی پاشایەتی لە پێناو داننیم. بەلام دەزانی کە هەر کاریکی هونەری بەرز بەنیووی نرخێ هونەرمەندەکی نابێ.

ئەگەر ئەو کەسەم بۆ بێنی کە دروستی کردوو، چەندم داو بەتۆ هێندەش دەدەم بەو.»

قەشەیی دەهۆ گوتی:

«شاژنی گەورەم، نازانم کێ چینیویتی و من ئەووم لە هیندستان لە کابرایەکی جوولەکە کپیو و ئەویش لە عارەبێکی کپیو. ئیستە چووانم ئەو عارەبە لە کوێیە.»

«بەلام خۆ تۆ ئیستە دەتگوت ئەو شتانەم زۆر گران لەسەر کەوتوو کە لێی دروست کراو جا بەو پیرا دیارە کە تۆ ئەوەت نەکپیو بەلکە بەرادانت داو و بۆیان چینیو.»

«گەورە و پایەبەرز ئەوە شتێکە کە لە هیندستان پێیان گوتووم و منیش...»

ئانائیت توورە بوو و گوتی:

«بێ دەنگ بە، من دەزانم تۆ کیی. ئاھای پاسەوان، وەر ئەو کابرایەیی باوێنە زیندانێ.»

دوای ئەم فەرمانە ئانائیت دەستووری دا تەپلی خەتەر لێدەن. خەلکی شاری کە هەر یەکەو قەسەییەکیان دەکرد بەنیگەرانییووە لە دەوری کۆشکی خێر بوونووە. کەس نەیدەزانی چ باسە. ئانائیتی پێر چەک لەسەر سوێی کۆشکی و دەدرکەوت و گوتی:

«هاوولاتیان، ژبانی پاشاتان لە خەتەر دا. ئەوانەیی پاشایان خۆش دەوێ و گیانی ئەویان مەبەستە و دەووم کەون. دەبێ بۆ دەمی نیوەرۆییە بگەینە شاری پرۆژ.»

دوای سەعاتێک خەلکی شاری هەموو چەکیان لە خۆ بەست، ئانائیت سواری ئەسپی خۆشەبەز بوو و فەرمانی دا:

«بۆ پیشەو! هەمووتان بەدوای مندا.»

هەر بەغار و چواریالی بەرەو پرۆژ کوتایان. لە مەیدانی شاری پرۆژ راوەستان، خەلکی پرۆژ پێیان وابوو ئەو پەری ئاسمانییە. هەموو بەچوگدا هاتن و لە بەرانبەری وی ئیکلامیان کیشا.

ئانائیت بەلووت بەرزبەکەو پرسی:

«راپەرتان کییە؟»

یەکیکی خەلکی پرۆژی گوتی:

«بەندەیی مل کەچ و خزمەتکاران راپەری ئەم خەلکەم.»

«دل رەقی ترسنۆک! تۆ تەناتە نازانی لە ناو پەرستگای خودایاندا چ باسە؟»

ئەووی خۆی بەراپەر ناساندبوو گوتی:

«خزمەتکاری راستگۆتان ئاگای لە هیچ نییە و چ نازانی.»

«ئەدی خۆ دەزانی پەرستگای لە کوێیە؟»

«بەلێ، ئەلبەتە، دەزانم. ئەلبەتە.»

«کەواتە رێمان پێشان دە.»

راپەر لەگەڵ ئانائیتدا وەرێ کەوتن. ئەو خەلکەشیان وەدوو کەوت. قەشەکان پێیان وا بوو ئەو خەلکە بۆ نوێژان هاتوون. یەکەم دەرگای ئاسنیان کردووە، ئانائیت هەلیکوتایە نیوەرستی مەیدانی و فەرمانی دا دەرگای پەرستگای وەکەن. دەو دەمەیدا بوو کە قەشەکان تێگەیشتن کە تووشی چ چارەنووسیکی رەش هاتوون.

قەشەیی گەورە ئامبازی ئەو شۆرەسوارە بوو بەلام ئەسپی وریا و چاپوکی ئانائیت وەبەر چەپۆکانیدا و لە بن سماندا پلێشانیدیووە. ئینجا سەربازەکانی کاری قەشەکانیان یەک لا کردووە. خەلکی بەسەرسامی و واقعی وەرە تەماشای ئەو رووداوانەیان دەکرد.

ئانائیت هاواری کرد:

«خەلکینە وەرە پێشتر تا بزانی لە مانی خواوەنداندا چ هەییە و چ باسە.»

هەر خێرا دەرگایەکانی پەرستگایان هەموو لە رێسمە بردن و شکاندیان. دیمەنیکی یەکجار زۆر ترسناکیان هاتە پێش. لەو سیچالەووە خەلکی وەک مردووی گۆرستانان دەخزین و سەریان بلێد دەکرد. زۆریەیان لە دەمی گیانەلا و سەرەمەرگدا بوون و خۆیان لەسەر پێیان رانەدەگرت و هەندیکیشیان کە لەبەر رووناکی رۆژی چاویان هەلنەدەهات ساقمەیان دەکرد و بەمەلاولادا دەکەوتن. لە دوای هەمووان واچاگان و واجیناک پێکەو هاتنە دەری. دەستیان بەچاوانەووە گرتبوو و لەبەر رووناکی رۆژی دەترسان

کوئیر بن. پیاواری چه کدار خوځان له سیاجالنی هاویشت تا لاشه‌ی مردووه‌کان و دام و ده‌زگای نه‌شکه‌نجه داننی و شپ و شالاتی کارکردنی بیتنه ده‌ری.

خه‌لکی شاری که له شه‌رمه‌زاریان روویان نه‌بوو سهر هه‌لین هاتیبونه یارمه‌تیدانیان دواپه ئانائیت چوه نیو‌ئو چادره‌ی که تازه و به‌په‌له هه‌لین دابوو و واچاگان و واجیناک له‌وی چاوه‌روانی بوون. دوو خو‌شه‌ویست به‌ته‌نیشت یه‌که‌وه دانیشتن، نه‌یانده‌توانی چاوان لیک بتروو‌کیتن. واجیناک ده‌سته‌کانی ئانائیتی ماچ کردن و زور به‌کول گریا:

«شاژنی بی هاوتا، ئه‌م‌رۆ تو گیبانی ئیمه‌ت کرپیه‌وه و ئیمه‌ت رزگار کرد.»

واچاگان گوتی:

«به‌هه‌له چووی، ئه‌و زور له پیش ئیستاوه ئیمه‌ی رزگار کردوه. هه‌ر ئه‌و پۆژه‌ی که گوتیبوو ئایا کویری پاشای چ کارتیکی ده‌زانن؟ بیره‌ته که له دلنی خو‌تدا چ‌ندت گالته به‌و پرسباری هاتبوو؟

به‌سهرهاتی واچاگان شا له ته‌واوی شار و شارۆچکه و گوند و دیهاتاندا بلاو بۆه. ته‌نانه‌ت له شویتانی دیش باس هه‌ر باسی واچاگان شا و ئانائیت خانمی شاژن بوو و له هه‌موو شویتیک ستایشیان ده‌کرا. گۆرانیبیژ و ده‌نگ‌خۆشان جو‌ره‌ها گۆرانیبیان به‌سهردا هه‌ل‌دان که زور به‌داخه‌وه هه‌یچ یه‌کتیک له‌و گۆرانیبیان له‌بادی که‌سدا نه‌ماون به‌لام له جیاتی ئه‌وانه تا ئیستا به‌سهرهاتی واچاگان و ئانائیت هه‌ر له سهر زمانه‌.

برایم

ئه‌فسانه‌ی ئازهری

هه‌بوو نه‌بوو له سه‌رده‌مانیکی زوو، دوو دراوسیتی لیک نیتزیک هه‌بوون. به‌کیان ناوی ئه‌حمه‌د و ئه‌ویدیش ناوی محمه‌د بوو، هه‌ینده‌یان یه‌کتر خو‌ش ده‌ویست هه‌موو که‌س پیتی وابوو بران. هه‌ر دوو کیان دوو بازرگانی هه‌ینده به‌وه‌ج بوون هاوتایان نه‌بی. هه‌رچی ئالوگۆز و کرپن و فرۆشتنی ئه‌و شاره‌ی هه‌بوو، له‌بهر ده‌ستی ئه‌و دوانه‌دا بوو.

تا ده‌هات کاره‌کانیان روو له به‌رفراوانی و په‌ل و پۆ هاویشتن و په‌وه‌قی زیاتر بوو تا وای لئ هات سامانیکی یه‌کجار زور ئه‌ستووریان وه‌سهر یه‌ک نا.

ئه‌و دوانه غه‌می‌ک نه‌بی، ده‌نا هه‌یچ غه‌می‌کیان نه‌بوو، ئه‌و غه‌مه‌شیان وه‌جاغ کویری بوو. پۆژتیکی محمه‌د له ئیشی وه‌ره‌ز بوو و له مالتی لینی پالداپه‌وه. ئه‌حمه‌د چوه سهردانی. دیتی محمه‌د یه‌کجار زور دلته‌نگ و کزومات و دلگیره. لیتی پرسی:

«ئه‌وه چ بووه براله، ده‌لینی زه‌ره‌ر و زیانیتکت وئ که‌وتوه؟»

محمه‌د هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌ل‌کیشا و گوتی:

«نا، براله کار و ئیشی بازرگانی زور چاکه.»

هه‌ر ده‌سبه‌جی ئه‌حمه‌د زانی سهری گلۆله‌که‌ی له کوئیه. چونکه ئه‌ویش بۆ خو‌ی هه‌ر هه‌مان غه‌می له دلیدا بوو. هه‌ر دوو کیان پی‌که‌وه ئه‌سپیان زین کردن و سوار بوون و روویان له دهر و ده‌شتی کرد تا توژتیک بای بالی خوځان بدهن و که‌می‌ک غه‌مان به‌با‌ده‌ن. له شاری وه‌ده‌ر که‌وتن.

هه‌ر پۆیشتن پۆیشتن تا هه‌ر دوو کیان گه‌ینه سهر چ‌ند سهرچاوه و کانیاویکی سارد و فیتیک و خو‌ش و با سه‌فا. له ئه‌سپان دابه‌زین تا هه‌یندی‌ک ئاو به‌سهر و چاویاندا هه‌لپه‌ژین و که‌می‌ک خو فیتیک که‌نه‌وه و تاویک وه‌حه‌سین.

محمه‌د داها‌ته‌وه له کانیه و چ‌ند لالویتی‌کی له ئاوی ساردی کانیه خواردنه‌وه. ئه‌وجا ئه‌حمه‌دیش هه‌ر به‌هه‌مان پیتودانی محمه‌دی، هات ئاوی بخواته‌وه. له‌په‌ر له بنی کانیه‌دا سیتوکی سوور سووری که‌وته گۆلن. ته‌ماشایه‌کی ئه‌و لاو لای خوځانیان کرد تا بزانت داخوا ئه‌و سیتو له کوئرا په‌ریبه وئ. به‌لام له ته‌واوی ئه‌و ده‌ورو به‌ریدا نه‌ک هه‌ر دارسیتو‌یک به‌لکه‌ بنکه دارتیکی دیکه‌شی هه‌ر لئ نه‌بوو. هه‌ر چوار ده‌وری کانیه، وشک و برینگ و بی گیا و گۆل و سه‌وزایی بوو. هه‌ردوو براده‌ر زور به‌سهر سامیه‌وه

لینکیان پرسى:

«ئەو سېئو لە کوپرا هات؟»

دەبیر و خەيالانەوه چوون و سەرسام و واق و پوماو، ئەبلەق بوون. سەرەنجام ئەحمەد گوتى:

«نازانم تۆ دەلێنى چى؟ من پېم و ایه چارەنووسى ئىمە بەم سېئووە بەندە، من ئەو دەم لا روونە که رازى چارەنووسى ئىمە لەودا شاراوەيه. تۆ نېوہى ئەم سېئو لەگەل ژنەکه تدا بخۆ و من و هاوسەریشم نېوہکەى دیکەى دەخۆين.»

***

رۆژ و هەفتە تېپەپین، دواى نۆ مانگ و نۆ رۆژ و نۆ سەعات و... ژنەکەى ئەحمەدى کورپک و ژنەکەى محەمەدى کچىکى بوو. ئەو دوو مندالە هێندە وىک دەچوون دەتگوت سىتوئىکن و لەت کراون، هەر دووک لا پێکەوه بانگى شەواہى ئەو مندالانەیان دا و هەرچى خەلکى شارى هەبوو هەموویان بانگیشتن کردن و هەر لەبەرانبەر چاوى ئەو خەلکەش ئەو دوو مندالانەیان لێک حەلال کردن و ناوى يەکدييان لى هێنان.

چاکترین داہەن و بەردەست و لەلەیان بۆ راگرتن پەرورەدەیان کەن. هەر دوو خێزان ماوہى پېنج سالى ديش پێکەوه زۆر بەخۆشيان گوزەرانە. رۆژێکى ئەحمەد نەخۆش بوو و هەرچى حەکیم و لوقمان و داو و دەرمان هەبوو، دە هانای نەهاتن دواى چەند رۆژێک بەدەردى دەلێن تەمەنى درێژى بۆ براہى کورى بەجى هېشت. دواى مردنى ئەحمەدى محەمەد واى هاتە سەرئ ئەو شارەى بەجى بيللى و بچیتە شارێکى دى، چونکە چاوى بەراہى نەدەدا دوکانى ئەحمەدى برادەرى کە وەک براہەکى نازىز و خۆشەويستى خۆى بوو هەموو رۆژى جارێک بەداخراوى بېينى.

هەرچى وەبەر دەستى هات فرۆشتى، ئەوہى بۆ سەفەریش پېويست بوو هەمووى کرى و پى دوور و درێژى سەفەر و دوورکەوتنەوہى لەو شارەى گرتە بەر، تا گەيىبە شارێکى دى و لەوئى دوکانىکى دى دانايەوه و دەستى کردەوه بەکارى بازگانى.

محەمەدى لێرە لەگەل ئىشى بازگانیدا بەجى دەهیلين و دەچینەوه سەر و سۆزاعى هاوسەرى ئەحمەدى.

***

خېزانى ئەحمەدى بېئە ژن بوو و هەرچى دار و نەدار و سامانى ئەحمەدیش بوو هەمووى بۆ وى بەجى ما. داواکار سەريان تى کرد، هېندەى خوازىينى دەهاتن ئاسوودەيى و ئاراميان لى هەلگرتبوو. هەر کە رۆژ ئاوا دەبوو ئىدى ئەوہ هەر دەلال و ئەم و ئەو بوون بەردەرگەيان پى دەگرت و هېندەى نەدەما دەرکەى لە گرتەنە و پىسەمە بەرن، بەلام ئەو هەرگىز وەلامى نەدەدانەوه و داوايەکانيانى رەت دەکردنەوه و ملی نەدەدا. چونکە ئەو خۆى تەرخانى کورە تاقانەکەى کردبوو لە سەرى دانېشى و گەورەى کا.

براہم گەورە بوو، بووہ لاوئىکى قۆل و بازو و تىکسمراو و توند و تۆل، ئەوہى بېدبىايە لە جوانيە وى ناوى لە گەروئى گېر دەبوو، هەر بەراستى دەتگوت يوسفە و لە نازايەتپەشدا دەتگوت رۆستەم و لە وشيارى و زرنگى و ھۆشمەنديشدا ئەوہ هەر لوقمانى حەکىمىک بوو بۆ خۆى. کە تەمەنى گەيىبە ھەژدە سالەيى داىکى دەرکى دوکانىيى بۆ کردەوه و خستبە سەر کارى بازگانى، رۆژ و مانگ تېپەپىن و سال

رابردن. واى لى هات راستە و چەپەى خۆى بناسى و سەر لە کارى بازگانىيە دەرکا، تا بووہ بازگانىکى وا، نمونەى بازگانان.

براہم جى بابى گرتەوه و زۆرىشى پى نەچو لە تەواوى شاریدا کەس نەبوو قەرەى لە قەرەى بدا. داکە کە دىتى کورەکەى بۆتە پىاو، ئەو زىر و زەبەرەى کە لە دواى مردنى ئەحمەدیش بۆى بەجى ماہوو هەمووى خستەوه بەر دەستى براہى و رۆژێکى پى گوت:

«رۆلە، يەکىکى دوور لەو شارەى ئىترە ھەيە، دەبىن بچى بىخوازى و بىھىتەيەوه. کە مندال بوون، ناوتان لىک هاتووه. ئىستا ئەو کچى عازەبە و تۆش ئەوا پىاوئىکى تەواوى. برۆ بىبىنەوه و بەبووى بىھىتەوه ئىترە.»

دايکەکە دوو نامەى نووسى و گوتى:

«دواى ئەوہى کە دىتتەوه، ئەم نامەيان دەدەيەى و ئەوى دیکەشيان دواى ماوہيەکى دى.»

لاوہ کەل و پەلئىکى زۆرى لە بازارى خى کردەوه و کاروانىکى گەورەى بازگانى وەپىش خۆى دا و کەوتە رى. ئەو کاروانە چەندى پى چوو کەس نازانى. بەلام دواى رۆيشتن و بەجىھىتەستى چەندىن قۆناعى دوور و نيزىک، گەيشتنە ئەو شارەى محەمەدى لى دەژيا.

براہم لەجى و رى محەمەدى پرسى و بەپرسىياران دىتەوه.

چوہە دوکانەکەى، سلاوى لە ئاوالى بابى کرد. نامەکەى داكى داہە دەستى و زۆر ھىمانانە لە لايەکى راوہستا. محەمەد نامەکەى خويئندەوه، سەرى بلند کرد و لە براہى رامما. سرنج و تەمەشايان تىک ئالقان و محەمەد چاوى پى بوون لە ئاو. ئامبازى يەک بوون و يەکترييان لە باوہش وەرپنا. هەر وەک بەراستى مام و برازا بن وا بوو.

دواہە کەوتنە قسان و بۆى گىپرايەوه کە چۆن هاتووتە سەردانى يەکىکى وەک مامى خۆى و ھەندىک کەلوپەلى بازگانىشى ھىناوہ ساغى کاتەوه. براہم ھىشتا دووہمىن نامەى نەداہوہ مامى.

محەمەد و براہم و تىکرا چوونە کاروانسەرايە و ھەموو ئەو کالا و شتومەکانەيان ھىنانە مەزادخانەى و لەوييان بلاو کردن. يەک دوو سەعاتى نەبرد ئەوى ھەبوو و نەبوو ھەر ھەمووى فرۆشرا. ئىوارى وەختى رۆژاويە چوونەوه مالى. کە ژنى محەمەدى براہى دىت وەک جگەرگۆشەيەکى زۆر خۆشەويستى خۆى دە ئامىزى گرت و زۆرى بەخىر ھىنا.

نانى ئىوارىيان خوارد. کاتى چوونە سەر جى نووستنى براہم دووہمىن نامەى داكى داہە دەست مامى. محەمەد نامەکەى خويئندەوه و تەماشايەکى براہى کرد و گوتى:

«راستە کورەکەم، دەزانم ئىئو ھەردووکتان دەزگىرانى يەکن. ھەر لە يەکەم جارى چاو پىکەوتنم لەوہ زباتر بىرم لە ھىچ شتىکى دیکە نەکردۆتەوه. بەلام چ بکەم، نازانم چ بکەم، منىش مرقىکى بەختيار و خۆشگوزەران نەبووم. ھەر وەک براہى خودالىخۆشبووہکەم، شانس و ئىقبال و بەخت و ناوچەوانم نەبھىنا، ئەوہى راستى بى کچەکەى خۆم بەشايستەى تۆ نازانم و ئەو بەھاوشانى تۆ دانانم.»

«بۆ مامە محەمەد؟»

«کورەکەم. ئەو کچە چاوئىکى کوپر و قاچىکى گۆج و ئىفلىجە. دەم و چاوى ھەموو زىبکە زىبکايە و لاپەکى قژە سەرى وەرپوہ، ئەو لە جىلئىکى وەک تۆى لىھاتووى رىکوپىک و جوان ناوہشیتەوه. لەو

برایم پشتینده‌ک‌ه‌ی له پشتی بهست و لیک جودا بوونه‌وه. کاروان وه‌ری ک‌ه‌وت. ه‌هر رۆ‌یش‌تان رۆ‌یش‌تان تا دمه‌ده‌می خۆ‌راوا‌یه گه‌یشتنه س‌هر چ‌ه‌ند س‌هر‌چاوه و کانیاویکی. باربان له وه‌لاغان کرده‌وه و بریاربان دا شه‌وی له‌وی ب‌یننه‌وه. برایم نه‌ب‌ن که خ‌ه‌وی نه‌ده‌چ‌وره چاوان، د‌ه‌نا ه‌مه‌موویان نووستن. ه‌ه‌ستا خۆ‌ی توند کرد و له چادری وه‌ده‌رک‌ه‌وت و ده‌ستی کرد به‌هاتوو چ‌وونی ده‌وری ئوردوی. تاریکه شه‌ویکه نه‌نگ‌وسته چاوی ب‌ن مانگ و ئه‌ستیره، له‌گه‌ل ئه‌وه‌ش‌دا ه‌هر چوار ده‌وری ده‌ت‌گوت چ‌راخان و رۆ‌ژی ر‌ووناکه، س‌ه‌ری سوورما، باشه ئه‌وه چ‌یبه؟ ماوه‌یه‌ک به‌ب‌ن ده‌نگی له ج‌ی‌ی خۆ‌ی راوه‌ستا، تا تینگه‌بی که ئه‌و ر‌ووناکیه له پشتینده‌ک‌ه‌ی و‌یبه‌وه‌یه. تازه ده‌هات تیده‌گه‌بی که ئه‌وه پشتیندیکی ناسایی نیبه، به‌لکه پشتیندیکی نه‌فسووناویبه، برایم که‌وته س‌هر خولبای زانستی رازی ته‌لب‌سمی ئه‌و پشتینده‌ی، پالتۆ‌یه‌ک‌ه‌ی داکن‌د و ه‌له‌یدایه ئه‌ولاوه، ئه‌وی له‌و ناوه بوو به‌و ر‌ووناکیه به‌ده‌ر ک‌ه‌وت، ه‌هر ده‌و دمه‌یدا ع‌هر‌د و به‌رد وه‌له‌رز ه‌ات، ناسمان گرماندی و ده‌نگیکی یه‌ک‌جار زۆ‌ر ترسناک ه‌ات که‌مووی له‌شی برایمی ه‌مه‌وو راست بوونه‌وه له ح‌ه‌ز‌مه‌تان، له پر دیتی ئه‌وا دیتیکی زه‌به‌للاحی زۆ‌ر ترسناک به‌ره‌و لای وی دیت، برایم خۆ‌ی کۆ‌کرده‌وه. چ‌ووه پشت دره‌ختیکی ئه‌و نزیکانه و خۆ‌ی په‌نادا، شمشیری ه‌له‌کیشا و ئاماده‌ی شه‌ر و نه‌به‌ردی دیت‌ه‌ی بوو.

دیت‌ه‌ی گه‌یشتی و گرماندی:

«برایم. ئومید‌ه‌وارم دایکت له پرسه‌ک‌ه‌ت دانیشی، چۆن ئه‌وه تۆ بووی پشتینده‌ک‌ه‌ی منت دزیوه. ئه‌وه چ‌ه‌ندین س‌اله به‌دوایدا و‌پ‌ل و س‌ه‌رگه‌ردانم.»

دیت‌ه‌ی پ‌ری دایه ه‌هر دوو لاشانه‌کانی برایمی و‌یستی به‌عه‌ردی دادا، به‌لام برایم خۆ‌ی له چ‌ه‌نگی دیت‌ه‌ی ده‌رتیناوه‌وه و شمشیریکی وای گه‌یاندی له‌گه‌ل ع‌هر‌دی ته‌خت کرد و گیانی چ‌ه‌په‌لی له‌شی بۆ‌گه‌نی جودا کرده‌وه. ه‌هر خ‌یرا س‌ه‌ری دیت‌ه‌ی پ‌ری و چ‌وو چال‌یکی ه‌له‌که‌ند و هاویش‌تیه ناوی و خۆ‌لی وه‌سه‌ردا.

شاره‌دا ک‌چی جوان یه‌ک‌جار زۆ‌رن، گه‌ریکی بده و وه‌روه و بزانه ک‌یه‌ه‌ت ده‌سنیشان کردوه و من زه‌ماوه‌نده‌ک‌ه‌ی ه‌هر لیره له م‌الی خۆ‌مان بۆ‌ ساز ده‌ده‌م.»

برایم گوتی:

«نا مامه، چاره‌نووسی من لهو ک‌چه‌ی ئیوه نووسراوه. من ه‌هر ئه‌وم ده‌وی و ج‌گه له‌و به‌هیچ که‌سیکی دی رازی نیم.»

مح‌مه‌د زۆ‌ری ه‌ه‌ول دا برایمی قایل کا ب‌ن سوود بوو، چ‌ه‌ندی کردی و کراندی برایم نه‌چ‌وه گوتی، به‌کورتی ناچار مان و ه‌اتن ئه‌وه‌ی بۆ‌ زه‌ماوه‌ندی پ‌یوسته ئاماده‌یان کرد. برایم بۆ‌ ژن ه‌ینانه‌ی ته‌نیا مه‌رجیکی ه‌ه‌بوو ئه‌ویش ئه‌وه بوو که ه‌هم له‌وی ژنی بۆ‌ ب‌گوازنه‌وه و زه‌ماوه‌ندی بۆ‌ ساز دهن و ه‌هم له م‌الی خۆ‌شیان له لای داک‌ی زه‌ماوه‌ندی ژن ه‌ینان و گواسته‌وه‌ی بۆ‌ ب‌گ‌ین، تا داک‌یشی دل‌شاد و به‌خته‌وه‌ر کا. ته‌پ‌ل و دووزله و شه‌پ‌وور و که‌ره‌نا گوتی ناسمان‌ییان که‌ر کردن ح‌ه‌وت شه‌و و ح‌ه‌وت رۆ‌ژان له ته‌قه‌ی ده‌هۆ‌ل و زورنایان دا. تا توانیان خواردن و شه‌ربه‌ت و شه‌ک‌راویان خواردنه‌وه و گۆ‌رانیان گوتن و ه‌ه‌له‌پ‌ین.

سه‌ره‌نجام زاوا چ‌ووه په‌رده‌ی بووکی. چ‌ ببینت، ک‌چ‌یک نه‌ بکه‌ی و نه‌ب‌خۆ‌ی، ته‌ماشای سای گه‌ردنیکی که‌ی.

ک‌چ‌یک که‌ قه‌ل‌م له نووسین و زمان له ده‌رپ‌ینی جوانی ویدا لاله. له جوانیه‌دا ده‌ت‌گوت مانگی چاره‌یه و شه‌به‌قی داوه. برایم ه‌یچی نه‌گوت، گه‌ر‌ایه‌وه و له په‌رده‌ی ه‌اته ده‌ری. میوانان ه‌مه‌وو به‌غار چ‌وونه لای مح‌مه‌دی و ئه‌و ه‌ه‌واله‌یان دایه که‌ زاوا بووکی به‌ته‌نی به‌ج‌ن ه‌یش‌توه.

مح‌مه‌د چ‌ووه دوو په‌یسه‌ری زاوای و پرسی:

«ها رۆ‌له چ‌ قه‌وماوه؟»

برایم وه‌لامی دایه‌وه:

«مامه! باشه ئه‌و کاره‌ت بۆ‌ کردوه؟ من پ‌یم گوتی له ک‌چه‌ک‌ه‌ی تۆ زیاتر که‌سی دیک‌م ناوی. ک‌چه‌ ک‌و‌تر و که‌چه‌له‌ک‌ه‌ی تۆ به‌لای منه‌وه زۆ‌ر له ک‌چی شای نازیز و خۆ‌شه‌ویستته.»

مامی قاقایه‌کی بلندی ک‌یشا و گوتی:

«ک‌وره‌ک‌م، بریارم دابوو تا قیت که‌مه‌وه. ئه‌وه ک‌چی من و ده‌زگیرانه‌ک‌ه‌ی خۆ‌ته. ه‌هر به‌ئانقه‌ست گ‌تم ناشیرین و ناله‌بار و به‌دغه‌ره تا بزانه چ‌ ده‌ک‌ه‌ی؟»

برایم که‌ تینگه‌یی مامی به‌راستی مه‌به‌ستی تا قیک‌ر‌ده‌وه‌ی وی بووه له خۆ‌شیان له پ‌یستی خۆ‌یدا ج‌ی نه‌ده‌بۆ‌وه، که‌ ته‌واو ئارام بۆ‌وه ه‌ه‌ستا چ‌ووه ن‌بو‌بازاری و ئه‌و که‌ل و په‌ل و ک‌الا و ک‌وتاله‌ی ده‌یزانی له شاری خۆ‌یان ده‌ف‌و‌ش‌ری ه‌مه‌مووی ک‌رین، که‌ژاوه‌یه‌کی ه‌ینا و پ‌ری کرد له قالی و مافووری زۆ‌ر به‌نرخ و له پشتی ح‌وش‌تری نا، تا بووک به‌ئاسووده‌یی ب‌گاته‌وه م‌الی به‌ختی و له ر‌یبه له سواری که‌ژاوه‌یدا ماندوو نه‌ب‌ن.

برایم م‌الاوایی له خ‌ه‌سوو و خ‌ه‌زوری کرد. مح‌مه‌د برایمی ده‌ نامیزۆ‌ی وه‌رتینا و پشتینده‌ک‌ه‌ی له پشتی خۆ‌ی کرده‌وه و دایه برایمی و گوتی:

«رۆ‌له! ئه‌و پشتینده‌ی له پشتی به‌سته، به‌لام نه‌ک‌ه‌ی ه‌هرگیز له خۆ‌تی که‌یتنه‌وه و لیت دوور ب‌ن.»

لاشه‌کشی له لایه‌کی دیه‌وه له بن گلتی ناو زه‌وییه‌که‌ی وا پامال کرده‌وه و وای شوین ون کرد که‌سه نه‌زانی لاشه‌که‌ی له کوئییه. که له‌و کارانه بوه‌وه، ده‌ستویرد چوه‌وه سهر کانیه، تا ده‌ست و دم و چاوی بشوات و سه‌ریکیش له چادری نه‌بووکه‌که‌ی خوارکاته‌وه.

که هاته‌وه دیتی ده‌زگیرانی نه‌نوستوه و ههر چاوه‌پتی ویهه بیته‌وه. ههر دووکیان پیته‌وه تاسبه‌ی سالتان دانیشتن و قسه‌یان کرد. که به‌یانی به‌ردا له چادری هاته‌وه ده‌ری، بار و بنه و شت و مه‌کیان بارکرده‌وه و کاروان که‌وته ری.

یهک دوو رۆژ رابرد: سه‌رله‌نوئ گه‌ینه‌وه سه‌ر کانی و ناویکی دی. برابیم دیتی کاروان زۆر ماندوووه و حوشت و یه‌ستره‌کانیش تینون و له‌وه زیاتر بر ناکهن. بریاریان دا شه‌وئ له‌سه‌ر ئه‌و کانی و ناوه‌ی بخه‌ون، ههر وه‌کوو جاری پیته‌وو ههر زوو هه‌موویان له تاوی خه‌وئ به‌لادا هاتن و لال و پال بوون و نوستن و که‌وتهن پرخه‌ پرخی.

برابیم هه‌ستا و وه‌ده‌رکه‌وت و چه‌رخه‌یکی به‌ده‌وری ئوردوویدا دا. دووباره وه‌ک شه‌وانی دی و ههر له‌هه‌مان کاتیشدا زه‌مین وه‌له‌زه‌هات و گرمه‌گرم له‌ ناسمانی هه‌ستا و دیتۆیک په‌یدا بوو. دیتۆیکی یه‌کجار زۆر درنده و ترسناکتر له‌ دیتۆی پیته‌وو. دیتۆی سئ سه‌ر!

هیتشتا برابیم ده‌ستی به‌خۆی رانه‌گه‌یبسو که دیتۆه گورزتیکی یه‌کجار گران و جانانه‌ی هه‌واله‌ی برابیمی کرد و شمشیره‌که‌ی له‌ ده‌ست په‌راند.

دیتۆه ناره‌ته‌یه‌کی لیدا:

«تازه ئه‌جه‌لت به‌ده‌ستی من هاته‌وه و ههر ده‌بێ به‌ده‌ستی منیش بچی و داکت له‌ پرسه‌ت دانیم. ئه‌و

که‌سه‌ی کوشته‌ت ئه‌وه برای من بوو! مه‌رجه له‌ تۆله‌ی وی گوشته‌که‌ت بکه‌مه که‌باب و خوینه‌که‌شت بخۆمه‌وه.»

په‌نجه‌ی زۆرانبازی و ململانی مه‌رگ و ژبانیان لیک دا. له‌ مه‌یدانی یه‌کدیرا هاتن. هینده‌یان یه‌کدی هیتنا و برد شل و کوت ببون. تا ده‌مه‌ ده‌می به‌یانی، برابیم له‌گه‌ل ته‌کانی دیتۆی له‌ عه‌ردی کوتا و نه‌یکرده‌ نامه‌ردی و هه‌لیکیشایه شمشیری و دایه‌پنایه‌ ملی دیتۆی و ههر سئ سه‌ری ویکرا له‌ له‌شی جودابونه‌وه و ههر یه‌که‌یان به‌لایه‌کیدای لیک بلاو بوون. هات هه‌موو سه‌ره‌ دیتۆه‌کانی به‌ته‌نی له‌ چالێکی نان و چوو له‌سه‌ر رووباری خۆی شووشته‌وه و له‌سه‌ره‌خۆ به‌ره‌وه لای چادری ده‌زگیرانییه‌وه چوو. بۆ به‌یانی زوو کاروان باری به‌سته‌وه و سه‌رله‌نوئ وه‌پیکه‌وته‌وه تا گه‌ینه‌ جیه‌کی زۆر له‌ شاره‌که‌ی مالی برابیه‌وه دوور نه‌بوون له‌و شوینه‌ش سه‌رچاوه و کانیاویکی زۆر سارد و پوون و فیتکی لئ هه‌لده‌قوولی، و ههر له‌وئ دیسانه‌وه باره‌گیان خسته‌وه.

برابیم له‌ دلێ خۆیدا گوتی:

«ئه‌گه‌ر خوا بکا ئه‌و شو هه‌یج روو نه‌دا، ئیدی ئه‌وه له‌ کۆل ده‌رده‌سه‌رییان ده‌مه‌وه.»

ههر که‌ هاورپیه‌کانی نوستن، سه‌رله‌نوئ له‌ چادری هاته‌وه ده‌ری و که‌وته‌وه گه‌رانی ده‌وری ئوردوو. تا به‌ری به‌یانی ههر هات و چوو. به‌لام هه‌یج نه‌بوو و چ شتیکیش رووی نه‌دا. هیندیکي دیش راوه‌ستا. که‌سه نه‌بوو. تا ده‌شاهات به‌یانی زیاتر ده‌نگوت. برابیم دلنیا بوو که‌ چ نابێ، هاته‌وه سه‌ر کانیهه تیکه‌وی، خۆی رووت کرده‌وه، پشتیتنده‌که‌ی له‌ لایه‌کی دانا تا رووناکییه زیاتر بدات و خۆشی هاویشه‌ کانیهه. ههر له‌گه‌ل خۆ تیه‌اویشتنی وه‌ک گوتی له‌ ده‌نگیکي بوویی ده‌ستویرد هاته‌وه سه‌ر ناوی، سه‌ری بلند کرد، له‌ چه‌ژمه‌تان زمانی گیرا، بالنده‌یه‌ک داهاته‌ پشتیتنده‌ی و وه‌ک تیرتیک له‌ که‌وان ده‌رچووین له‌ شه‌قه‌ی بالانی دایه‌وه و هه‌ستا به‌وه و فری.

ههر برابیم برابیم بوو له‌ کانیه ده‌ره‌پری و ده‌ستویرد جله‌کانی له‌به‌رکرده‌وه و سه‌ری له‌ دوو بالنده‌ی فریو نا، ههر ئه‌و له‌سه‌ر عه‌ردی به‌غار و بالنده‌ له‌ ناسمانی به‌بالان. ده‌ریشتن. تا وای لئ هات بالنده‌که‌ له‌به‌ر چاوان ون بوو. برابیم سه‌یریکي ده‌روبه‌ری خۆی کرد، دیتی ئه‌وا هه‌وا خه‌ریکه‌ رووناک ده‌بێ و ورده ورده گزنگی ددا. له‌ تاوان له‌ په‌وروو که‌وت و ههر په‌ککو په‌ککوی بوو که‌ ئه‌و هه‌موو شه‌و بیداری و ئه‌و هه‌موو به‌گژداچونه‌ی دیتوان و دواییش بالنده‌یه‌ک به‌زه‌قایی چاوی وی پشتیتنده‌که‌ی فراند و رۆیی؟ ئیستا چۆنا و چۆن بچیتته‌وه به‌رده‌می ده‌زگیرانی؟ چی پین بلن و بلن چی؟

چیشته‌نگاو قایم و هه‌وا گه‌رم ببوو. که‌ سه‌ری بلند کرد له‌و نیزبکانه‌ شارێکی به‌دی کرد. راست بۆوه و به‌ری که‌وت: هه‌رچی بوو بوو...

***

ده‌زگیرانی برابیمی ههر چاوه‌پتی بوو داخوا برابیم که‌ینێ دیتته‌وه. هه‌روا چاو له‌ ری بوو که‌ ئیستا نا ئیستا په‌یدا ده‌بیتته‌وه و له‌و غه‌م و نیگه‌رانی و دل‌ه‌راوکییه‌ی رزگار ده‌بێ. به‌لام برابیم ههر وه‌ک قه‌ت نه‌بووین، نه‌هاته‌وه و نه‌هاته‌وه و نه‌هاته‌وه. که‌چه باوه‌ری نه‌ده‌کرد وایی. له‌ چادری هاته‌وه ده‌ری به‌دوایدا بچن. سه‌ریکی له‌ چادری برابیمی خوار کرده‌وه. ته‌واوی ئه‌و ده‌روبه‌ره‌ی پشکنی به‌لام نه‌یدیتته‌وه. زۆر ته‌نگه‌تاو و هه‌راسان بوو و ده‌ستی به‌بیرکرده‌وی کرد:

«ده‌بێ هاوسه‌رده‌که‌ی چی به‌سه‌ر هاتین؟»

ههر به‌ده‌م بیسر و خه‌یالانه‌وه هه‌نگاوی ده‌نان تا خۆی له‌ سه‌ر کانیهه دیتته‌وه. پیتلاو و کلاوه ئاوریشمینه‌که‌ی برابیمی له‌ قه‌راگی کانیه دیتته‌وه به‌لام چ هه‌والیک له‌ خاوه‌نه‌کانیان نه‌بوو. ئه‌وه‌ی که‌ له‌ برابیه‌وه به‌جی ما بوون کۆی کردنه‌وه و زۆر به‌وردی چاوتیکی به‌ده‌روبه‌ریدا گتیرا. جی پیتیه‌کانی برابیمی که‌ به‌ره‌و قوولایی بیابانی چوو بوون به‌دی کرد. ئه‌وه‌ی به‌خه‌یالدا هات:

«ئه‌گه‌ر کاروانچییه‌کان بزانت برابیم لیره‌ نییه و ئه‌و به‌ته‌نییه، کئ ده‌زانی چ روو ده‌دا؟»

خۆی تیک نه‌دا و ده‌ستویرد هاته‌وه نیتو چاده‌که‌ی برابیمی و یه‌ک له‌ بوخچه‌ جله‌کانی برابیمی کرده‌وه و ده‌سته‌ جلیکی وی ده‌رتنا و له‌به‌ری کرد، ته‌ماشایه‌کی ئاوتینه‌ی کرد. بۆ خۆشی سه‌ری له‌و هه‌موو ویکچونه‌ی به‌برابیمی سوور ما بوو. هه‌روه‌ک سیتۆیک بووبن و له‌ت کرابن. ته‌نیا جیاوازییه‌کی که‌ هه‌یانوو ئه‌وه بوو که‌ برابیم چاوی ره‌ش و ئه‌و چاوی شین بوو. کیژه‌ پارچه‌ ئاوریشمیکي هیتنا و

سووتانندی و ده‌وروبه‌ری چاوی خۆی پین رهش کرد و هاته‌وه بهر ئاوینه‌ی، به‌لام تا ئیستا جیاوازی هه‌ر ماوه. بریاری دا چاوه‌کانی به‌پارچه ئاوریشمیکی ته‌نک به‌ستنی. ئه‌وه‌ی زوو کرد و چاوه‌کانی شارده‌وه و چوو ده چادری برایی و چاوه‌رئ ما.

هه‌موو له خه‌وئ هه‌ستان و ئوردوو وه جموجۆل که‌وته‌وه. بارگه و به‌یان له وه‌لاغان نایه‌وه و یه‌ک له پیاوه‌کان سه‌ریکی له چادری برایی خوار کرده‌وه و پیتی وابوو تا ئیستا هه‌ر نووسته‌وه:

«هه‌سته براله، هه‌سته ئه‌وه رۆژ له تاقی ئاسمانییه، ده‌با ئیستا له ریتییه باین.»

کیژه بئ ئه‌وه‌ی هه‌ستی لی بئ هه‌ستا و له چادری وه‌ده‌رکه‌وت. ئه‌سپی براییان بۆ هینا. زۆر چاوه‌کانه خۆی هاو‌بسته سه‌ر پشتی. کاروان وه‌رئ که‌وت. که پیاوه‌کان دیتیان ئه‌ریابیان چاوی خۆی به‌ستونه‌وه پرسیان:

«کاکه ئه‌وه چ بووه؟»

«کچه ده‌نگی خۆی گۆری و گوتی:

«دوئ شه‌وئ له سه‌ر کانیهه خۆلم چوو ده چاوییه‌وه.»

سه‌ره‌نجام دواي چهند رۆژنیکان کاروان گه‌یه‌وه شاری برایی. کچه به‌پیاوه‌کانی گوت:

«من چاوم بۆ هه‌لئایه‌ن کاروانه‌که‌ی به‌ره‌وه مالی خۆمان لیخوون.»

داکی برایی له پیشدا هه‌والی هاتنه‌وه‌یانی پیگه‌یشتبوو. به‌خۆشی و شادییه‌وه به‌ره‌وه پیری چوو، به‌لام که دیتی چاوی پیتچاوان دلی خوربه‌ی کرد و زۆر به‌دله‌راوکیه‌وه، ده‌نامیژی گرت و به‌سینگ و به‌رۆکی خۆیه‌وه نووساند و پرسی:

«رۆژه، کوره‌که‌م ئه‌وه چاوت چی بووه؟»

«چ نییه‌ دایه‌ گیان، هیندیکم خۆل چۆته ده‌چاوان.»

چوونه‌ ژووری مالی.

پیاوه‌کان لیره له‌گه‌ل بار خستنی به‌جئ ده‌هیلین و دیتیه‌وه سه‌ر و سؤراغی داکی برایی.

دایکه به‌ره‌وه که‌ژاوه‌کی چوو، سه‌ری پئ داگرت که‌سی تیدا نه‌بوو.

گه‌رایه‌وه دیوی مالی:

«رۆژه! ئه‌دی ده‌زگیرانت کوا؟»

«کام ده‌زگیران؟ ئه‌تۆ ئه‌منت ناره‌ده دووی کچیکی شهل و کویر و که‌چهل و پیت گوتم ئه‌وه ده‌زگیرانته و برۆ بیه‌یتنه، وه‌ک کچ له دنیا به‌نه‌مان. پیت وابوو کچیک بۆ من قاته بیه‌ینم.»

داکی زۆر نارعه‌ت و دلته‌نگ بوو و گوتی:

«به‌لام کویری خۆم، وه‌روه سه‌ر خۆ و تیمگه‌یه‌نه‌ه چ رووی داوه؟ ئه‌وه کچه چۆن شهل و کویر بوو؟ من سه‌رم له‌و شته‌ی ده‌رناچی.»

کچه به‌سه‌ره‌هاته‌که‌ی ده‌ست پئ کرد:

«مامه‌که‌م کچیکی هه‌یه، لاقیتی شهل و چاویکی کویره و ده‌م و چاوی ده‌لئی تویتکه شووتیه و مریشکان ده‌ندووکیان لیداوه و پیس و پۆخل و چلکن و کولکن. ئه‌گه‌ر تووره‌که هه‌رزنیکی له‌سه‌ر ده‌م و

چاوان رۆکه‌ی ده‌نکیکی ناکه‌وتیه‌ه عه‌رزنی.

له‌وه‌ش خراتر، تووله‌ک بووه و هه‌موو قژی سه‌ری وه‌ریوه.»

داکه‌که‌ی ده‌بیره‌وه چوو و دواي تاویک گوتی:

«نا، نا، رۆژه، ئه‌وه شتیکی تیدا به‌ه، خراپی تینگه‌ییوی، مامت نه‌یویستوه کچه‌که‌یت داتی. من له‌وه دل‌نیام نه‌ ده‌م و چاوی ئاولاوی و نه‌ سه‌ریشی رووتاه‌ته‌وه. ئه‌وه ده‌لئی مانگی چاره‌ده‌یه له ئاسمانی هینده‌ جوانه. ئه‌وه ده‌بئ چی به‌سه‌ر هاتنی؟ فیتلیکی تیدا به‌ه. هه‌لیان خه‌له‌تاندووی.»

کچه گوتی:

«من ئه‌وه نازانم، نه‌مه‌ینا و برابه‌وه، وا چاتره هه‌ر لیره کچیکی بۆ خۆم بێنم.»

دواي نان خواردنی داکی برایی به‌کوره‌که‌ی گوت:

«زۆر چاکه رۆژه، جارئ بچۆه ژووره‌که‌ی خۆت و تاویک بنوو و هیندیک وه‌سه‌سئ، دیاره زۆر ماندووی.»

به‌لام کچه چووزانی بچته‌ کوئ. چۆن بزانی ژووری برایی له کوئییه! گوتی:

«دایه! من ناتوانم چاوان هه‌لینم، وه‌ره ده‌ستم بگه‌ه.»

ژنه هات ده‌ستی گرت و برده‌ ژووری برایی. هه‌ر که‌ داکه‌که رۆیی، ده‌ستبرد جله‌کانی دانان و درێژ بوو و خه‌وی لیکه‌وت. به‌یانی شه‌به‌قیان هه‌ستا. چاوه‌کانی به‌ستنه‌وه، قاوه‌لئی کرد و بانگی پیاوه‌که‌ی کرد:

«وه‌ره خیرا بمه‌ دوکانی.»

پیاوه ده‌ستی کچه‌ی راکیتشا. به‌ریتییه‌دا هات هه‌تا گه‌ینه دوکانی. چوو ژووری و ده‌ستی به‌ریتیکه‌ستنی دوکانی کرد. پارچه‌که‌ی سه‌رچاوی که‌می‌ک هه‌لکیتشا و ده‌ستی به‌کارئ کرد. وه‌ختی نیسه‌رۆیه چه‌رخیکی به‌بازاریدا لیدا و ته‌ماشایه‌کی بازار و دوکانه‌کانی کرد. هیندیکی کیری و له‌گه‌ل خۆی هینایه‌وه ژووری دوکانی و ده‌رکی دوکانی دادایه‌وه و ده‌ستی به‌چاو و برۆ ره‌ش کردنی خۆی کرد. ده‌ ئاوینه‌ی روانی، چاوی هیندیک ره‌ش ببوون، به‌لام نه‌ک وه‌ک ره‌شی چاو و برۆی برایی. کچه نه‌یویست چ به‌داکی برایی بلئ. له‌وه‌ی ده‌ترسا به‌بیستنی ون بوونی کوره‌ تاقانه جگه‌رگۆشه‌که‌ی به‌لادا بیت و دلی راوه‌ستنی. ئیوارئ ده‌رکی دوکانی داخست و به‌ره‌وه مال بۆه. رۆژی پیتستر پئ و بانی نیشانه‌ کردبوو و پیتی ده‌زانیه‌وه. داکه هه‌ر وه‌ک جارن به‌ره‌وه پیلی کوره‌که‌ی چوو. که تیتی روانی سه‌ری سووما که‌ په‌نگی چاوی زیاتر به‌لای شینیه‌دا ده‌نوتنی، به‌لام ده‌نگی نه‌کرد. هه‌ستی کرد کوره‌که‌ی ماندووه و ته‌ندروستی‌شی باش نییه.

به‌لئ هه‌ر کاریکی برایی هه‌بوون کچه هه‌مووی ئه‌نجام دان و تا ده‌شه‌ات کاره‌کانی ره‌نه‌قیان زیاتر په‌یدا ده‌کرد و به‌ناو و ناویانگتر ده‌بوو. تا وای لی هات له‌و شاره‌یدا که‌س نه‌بوو شان له‌ شانی بدات. ئیستا با ئه‌وه له‌گه‌ل ئه‌نجامدانی کاروباری می‌رده‌که‌ی به‌جئ بیتلین و بچینه‌وه سه‌ر و سؤراغی برایی و تا بزاین تاک و ته‌نیا و سه‌رگه‌ردان چ ده‌کا و چ به‌سه‌ره‌ات و رووداو و کاره‌ساتیکی دپته‌ پئ.

***

برایمان له رتیبه به جی هیشتسبوو، رووی له شاری کرد. خوږه تاو سووتاندبووی، له وبهیری شاری که لاهه به کی چولی هاته پیشش و رووی دهوی کرد و چوه وی، دیتی ئهوا پیریتزینک نانی به تهن دوریوه ددها. تهن دوری چهره دوو که لیتیکی وای لی دههاته ده ری چاوی پیریتزینی پر کردبوو له ناو. برایم سلاوی لی کرد:

«دایپره سلاوا!»

«سه رچاوان روله!»

پیریتزین جیبه کی بو برایم راخت و سه رینیکی وهین سه ری دا و گوتی:

«دانیسه کوری خوم.»

برایم دانیشت. پیریتزین دیتی برایم زور دلته نگه، پرسى:

«کوره لاو! پیم نالیتی بو واهینه ناتومید و غه مبار و دلته نگه؟ بلتی بزنام، به لکه ئی بتوانم یارمه تیسه کت بددم.»

برایم هه رچی رووی دابوو دانیشت هه مووی بو پیریتزینی گپراهه وه. پیریتزین گوتی:

«کوره کهم! ئه و پشتینده تی جادوو گه ری حهوت بال بردوو به تی.»

«جادوو گه ری حهوت بال کیتیبه؟»

پیریتزین وهلامی دایه وه:

«جادوو گه ری که له کیسوی "ته نبرگی یوخ" ده ری و گه یشتنه ویش کاریکی هه روا ناسان نیسه. هه موو که سیک ناگاته ئه و کیسوی. گه یشتنه وینده ری یانه مردن. تا ئیستا هه یچ که سیک به زیندوو ه تی له ویرا نه گه راره ته وه. به لام من نه نیبیه ک هه یه پیت ده لیم.»

برایم گوتی:

«دایپره! دهی تکات لی ده کهم زویه پیم بلتی.»

«کوره کهم، هه موو شتیکت پیم ده لیم، به لام نه کهی له بیران کهی.»

پیریتزین له و ته له زنگه به شی ئاگادار کرده وه که:

«ته نانهت ئه و که سه ی ئه و رازه بزانی ده بی زور نازا و دلیر و به زبیک و زاکون بی تا کاری جادوو گه ری په کسه ره کاته وه.»

برایم زوری په له لی کرد:

«تو هه رگیز غه می ئه و لایه نانهت نه بی. تو ته نیا ئه و شته م پیم بلتی و هه قته نه بی.»

پیریتزین وهلامی دایه وه:

«زور چاکه، پیریتزین مه نجه لیتیکی په کجار زور گه وه ری هه یه. ئاگریکی خوشی له بنه، شه و و رۆژ ئاگریکی وه ک ئاگری دۆزه خ به تینی له بن ده سووتی. ئه گه ر به ته وی ده ستت بگاته ئه و جادوو گه ره، ده بی ده پیتشدا ئه و ئاگری وه مرینی و بیکوژتینی هه وه.»

برایم پرسى:

«دایپره، ده کری پیم بلتی ئه و ئاگری چۆن وه مرینم؟»

«پیت ده لیم چۆنی وه مرینی. لیره وه تا ده گه یه ئه و کیسوه و سه ره ئه و مه نجه له ری حهوت مانگانه. ده رۆژی دوا بی پرزهت لی ده بری و توانای ریکردنت نامینی. ئاور زمانه ی ده کیشش و گه رما له په ل و پۆت ده خا. به لام تو هه ر برۆ و راهه وه سه ته، نه گه رتیبه وه. جا روله ئیستا به ته وای له قسه کانم گه یشتی؟»

«به لی دایپره، زور چاک تیگه یشتم.»

«گویت له وهش بی، له لای راستی مه نجه له که وه درزیک له به ردیکی دایه، دار سیوتیک له و درزه ی دایه و یه ک تاکه سیوی پیوه یه، ده بی تو ئه و سیوه ی لی به رده یه وه عه رزی، به لام کاره که به ونده ی ته وای نابی. ئه گه ر توانیت و سیوه که ت به ردا به وه ئه وه ده بی خۆت بو هیرشیکی په کجار توند و تیژ و ترسناک ئاماده که ی که له هه ر چوار لاهه بو ت دیت. به لام نه که ی هه لچه له تیی، هه یچ نییه.»

برایم راست بووه و سوپاسیکی زوری له پیریتزینی کرد و هیندیکی دراو ده دهستی نا و دوا ی پرسیا ری جه مسه ری ئه و رتیبه ی ملی لیتا.

تا ئه و له رتیبه یه با بچینه وه سه ر و سو راغی - درۆزنه برایم - ی ده زگیرانی.

کیژوله که هه رچی کاره کانی بازرگانی هه بوون هه موویانی زور به ریکویتیکی ئه نجام ده دان و کپار و فرۆشیاریکی زوری له خو خر کردبوونه وه. دوکانی بازرگانی برایم له چاو دوکانی بازرگانه کانی دی هه میسه پر له کپار تر بوو و جمه ی ده هات. ناو و ناوبانگی وی له سه ر هه موو زمانان بوو و هه میسه ریز و متمانه یه کی تایبه تی و جیاوازتری وی له نیو خه لکیدا هه بوو.

دارو غه، گه وه ئه فسه ری شاری، ناو و ناوبانگی ئه و بازرگانه لاهه ده بیسین. داوه تیکی گه وه ری سازکرد و ئه وی بو ماله خو ی بانگه یشت کرد. پیم ده چوو دارو غه په کجار زور شیفته ی ئه و بازرگانه لاهه بووین. دارو غه ئه وی له ته نیشت خو یه وه دانا و به ری قسه و باسانیان له هه موو باره یه که وه به ره له دا کرد. دوا ی نانی شیوان "برایم" هاته وه مالتی. دوو سی رۆژی دیکه پیتچوو وه و سه ره له نو ی دارو غه برایم بانگه یشتن کرده وه.

دارو غه له هه لیکدا به میتوانه که ی گوت:

«دۆستی ئازیم، پیم خو شه لایکی وه ک تو نازا و زرنگ و هوشیار و چاپوک و وربا کچیتیکی وا بیته کی شایسته و شایانی شانو شه و که تی خو ی بی، بزیه وام پیم چاکه کچیتیکی له و چه شنانه ت بو بدۆزمه وه و توش بیخوازی و بیهینی، نه ک لایکی ئاوی وه ک تو توشی به توشی کچیتیکی بی بنه چه که و ناخومان و ناره سه نه وه پیت.»

ده زگیرانی برایم تیبابوو چۆن و چ وه لامیکی دارو غه ی بداته وه؟

هاتهوه مالتی. ده بیر و خه یالی ئه ویدایا بوو ئه گهر داروغه ههر پیتی داگرت کچتیکی بو بدوژیتته وه بیهیتی، چ بکا؟ کچهی بهسته زمان هیندهی ئه و بیر و خه یالانه ده میتشکی خویدا هینان و بردن ئه و شهوه تا سبهینی خهوی نه چوه ده چاوان.

پیش تاو هه لاتتی چوه دوکانتی، دهو ده مهیدا که دهرکی دوکانتی ده کرده وه، دهنگی بازرگانه کهی ته نیشتی بیست که پیش وی هاتبوه بازارای و خهریکی هه لوتیژاردنی دوکانه کهی بوو. ههر که کچه چوه ژووری دوکانتی، دراوستیه کهی چوه لای و دهرکی دوکانتی پیته و له لایه کیه وه دانیش و دهستی به قسان کرد:

«پیشینیا مان پهنه دکیان هه یه ده لئین: دراوستی چاک له که سوکاری دوور چاکتره. ئه وه چهن مانگه که ئیمه دراوستین، نهک ههر ساردیه کمان نه بوه به لکه پشت و په نا و یاریده دهری به کتریش بووین. ئیستاش بو شتیکی به کجار زور گرینگ هاتومه لات. ئه ویش ده پیشدا پیتم خوشه بزانی داخوا ئه وهی به بیر و میتشک و خه یالی مندا دپت ده توانم به راشکاو پیته بلیم و گوتی لی بگری یان نا؟»

کچه وه لایمی دایه وه:

«ئو قسانه چن؟ مه به ست چیه که ده لئینی داخوا ده توانم قسان بکه م یان نا؟ فه رموو گوتم لیته. ئه وهی به دلندا دپت بیلتی.»

دراوستیه که سهری به ردایه وه و بیده نگ بوو. دوا ی تاویک زور به گرانی دهستی به قسان کرد:

«دیاره ماوه یه کی زور نیسه که من دراوستی تو م. کاتتی که ئیوه چونه سهردانی مامتان من ئه و دوکانه م کرده وه. ئه وده مهی هاتیه وه به کترمان دپت. من پیتم خوشه ئه و دۆستایه تیه مان تا بی پته وتر بیته و ههر گیز ناخو شیمان نه که ویتته نیوانیوه.»

کچه گوتی:

«خو نه کا! جا بو ناخو شیمان ده بی؟»

دراوستیه که وه لایمی دایه وه:

«له پیشدا په یانم بده یه که ئه و قسانه مان ههر له بهینی خو مان ده بی و کهس پیتی نازانی.»

کچه گوتی:

«زور چاکه، په یانم بی.»

جا ئه و جار دراوستیه که سهر بورده کهی ده ست پین کرد:

«دوا ی دوو رۆژان که هاتمه ئه م شاره، ئه م دووکانه م کرده وه، پاشا داروغه ی پیش ئه وهی ئیستای له سهر کار لادا و ئه وهی ئیستای خسته جیتی - ئه و داروغه یه یه که دوو جارانت چاو پیته و تووه - ههر چه نده من له وئی نه بووم، به لام پیش گهرانه وهی ئیوه، له لای ئه و چهن جاریکان هاتمه مالتی وان. و ههر ئه و قسانه شی به تو گو توون که ماوه یه ک پیش ئیستا به منیشی گو توون.»

«جا قسه کانی داروغه ی چ بوون؟»

«ئو پیشنیاری کچه کهی خو ی بو کردم بیهیتم.»

کچه ویستی زار هه لئینیتته وه و شتیکی بلتی، دراوستیه کهی قسه کهی پین بری.

«ده زمان پرسپاری ئه وه ده کهی داخوا ئه و قسانه ی داروغه بو تو ی کردوون من چو نم بیستوونه وه. پیت ده لیم. که لیشت دوور که و تمه وه و رۆیشتم پیتم خو شه قسه کانم سه د جار تا و تو ی که یه و هه لیانسه نگینی و دوا یی ئه نجامه که یه پین بلتیته وه. کچی داروغه ی بو خو ی قسه کانی ئیوه و ئه و ی بو گیترا مه وه. پیتم خو شه ئه و هشت پین بلیم که پیش هاتنه وهی ئیوه له سه فه ری من ده و له مه ندرتین و لا و چاکترین کوری ئه و

شاره بووم. داروغه ش ئه وهی چاک ده زانی و ههر بو یه منی به زاوای خو ی هه لئیراد. بو یه هات منی بانگه یشتی ماله خو یان کرد و بردمیوه مالتی. جاریکی داوای لی کردم که ده بی هیندیگ زپیر و زه بهر و مرواری و خشل بهرم پیشانی کچه که ی بدهم. چووم. به راستی کچه که شی هینده نهرم و نیان و دلۆقان و ژیکه له بوو ههر له وئی شه یدا ی بووم، ئه ویش ههر به هه مان شیوه گیرۆده ی من بوو، سویندمان بو یه کدی خوارد تا سهرین بو یه کدی. که تو گه رایتته وه، داروغه به وهی زانی که تو له من ده و له مه ندرت و به توانا تری، هات بریاره که ی پیشووی خو ی گو ی که کچه که یه داتی و تو ی بو ئه و زاوایه تیه ره چاو کرده وه... بو یه ش ئیستا ئه و ا من هاتووم و دهسته و دامانی تو م...»

هاوسهری برایی قسه که ی پین بری و گوتی:

«به سیه تی دراوستیه که م، به سیه تی. هه موو شتیکی تیگه یشتم، بریاری منیش ههر ئه و دیه که تو و ئه و کچه ههر ده بی بو یه کتری بن.»

دراوستیه که هیچی نه گوت. ته نها سرنجیکی ستایش نامیزی دایه و هه ستا له سه رخو و ده درکه و تن به لام کیژۆله که ده بیر و خه یالیکی تا بلتی به کجار قووله وه چوو.

«چاکه کچی داروغه ی شهیدا و ئه وینداره؟ ده بی لایه نی ئه و دوانه به رنه دهم و کاریکی ههر بکه م.»

ههر دهو ده مهیدا پاسه وانیک له بهر دهرکی دوکانی په ییدا بوو و گوتی:

«داروغه فه رمو یه تی که جوانترین و شایسته ترین زپیر و زه بهر و خشلی ژنانه ی که هه تانه، به رنه مالتی داروغه ی تا کچه که ی به کیکیانی بو خو ی لی هه لئیرئ.»

هاوسهری برایی گفتی دا که ئه و کاره ی بکا. ههر که پاسه وان دوور که و ته وه، ئه و خیرا و ده ستوورد خو ی گه یانده دووکانی دراوستیه که ی و هه موو شتیکی بی گوت:

«ئیستا ده جم، زپیر و زه بهران ده گه ل خو م ده به م و هه ول ده دهم هه موو ئه و بریار و په یمانه ی له نیوان خو ماندا داومانن هه مووانی پین بلیم و هانیسی بدهم بیریک له و کاره ش بکاته وه. ده بی ئه و کاره ش و ابکه ین که سه ره نجامه که ی به خیر و چاکه و خو شی بگه ری. دنا ئه گه ر وانه بی داروغه زور به ئاسانی ده توانی تو له مان لی بکاته وه و ده مارمان له رۆژگاری ده ربینی. که سیک کچه که ی خو ی به زپیر و مالتی

دنیا به بدا چاوه پیتی ئه وهشی لئ ده کړئ هه رچی له دهستی دئ بیکا.

به لئ "برایم" یهک توره گه ئه لئ ماس، ئه نگوستیله و گواره و بازنه و خرخالی هه لئ بژاردن و به ره و مالن داروغه ی وه پئ کهوت. داروغه بانگی خزمه تکاره که ی کرد تا "برایم" ی به ریته ژووری کچه که ی. داروغه به بازارگانی گوت:

«ریتی بدن هه رچی هه لئ بژارد دهستی وه بهر دهستی مه نئ. دواییش وه ره وه لای خوم هیند پک قسه هه ن دهیان که یین.»

خزمه تکار ئه وی برده ژووری کچی داروغه ی. له گه ل ئه وه شدا که "برایم" ته نیا یهک وشه شی له گه ل خزمه تکاره که ی نه گوتیون به لام دیسانه وه خزمه تکاره که تیگه یی که "برایم" خاتری کچه که ی زیاتر ده وی له خاتری داروغه ی و زیاتریش لایه نی وی ده گړئ. ئه ویش ئه وه ی پئ خوش بوو. دوا ی تیپه پین به لای چه ندین ژوور و دالاناندا گه یشتنه ژووری خانمئ. بازارگان کچه ی به پیچه و چارشویه وه دیت، خزی داپوشیوه. خانم به خیر هاتنی میوانی کرد و پیتی گوت دانیشئ. دانیشئ، توره گه ی هه لپشت و هه رچی زئ و زه بهر و خشلی ژئانه یه، ئه نگوستیله و گواره و ملوانکه و بازنه و خرخال. هه مووی له پیش رو نان. کچی داروغه ی دهستی بو هیچیان نه برد. به لام تیپه را دیار بوو که دلئ که وتوته سه ر یهک له ئه نگوستیله کان و پشتیند پکی و چاوی و روویان لئ وه رنا گپړئ.

کچی داروغه ی گوتی:

«ئیه هیچ دراوسپیه کی گه وه ره فرژستان هه یه ناوی ئه حمه د بئ؟»

وه لامی دایه وه: «به لئ.»

کچی داروغه ی دهستی له بن چارشویی هینایه ده رئ و گوتی:

«ئه وه ده بیی؟ ئه وه ئه نگوستیله یه ئه و بوی هیناوم. سه یری که! چ ئه لئ ماسپکی ساغه، ئه وانه ی تو له چا و ئه وه ی هه موو ده لئ ته نه که ن و وهک شووشه ی پیس و په لوخ لئیل و تاریکن.»

به لام بازارگان زور له وی شاره زاتر بوو که سه یری ئه و ئه نگوستیله یه ی ئه حمه دی کرد و له گه ل ئه وانه ی خزیدا به راوردی کردن دلنیا بوو که ئه وانه ی وی سه د به راهه ری نرخئ ئه و ئه نگوستیله یه به نرخترن، به لام تیگه یی که کچی داروغه ی به ئه نقه ست ئه و قسانه ی کردن.

دوا یی کچه ئاماژه ی بو ئه و پشتینده ی به رده می کرد و گوتی:

«ئه وه له بهرانه ر ئه وه ی که ئه حمه د بوی هیناوم هه ر هیچ نیبه، نا، نه خیر هه ر هیچ نیبه و من هه رگیز ئه و پشتینده ی تو م په پولنیک ناوی و به خوزاییشی له پشتی نابه ستم. ئه و شتانه ی تو هیچیان له گه ل ئاره زوو و چه ز و سه لقیه ی مندا ویک ناکه ونه وه. تو وهک بازارگان پکی ده وه له مهنه د چ ره وشتیکی چاکت هه یه؟ تو پیت وایه که بئ ئه مه کی و خه یانه ت له گه ل دؤستایه تی و راستی و خوشه ویستیدا پیکه وه هه لکه ن؟»

میوان وه لامی کچی داروغه ی دایه وه:

«نه خیر خانم، من له وانه نیم هه رگیز بتوانم بئ ئه مه کی و خه یانه تی بکه م. پیش ئه وه ی بیتمه ئیره له گه ل دراوسپیه که م دواوم. ئه و، ئه وی له دلیدا بوو پیتی گوتم.

باوه ر که گه وره ترین ئاره زوو ی منیش هه ر ئه وه یه هه میشه و هه تاهه تایه ئه نگوستیله و پشتیندی وی

له په نجه و که مه ری تو دا بیینم.»

کچی داروغه ی به دوو دلایه وه پرسئ:

«ئهدی بو هاتوی هه موو ئه و گه وه ره و زئ و زه به ره بئ نرخانه به من پیشانده ی؟ ئه وانه چ نرخیکیان هه یه لای من؟»

کچه وه لامی دایه وه:

«خانم! باوکتان خه یالی زه ماوه ندی من و تو ی له که له ی داوه. من و ئه حمه د و ته نانه ت تو ش ئه وه ده زانین، ئیدی بو خوتم لئ هه له ده که ی؟ ئیه بو خوتان ده زانن ئه گه ر من گوئ نه ده مه قسه ی داروغه ی ئه وه من و ئه حمه د و تو ش هه ر هه موومان پیکه وه له ناو ده با، ئیمه ده بئ هه رسپیکمان پیکه وه ده ست بده یته دهستی یهک تا ئه و گه مه ی بیه یته وه.»

به کورتی، هه رسپیکیان بوونه یهک، به لام ئه حمه دی بازارگان و کچی داروغه ی هه رگیز به لای ئه وه دا نه ده چوون که ئه و ناواله خو شه ویسته یان کو ر نیبه و کچیتی شوخ و شه نگه.

ئیسنا با ئه وان به قسانه وه به جئ بیلین و بچینه وه سه رسوزاغی برایی راسته قینه و بزاین چ ده کا.

***

ئومان له سه ره تای رویشتنیدا به جئ هیشت. پیرئینیک رتی کتیو "ئنه به رگی بوخ" ی پئ گو تیوو، برایم ده بو یست هه رچی زووتر به دوا ی دؤزینه وه ی پشتینده که یدا که جادوو گه ری حه وت بال فراند بووی، پروات و بیهینیتته وه.

برایم پالئو به که ی له بهر کرد و کاله و پیتاوی له پیتی خو ی داپنچا و وه رئ که وت! برایم وهک با ی به نئو خه ره ندان و وهک لافاوی به سه ر که ند و له نداندا و وهک هه ره سی کو یستانان به ره و کتیو ئه نه به رگی بوخ هه لینگی ددا. سه ره نجام گه بیبه پیده شتی گه ره سه سیرتیکی یه کجار گه رم و که له هه ر چوار لاوه ته نگی پئ هه لچنی و هه راسانی کرد و له گه ل هه ر هه نگاوی کیدا تا ده هات گه رمایه که زیاتر ده بوو و زمانه ی ناگربش کلافه ی کرد بوو. گه رمایه که له وه ی نه بوو بتوانئ خو ی له بهر راگړئ. برایم تیگه یی که پیرئین راست ده کا. زور به سه ختی که میکی دی چوه پیشئ. به لام ئیدی قاچه کانی تاوی راوه ستانیا ن نه ما... جله کانی له بهر خو ی دادرین. ددانی ده چیره وه بردن، پیلووی چاوه کانی نیوه دادانه وه و ملی لینا.

هه ر چی ده بئ با ببئ! ئاره قه ی وهک لو زه وی به سه ر چاواندا ده هاته خواری به لام ئه و له رو یئ هه ر نه که وت. ئیدی رتی گه رانه وی نه ما... هه ر ده بئ بچینه پیش. هه نگاویک، دوو هه نگا و، یه کیتی دی... برایم هه سستی کرد گه رمایه که تا دئ که متر ده بیته وه. زانی که یه که م له مپه ری تیبه راندوده که پیرئین پیتی گو تیوو دیتته رتی. ئیسنا له و ناگره زور نیزیک بوو که ده تگوت ئه و نیوه ی ناسمانیتی داپوشیوه. چه ره دوو که ل به تو به ل به هه وادا ده چوو. مه نجه لئیک گه و ره له سه ر ئاره که ی ده کو لا و هه لمی لئ هه لده ستا. هه ر راست ئه و مه نجه له ی پیرئین گو تیوو ی. لاوه ئه یکی هاته وه به رئ، ده ستورده به ره ولای ئاره که چوو. ته واوی لئ نیزیک ببوه، دوا یی هه ر وهک پیرئین رئ و شوینی بو دانابوو، به لای راستدا وه رچه رخوا و دارسپوه که ی له درزی به رده که دا به دی کرد که ته نیا یهک سپوی سوور سووری به لاختیکه وه بوو.

برایم هه لیکیشایه شم شیر ی و به ره ولای دارسپوه ی چوو و هه ر له گه ل یه که م راوه شانندی شم شیر ی سپوه که بهر بؤوه سه ر عه رزی و بووه دوو له ت. هه ر له و ده مه یدا بلئسه ی ناگر هه ستا و شالوی هینا و

دووهکله هممو لایهکی داپوشی. خاکی ژیر پیتی گرماندی، پیتی وابوو ئیستا نا ئیستا له بهر یهک دهچی و پارچه پارچه دهیی، برابم پیتی وابوو رۆژی حهشرییه و دنیا خرابووه.

له پیره وهاگا هاتهوه، دیتی ههر چوار لای بهمار و نهژدیهها و دیوی ترسناک گیراوه. برابم پشتی وهبهردیکی دا و دهستی له مشتوی شمشیر توند کرد و بهههر چوار لایاندا کهوته شمشیر وهشانندن. جهنگ و پیکدادان کوتابی هات و برابهوه، لاشه یهک ده درنده و گیانله بهره سهیرانه له سهه یهک کهلهکه بوون، دهو دهمهیدا دیتی ههوا نهژدیهها یهک بهره لای وی دهخزئ. لاشه ویلاکه یهک بهو سهدان ددانه تیزهوه بو ههلهووشینی وی داپچهرا بوون. بهلام لاره خوی له دهست نه دا و لهو دهمهیدا شمشیریکی گه یانده خالیگی چهپی نهژدیهها و خوتین فیجقه ی کرد. نهژدهها ناره تهیهکی وای کیتشا تهوای مووی له شی برابمی له ههژمه تان راست بوونهوه. پالوهانی مه چاوی نوقاندن که چاوی ههلهناوه شتیکی زور سهیری دیت. نه دیو و نهژدیهها و مار، نه ناگر و نه مهجهل. ته نیا بینهنگیهکی سامناک بالی به سهه تهوای ههوا ناوهدا کیتشایوو. ته نیا کانیاویک نه بی له قوولایی زهوییهوه ههلهقهولا. ههر لهو شوینه ی که ناوی ههوا کانیهی لئ ده بووه رووبار، لوتکه یهکی له سهه ناوی رووباری چاو کرد. دیتی ههوا پشتهینه که ی لهویدایه، به کهله مبرزان بهره لای رووباره که چوو و خوی ههلهدایه ناو لوتکه که و دهستی دریز کرد پشتهینه که ی راکیتیهتهوه، بهلام ههوا کارهش ههروا ناسان نه بوو، چهنگالیکی له شانان گیر بوو و له عهرزی را بر دیه ناسمانی. برابم سهه ی بلند کرد، جادووگه ری ههوت بالی ناسیهوه. لپوتیکی له عهردی و ههوا دیکه ی له ناسمانی بوون جادووگه برابمی برده بن ههوران.

برابم وای به بیردا هات:

«تازه تهوای، چاره نووسی من هه مه بوو.»

چاوی نوقاند و هه ناسه ی له خۆ بری، ههر چاوی لهوه بوو جادووگه لهو بهرزاییهوه ههلهداته خورئ. بهلام جادووگه ههوا برده نیو ههروان و پیتی گوت:

«برابم! نومیده وارم دایکت له پرسه ی مه رگت دانیشی و جلی رهشت بو له بهر کا. تو ههر پشتهینه دی کوره که ی منت نه دزیوه و ههر ههویشت نه کوشتوه: جگه له کوشتنی کوره کانی دیکه شم، تو ناگری ئیمهت کوژاندهوه و ئیمهت له ناو برد. له ناسمانیت لئ دهگه رام و له عهر دیم وه دهست کهوتی. ئیستاش تو لایکی ئازا و دلیری، ههلهزیره: یا پشتی من دهگری تا له قهیرانیکی گهوره رزگاریم دیت، یا لهو ناسمانه بلندهوه ههلهدده تیرم.»

برابم پرسی:

«قهیران و تنگ و چهله مه ی تو چیه؟»

«من دیوی سپیم دوژمنه و نایه لئ به ناسووده بی بژیم، ژبانی لئ تال کردووم، منیش هینده به توانا نیم دهروهستی وی بپم، بهلام دهزانم ههوا بتوانی ناگری ئیمه وه مریتنی دهشتوانی دهروهستی ویش بیت. نه گه ههوا دیوه بو له ناو بهری ههوا پشتهینه که شمته دهدهمی و بو خۆشم دهته مه وه مالی خوتان. دهنا به دهستی من له ناو دهچی.»

برابم گوتی:

«زور چاکه، رازیم. بهگژ دوژمنه که ی تو شدا دهچم.»

جادووگه برابمی هاویشته سهه لابلانکی و له ههوران وه سهه کهوت و رووی له رۆژه لاتنی کرد. برابم نه بدهزانی چند فریون، باشه ههوا چووزانی! له پیره وهاگا هاتهوه که جادووگه گوتی:

«سههیر که برابم، دیوی سپی لهوییه. ههوا خههیرکه دهجوولئ.»

برابم ته ماشایهکی خورایی کرد و له ترسان ناوکی کهوت. ههوا دیوی دیو نه بوو، ههر راست کیتویکی سپی بوو و دهجوولا.

جادووگه ههر فری تا گهیشته قهراغ شاریکی. لهوئ نیشتهوه و گوتی:

«دیوی سپی له بن ههوا کیتوی ده نه شکه و تیکیدا دهژی. دهتوانی لهوی بهرنگار بی.»

ههوا گوت و بالی لیکدان و ههستایهوه. ئیواره داها و ههوا تاریک بوو - شهویکی تاریکی نهنگسته چاو - بهو شهوه بچته کوئ؟ لاره له دههکه ی یهکه مین مالی دا که هاته پیتشی. پیره مریدیکی ریش چه رنگ دههکه ی کردهوه. برابم گوتی:

«سلاوتان لئ بی. میوانی راده گرن؟»

پیره مرید بهرویهکی خۆشهوه وهلامی دایهوه:

«ههوا ماله ویران و کویر بیتتهوه دههکه ی له سهه میوانی داخا و لئی نهکاتهوه. زور به خیرتی.»

پیره مرید ههوا برده ژووری، له ژووری کوره جحیلانکی لئ بوو، له بهری ههستا و بهخیر هانتی کرد و فهرمووی دانیشتنی لئ کرد. ههر سیکیان دانیشان، پیره مرید دهر باره ی جئ و رئ و شوین و له کویره بو کوئ دهچی له برابمی پرسیار کرد. برابمیش ههوا به سهه ری هاتبوو هه مووی بو گپراههوه، ته نیا ههوا هانتی بو ههوا شاره ی پئ نه گوت. ههر پیره مرید ده پیرسی و برابم وهلامی ده دایهوه. ههوا کوره جحیلانکی لهویش دانیشتبوو گوتی ههلهخستبوون و هه ناسه ی ههلهدکه پشان.

برابم نهیتوانی لهوه زباتر خوی راگری و گوتی:

«من هه موو شتیکم بو گپراههوه، نه گه به فهرموون دهکری منیش لیتان بیرسم داخا ج غه میکی خهست و قورس و گرانتان ده دلیدایه واهم جۆره ههوا هه ناسه ساردانه ههلهدکه پشان؟»

کوره جحیلان دهووباره هه ناسه یهکی دیکه ی ههلهکیشایهوه و گوتی:

«منیش ههر به سهه رهاتنی تو به سهه هاتوه، بهلام که میک جیاوازتر، ههویشت ههوه یه که تو له من ئازا و دلیرتری.»

پیره مرید راست بووه و گوتی:

«به راستی ئیوه ههر دووکتان پیکه وه لهو وهخته دا گه بیشتنه یهک. ئیوه خههیرکی قسان بن و منیش دهچم شتیکم بو خوراندی ئیوارئ ناماده دهکهم.»

پیره مرید چوه دههوا، کوره جحیلان جیتی خوی خۆش کرد تا ناسووده تر دانیشی و دهستی به گپراههوه ی به سهه رهاته که ی خوی کرد.

***

منیش وهک تو کوری بازگانیکی دهوله مه ندم. له شویتیکی زور لیره وه دوور له دایک بووم. پاش چند سالیکان خوا کچیکی دایه مامم که لیره دهژیا، ههر لهو ده میهوه ناویان لیک هینان و بوینه

دۆست و دهزگيرانى يه كدى.

بابم منى نارده لاي زاناترين پياويكى ئەو ناوچە يە بۆ خويتىندىن. ئەو پياوۋە ھەرچى دەيزانى پىتى گوتىم و فىترى كردم و زانباربىيەكى بەرىن و ھەراوان و يەكجار زۆر بلاو فىتر بووم. بەلام ئەو مامۆستايە منى لە ئافرەت بىزەوون و قىزەوون كرد. ھەمىشە پىتى دەگوتىم و لە بن گوتى دەخويتىندم كە ئن ترستۆك و ستەمكار و بى ئەمەك و فىلئەباز و ھىچن. ئافرەت ھەرگىز چاۋەپىتى چاكەيان لى ناكىرى. ھىندەدى لەو بارەبەوۋە دەرس دام تا وام لىن ھات باۋەر بەو قىسانە بىنىم و لەو پۆزەۋە بەدواۋە ئىدى زۆرم رىق لە ھەمسو ئن و ئافرەتتىك بۆۋە. ھەمىشە لىبيان ۋەدوور دەكەۋتەۋە و خۆم لىن دوورەپەرتىز دەگرتن و بەھىچم دادەنان.

لەو دىنيابىيە كە بۆ ھىچ كەس تا سەر نىبىيە و رەوتەنى، ھىچ شىتتىك تا سەر ۋەك خۆى نامىنىتتەۋە. بابم مرد. پىرەمىترەش ھەر ئەۋەدى فىترى من دەكرد تا دەتوانم ھەر بخويتىم و شەراب ھەلەدم. لەو زىاتر ھىچى دىكەى فىتر نەكردم. چەندى داکم ھەۋلى دا فىترى بازگانىبىيەك يا پىشەبەيەكى دىكەم بكا، نەچۋە گوتىم، دۆست و ئاۋالەكانم منىان لارىئى كرد، ھەر خەرىكى رابواردن و گالتتە و گەپ و بەزم و رەزم و گۆرانى و ساز و ئاواز و خواردنەۋى بووين. بەو شىۋەبە ۋەدە ۋەدە تا ھەمسو پارە و پوول و سامانەكەم لە دەست چو و نەما، داکم لە داخان ۋەزگى دا، كە مامم ئەو ھەۋالە ناخۆشانەى منى پىن گەپشت ھاتە لام. بەلام ھەرچەندى كرد و كړاند منى پىن نەھاتەۋە سەر راستە رىبىيە. مامۆستاكەشم لەبەر خۆى زىاترى ھەۋل دەدا پىتم بسەلمىتى كە دنيا ھىچە و لەۋىش ھىچتر و بىن ۋەفا و ئەمەكتر ئافرەتە.

مامم ۋەبىرى ھىنئامەۋە كە من دەزگيرانى كچەكەى وىم. بەلام من ھەر سواری بەند و باو و بىرورا و بۆچۋونى خۆم بووم.

مامم ھىچى بۆ لەگەل نەكرام، ناچار وازى لىن ھىنئام و بەجىتى ھىشتىم، دواى چەند سالىك ھەر مىراتىكى مابووم دەگەل دۆست و ئاۋالەكانم ئەۋىشمان لەناو برد و خواردمان. تا دەھات كەم كەمە دە نەدارى و نەبوتىبىيە گەپىشتىم، تەنانەت نەبۋونى نانىك، ھەمسووم لىن ۋەدوور دەكەۋتەۋە و خۆيان لىن دەشاردەۋە و دوورە پەرتىزىيان لىن دەكردم. دوايىن دەستە جلى بەرىشم فرۆشت و پارەكەيم دا بەشەراب. تا مەست بووم ھەر خواردەۋە، كە شەۋ داھات رووم لە قەبرىستانى كرد، تا گۆرەكەى بابم ۋەبىنىم و پىش ئەۋەدى لەو دىنيابى دى پىك بەگەبىنەۋە گەردەنى خۆمى پى نازاد كەم و بۆ تاھەتايە دەست لىك بەردەبن. دواى ئەۋەدى زۆر بەكول و دلەۋە پى بەدل گىرانبىكى گەرم گىرام، خەنجەرم ھەلكىتسا خۆم بكوژم، بەلام دەستىكى بەھىز و توند و تۆل لە پىشتەۋەرا قۆلى گرتىم. بەھەمسو ھىز و تواناى خۆم ھەۋلەم دا خۆمى لە دەست دەرىبىم بەلام نەتوانى. تەماشايەكى دەۋرۋەرى خۆم كرد تارمايى سىبەرىك ھاتە بەر چاوان.

دەستىم بلند كرد دەستىكى لەۋى بوەشىتم، ھەر ئەۋەندەم ئاگا لىن بوو زلەبەكەم ۋە پەنا گوتى كەوت و بەلادا ھاتم و بىنەۋش بووم، كە چاۋم ھەلئىنا خۆم لە ژورۋىكدا دىتەۋە كە ئەۋەتا ئىستى ئەۋە لىنى دانىشتۋىن و ئەو پىرەمىترەم دىت كە بەسەرمدا لار بىۋە. پىرسىم:

«ئەۋە من لە كوتىم و كى منى ھىناۋەتە ئىبە؟»

پىرەمىترە ۋەلامى داىبەۋە:

«ئەۋ مالى، مالى ئامۆزاکەى خۆتە و ھەر بۆ خۆشى بوو تۆى ھىناىە ئىبە.»

راست لەۋ دەمەيدا دەرگا كرايەۋە. رەشپۆشكىك ۋە ژورور كەوت. ئەلبەتە ھەر يەكسەر ئەۋ رەشپۆشەم

ناسىبەۋە. ئەۋە ھەر ھەمان رەشپۆشە بوو كە لە سەر گۆرەكەى قۆلى گرتىم.»

ئەۋ ئنە رەشپۆشە بەچاپووكىبەكى پىاۋانەۋە ھاتە لامەۋە و لەسەر لا تەختىكى دانىشت و گوتى:

«ئەۋەدى بزىان كە من كچى مامتانم.»

ھەر لەگەل ئەۋ قىسانە خەنجەرەكەى لە دەست ۋەرگرتىم و ھەلئىدايە نىۋەراستى ژورۋى. لە پىر ۋەبىرىم ھاتەۋە كە شەۋەكەى نىۋو گۆرستانى شەۋىكى مانگەشەۋ بوو و لە بەر رووناكى مانگى چاۋم بەئەنگۋستىلەيەكى ئەلماس كەوت و ئەۋ ئەنگۋستىلەيەش دەۋ دەستەيدا بوو كە زلەبەكەى لىندام. كچە مامەكەم كەمىك بىن دەنگ بوو و ئىنجا گوتى:

«كاتىك بابم، يانى مامى تۆ ھاتە لات و وىستى تۆ رازى بكا كە من بىنى - سەرپىچىت كرد و گوتت كە ھەمسو ئنى دنيايە ستەمكار و شەرمىون و گىل و وىلن و سەرچاۋەى ھەمسو بەلايەكن بۆ پىاۋان. بابم بەرگەى ئەۋ قىسانەى نەگرت و لە خەفەتان ۋەزگى دا و مرد، تەنانەت ئافرەتتىك لە ناو ئىيانى پۆزئانەى تۆدا نەبوو، ھەرچى دۆست و ئاشنا و پۆشانت بوون ھەمسو ھەر پىساۋ بوون. تۆش پىت و ابو ھەمسوۋىان ھەر ۋەك تۆ ئازا و دلپىر و زىنگ و وشىبار و گىيان لەسەر دەستن و ئاۋالى پۆزى تەنگانەن. كە ئەۋەش ئەنجامەكەيەتى. بزىانە تۆيان دوۋچارى چ پۆزە رەشپىيەكى نالەبار كرد.»

پىتم خۆش بوو بىمە دلئۆبە ئاۋىك و لە شەرمان بەعەردىدا بچمە خوارى. بەلام ئامۆزاکەم ئامازبەيەكى پىرەمىترى كرد و گوتى:

«ئەۋ پىرەمىترە سەردەمانىك لەلەى باۋكى ھەردوۋكمان بوو، منى بەبەر و باۋەشى خۆبەۋە گەۋرە كىردوۋە و بۆيە ئىستىتاش من ئەۋا ھەرچى مالى و سامانم ھەيە ھەمسوۋى دەنىمە ناو دەستى تۆ و تۆش پۆزئانە لەگەل ئەم پىرەمىترەدە دەجىبە دوۋكانى و ئىۋارانىش لەگەل وىدا پىكەۋە دىنەۋە مالى.»

من دەمەۋى بچمە شارىكى دى و بەلام دلئىبابە ھەمىشە چاۋم ھەر لىتە و خۆ ئەگەر بىشتەۋى دوۋبارە بچىۋە سەر ھەلس و كەۋتەكەى جارانت، ئەۋە بەگىيانى بابى ھەردوۋكمان بستىكت بەسەرۋە باز نادەم و نايەلم بىبە ھۆى ناوزىاندانم و ھەر بەۋ دەستانەى پۆزىك لە پۆزئان لە مردنىان رىزگار كىردى بۆ باپىرە گەۋرەت تەمىچ دەكەم و دەتنىرەمە لاي وان.»

ھەر لەگەل ئەۋ قىسانەيدا ھەستا و پۆيى. خەنجەرەكەى لەۋى بەجى ھىشت، بەلام چ خەنجەرىك؟ بەلام خۆ قىسەكانى ۋى لە خەنجەرىيان زىاتر كار تى كردم. دواى چەند پۆزىكان ھاتەۋە سەرخۆ و لە تەۋاۋى پۆزئانى نەخۆشەشمدا ھەر ۋەك ئامۆزاکەم گوتىۋى پىرەمىترە ھەمسو پۆزى دەبىردەمە دوكانى و ئىۋارانىش پىكەۋە دەھاتىنەۋە، شەۋانىش ياد و بىرەۋەرىەكانى سەردەمى زوۋى ئىيانى دوور و درىزى خۆى بۆ دەگىرامەۋە.»

زۆرى نەبرد لاۋىكى ئازامان ھاتە لا لەگەلمان بۆيەت. پىرەمىترە گوتى كە ئەۋ خوارزامە و راۋچىبەكى زۆر بلىمەت و ئازا و چاپووكە. ئەۋ ھەمىشە لە گرد و تەپۆلكەكانى ماھوربا بەدواى نىچىراندا دەگەرا. كاتى كە دەھاتە شارى لەگەل مەى بەسەر دەبرد، مىنىش ئەۋەدى لە كىتباندا فىتر بىووم بەۋانم دەگوتەۋە و پىرەمىترە و خوارزاکەيم فىتر دەكرد و ئەۋانىش ئەزموون و بەسەرھاتەكانى ئىيانى خۆيانىان بۆ دەگىرامەۋە.

ئىۋارەبەكىيان من و پىرەمىترە لە مالى دانىشتىۋىن دەمەتەقىمان بوو، دەرگە كەۋتە سەر پىشتى، كچە مامەكەم دەنىۋە دروازەيدا ھەلتۆقى، ئەۋ ھىشتا ھەر رەشپۆش بوو و پەچەشى گرتىۋە. زۆر بەرتىزەۋە

به خیرهاتنی ئامۆزاکه م کرد. ئه ویش به بهر ده مدا تپه پری و هات دانیشت. دوا به رووی له پیره میتردهی کرد و گوتی:

«زۆر سوپاس مامه! ئیوه باوک و کچتان په روه رده کردن و ئه و ئیستاش خه ریکن ئامۆزاکه م دیننه سه ر رتبه .»

پیره میترد وه لآمی نه دایه وه، دوا به رووی له من کرد و گوتی:

«زۆر سوپاسی تۆش ده که م که گوترا به لئێ ئه و مامه په وشته به رزه مانته کردوه. باشه، پیم بلتی بزانه، ئیستا بیر و رات به رامه به ر ژنان چۆنه؟ بیر و باوه رت ده ربه ری وان گۆراوه یان نا؟»

من زۆر تیکچوو و سوور هه لگه پام و گوتم: «ئیه پیتان سه ماندم که له ناو ژنانیش وه ک پیاوان چاک و خراپیان تیدا به. ئه و به لگه به ش هینده راسته هه یچ پتیه ستیه کی به سه ماندنێ نییه. هه ر وه ک چۆن ژنیه کی وه ک تۆ چاک و پیاویکی وه ک من خراپیش هه به.»

ئامۆزاکه م قاقا به کی کیشا و پیره میتردیش لاوکیکی خۆشی له ستایشی مندا تێ هه لکرد و به کچه ی گوت:

«چاکه! ئه گه ر پیت خۆشه با زه ماوه ندیه کی بۆ ئامۆزاکه تان ساز که ین.»

کچه وه لآمی دایه وه:

«ئه و به ئیه وه به نده، ئه گه ر ئیه پیتان خۆشه زه ماوه ندی بۆ ساز ده ن من هه میشه ئاماده م بۆ هه لپه رم.»

ئه و هه ستا و چوه ده رت و من به پیره میتردم گوت:

«به لآم من ده زگیرانه هه به.»

«ئه و میتردی کرد...»

«چاکه، برایم ئیستا له بهر ئه و دی که تۆ ره وته نیت و ده بی به سه سیته وه داستانه که ت به کورتی بۆ ده گتیه وه.»

لاوه دووباره هاته وه سه ر گتیه وه دی داستانه که ی:

«خانوه که ی مه خانویه کی گه وه بوو، نیوه ی هه ئیمه و نیوه که ی دیشی هه به کیکی دیکه بوو. رتیه که به بن په نجه ره ی ئه ولاتری خانوه که دا تێ ده په ری. پیره میتردیش چه ند جار تیکان به و رتیه دا هات و چوو بوو. رۆژیه کی کچیکم له و دیو په نجه ره پرا دیت. زۆر جوان بوو، هه ر ده تگوت کچی شای په ربیانه. کاتێ که چاوم پێ که وت له جیبی خۆم وشک بووم، ئه وه ش نه ک له بهر ئه وه ی که له خۆشی چاویته که وتمه که یم بووی، نا، نه خیر، به لکه ئه و خۆشیه م به لگه به کی دیکه ی هه بوو. کچه خه ریه کی رتیکه ستنی په رده ی په نجه ره ی بوو. ئه نگوستیه له که ی ده ستی بریسکه ی ده دا، که ئه و ئه نگوستیه له ش زۆر به وه ی کچه مامه که ی من ده چوو، کچه که ش بۆ خۆی هه ر هیندیک ده چۆه سه ر کچه مامه که ی من. باشه ئیستا پیت وایه کێ بوو بێ؟ زۆر به و خوشکه زایه ی پیره میتردیش ده چوو چه ندین شه وم له گه لدا به سه ر برده وه. کچه خیرا په رده که ی دادایه وه. ئاگام لێ بوو پیره میتردیش رووی به لادا وه رگتیا.

له ویم پرسی:

«مامه ئه ری ئه و کچه کییه؟»

«دراوسیمان. بۆ؟ پیت خۆشه بیبینی؟»

«زۆر زۆریش.»

پیره میترد سه ریه کی ئه م لاو ئه و لای کرد تا دلنیایی که که س گوتی لیمان نییه، سه ری له بن گوتی نام و گوتی:

«ئه وه پیت ده لیم ته نانه ت به ک قسه ش له گه ل ئه و کچه مامه یا خوارزایه ی من نه که ی. با ئه و نه یئیه هه ر له نیوان خۆمان بیت، من پیم خۆشه تۆ له گه ل ئه و کچه زه ماوه ند بکه ی. زۆر کچی چاکه. به یانی به کیکی به دوای ئامۆزاکه تدا ده نیرم. با بیت و پتیه وه قسان بکه ین. هه رچه نده ئه و پازی نابیت و خوارزاکه ی منیش هه روه تر، به لآم تۆ هه ر له سه ر قسه ی خۆت ده بی و پێ داده گری که:

«یا ئه و کچه یا هه یچ که سی دی.»

گوتم:

«زۆر چاکه، به لآم باشه بۆ ئامۆزاکه م و خوارزاکه ی تۆ به و کاره ی نارازین؟ چ په یوه ندیه کی به وانه وه به؟»

پیره میترد وه لآمی دایه وه:

«ئه وه ش هه ر نه یئیه که بۆ خۆی.»

«چ نه یئیه ک، ناتوانی پیم بلتی؟»

وه لآمی داوه:

«نا، ئیستا نا.»

«ئه دی که نگێ.»

«دوا ی ژن هینانیت.»

هه ر ئه و رۆژه پیره میترد به کیکی به دوای ئامۆزاکه مدا نارد. هه ر ئیواره ی ئه و رۆژه ش خوشکه زایه که ی هات و ده ربه ری زه ماوه نده که که وتنه قسان. ماوه به کی زۆری له به ری په سند کردنی ئه و زه ماوه نده وه رست. به لآم من هه یچ گوتیم نه دایه قسه کانی و قبوولیشم نه بوون.

رۆژی دوا به ی ئامۆزاکه ی منیش هات و تا نیوه شه وئ له و باره به وه دوا بن. دیسانه وه هه ر به رده وام بووین تا وای لێ هات وه ره ز بووم و توانام نه ما و گوتم:

«باشه خۆ من پیاوی ئیه نیم و منیستان نه کرپوه، بێن به ئاره زووی خۆتان له جیاتنی خۆم بریارانم بۆ ده رکه ن. لاریم له وه نییه که من له ژبانی خۆمدا توشی زۆر هه له و گوناها ن بووم، به لآم تۆ گوناھی گه وره تریش کردوون، وازت له ده زگیرانه که ت هیناوه و شووت کردووه.»

هه یچ وه لآمیکی ئه و قسانه ی نه بوون هه ستا پرا به لآم پیره میترد تپیه وه خوری:

«پراوه سته. هه ر دووکتان دانیشنه وه. ئایا رتی قسانم هه به، به ک دوو قسان بکه م، یان نا؟ له بیرتان نه چی یا هه ر ئیستا هه ر دووکتان پتیکدین و یان هه تا ماوم جار تیکه دیکه روو له م ده رک و بانه ی ناکه مه وه و پێ له و ماله ی نانیمه وه.»

بهردی بن گومس ونه. جن نه ماوه لیبی نه گهریم و هیچ جن نه ماوه لیبی نه کهم. بهلام نیستاش وهک ونه ههر ونه.»

لاوژه تازه له سهرپوردهی بهسرهاتهکانی ببهوه که پیره میترد بهخو و هیندیگ خواردن و خواردنهوه هاته ژوروی. ههر سیکیان له دهوری یهک دانشتق و نانی نیواریبیان خوارد و دوابی لیبی نووستن.

بۆ بهیانی برابم بهکوره جحیللهی گوت:

«من کاریکی دژوارم له پیشه، دهبی برۆم. نه گهر تا نیواریش نه هاتمهوه نهوه چاوه پریم مه به و من به مردوو و نه ماو دانج. نه گهر به ساغی هاتمهوه نهوه هینده لیره دهیم تا هاوسه رکهت بۆ ده دۆزمه وه و دهیده مه وه دهستت. ههر دواى نه و قسانه برابم و ده رکهوت. ماوه یهکی زۆر به ریه دا رۆبی تا گه بییه داوینى کیتویکی. نه و چاله ی جادوو گهر گوتیوی دیتیه وه. خو ی شوژ کرده وه و سه ری به سردا گرت و ته ماشای ناوی کرد. دالانیکى تیدا دیت که به لای چه پدا ده رۆبی. به دالان که پیدا که وه ری، تا له نه شکه و تیکیدا سه ری و ده رنا. ده نه شکه و ته که پیدا کچیکى دیت به که زیبه کانی خو ی هه لواسراوه. پاژنه پییه کانیسی وهک به ده رزه کون کون کرابن خوینیان لى ده تکا. دلۆبه خوینه کانیس ده تکانه وه نیو له گه نیکی زیروه که له بن نه و پییانه دا داندرا بون و له ویدا گومیلکه ی ده کرد.

کیژه، برابى دیت و گوتی:

«لاوه، و ده مهردی چابه و بیکه به خاتری جوانیه که ی خو ت لیره برۆ و به زه بییت به خو تدا بیته وه. نه گهر دیو بتیبینی خوینت له کاسه ی دهکات و نیسکه کانت ورد و خاش دهکات و ده تها ری.»

بهلام برابم ته نانهت وهلامی یهک وشه ی نهوی نه دایه وه و له چاوه ریه هاتنه وه ی دیوه دا دانیشت. له پر دار و دیوار وه له رزه هات، ژیر پییه کانی هه لته کین و وه له رزه و گرمه کهوت و دیو په پدا بو، ههر که چاوی به برابى کهوت، مستی خړ کردن و په لاماری برابى دا. تا نیوارى یه کتریبیان هینا و برد، جارنیک دیوه برابى ده خست و جارنیک برابى دیوه. بهلام هیچیان دهروه ستی یه کتری نه ده هاتن. سه ره نجام برابم خو ی خړ کرده وه و تینی ده خو ی کرد. ملی دیوه ی گرت و به ره و پشته وه ی بادا، ته کانیکی واشی پیدا دیوه خو ی رانه گرت و به ههر چوار په لان ته خت بوو. پیتش نه وه ی هه ستیه وه برابم له گه نه زیره که ی جادوو گهر پیی گوتیو هه لیگرت و نه وه ی تییدا بوو به سه ر و چاوی دیوه ی دا کرد.

دیوه دهسته جی کویر بوو. برابم خو ی هاویشته سه ر سینگى و شمشیری ده رکیشا...

بهلام کت و پر دیوه ون بوو، برابم لاشه ی ژنه که ی خو ی له به رده می خویدا دیت! شمشیره که ی به دهسته وه له رزی. بهلام ههر له کاته پیدا له هه ورانه وه دهنگی جادوو گهری هاته گوئ که: «بیکوژه، دوو دل مه به، نه گهر تو نه یکوژی نه وه ده تکوژی و پارچه پارچه ده کا.» برابم، چاوی نووقاند و نووکی شمشیره که ی له چاوی ژنه که ی را کرد و ملی په راند. که چاوی هه لئینان نه و جا زانی نه وه به راستی دیوه که یه. دوايه جادوو گهر که له ئاسمانیه هاته وه خواری و چوه ده نه شکه وتی. له گه نیکی زۆر گه ورده تا و دایه، پری کرد له خوینی دیوه ی و به برابى گوت:

«بگره، چه ندی نه و خوینه ی بیژینی هینده ی ده بی به زپر، تو دیوی سپیت کوشت، ههر چه نده نه و ده بوست هه لته خه له تینی و خو ی وهک هاوسه رکهت پیشان بدا. نه و کچه ی هه لیشواسراوه نه وه ئاموزاکه ی هه مان کوره لاوژیه که تو شهوی له مالتی وان بووی و تا نیستاش ههر دلگرانی خه م و که سه ری ویه. نه وه دیوی سپی فراند بووی و هینا بوویه نیره.»

که دیتمان خه ریکه کار له کار بترازی و پیره میترد زۆر تووره یه هه ر دوو کمان دانشتینه وه و بی دهنگ بووین و هه ستمان له خو بری. پیره میترد به و جوژه دریه ی به قسه کانی دا:

«نه وه منم که پیم گوتوه نه و کچه ی دراوسیمان بخوازی. ته نانهت چه ند جارنیکانیسم به و شه قامه پیدا گیتراوه تا نه و کچه ی بیینی.» ده وه مه پیدا ئاموزاکه م ویستی شتیک بلج، بهلام پیره میترد ههر له سه ر قسه کانی به رده وام بوو:

«راوهسته! نه گهر ته نانهت یهک وشه ش به پیچه وانیه قسه کانی من بکه ن، نه و ههر نیستا ده رۆم و نیزه به جی ده هیلیم.»

دوابی رووی له من کرد و گوتی:

«رۆله، نه وه بزانه که ههر نه و ئاموزایه ی تو، خوشکه زای منیشه و ههر نه وه ش که تو به دوایدا ویتلی و میتردیشی نه کردوه.»

ههر قسه که ی ته و او بوو پری دایه په چه که ی سه ر رووی کچه مامه که م و تووری هه لدایه لایه کی. خانووه که له دوو لاهه ده رکه ی هه بوون، نه و کچه مامه ی من هه رگیز نه چوو بووه چ جیبیان و ههر له و خانووه پیدا ژبا بوو و گه وره بسوو. ههر له گه ل خو مان بوو، جار جاره به ره شیوشی و هه ندی جارانیس به جلویه رگی پییا وانه وه و هه ندی جارنیش وهک راوچیبیان و خوشکه زای پیره میترده ی سه ری لى هه لده هینان و ده هاته لامان. ههر به و شیویه پیکه وه زه ماوه ندمان ساز کرد و بووین به هاو به شی ژبانی به کتری. بهلام خو شییه که مان ته مه نی کورت بوو...»

بۆ، چی به سه رهات؟ نه دی نیستا تو نه و هاوسه رت له کوئییه؟»

لاوه وهلامی دایه وه:

«نیزیکه ی دوو مانگه دیار نییه. به بی نه وه ی هیچ شوینه وار و سه ر و سو راغ و قولاغیکی هه بی وهک

برایم کچه‌ی هینایه‌وه ماله خویمان. دوايه چوو له‌سه‌ر لابلانکی جادوو‌گه‌ری دانیش‌ت و له چاو‌ترووکانیکدا گه‌بیه‌وه شار و به‌رده‌رکی مائی خویمان. ئا لیره جادوو‌گه‌ر پشتینده ئەفسووناوییه‌که‌ی ویدایه‌وه.

برایمی راسته‌قینه خوئی ناشکرا کرد و برایمی دیکه - ده‌زگیرانه‌که‌ی - کاروباری دایه‌وه ده‌ستی و سه‌ره‌نجام پالنه‌وانه‌کانمان به‌ناره‌زروی خویمان گه‌بیشته‌وه.

ئه‌حمه‌دی بازگانیش به‌کامی خوئی گه‌بیه‌وه.

چل شه‌و و چل رۆژ له ته‌ققه‌ی ده‌هۆل و زورنایان دا.

ئای چ تاهه‌نگ و زهماوند و شایی و لوغان و خواردن و خواردنه‌وه‌به‌کی به‌تام و چیتو بو! بریا ئیوه‌ش له‌وی بان!

ئه‌میران

ئه‌فسانه‌ی گورجی

ده‌ دارستانیکی چر و پر و دووره‌ده‌ستدا، که دار و دره‌خته‌کانی لووتیان به‌سینگی ئاسمانه‌وه نابوو، کیتوکی تا بلتی بلند و سه‌رکه‌ش هه‌بوو، هیندیک به‌ولاه‌تری دارستانێ راوچییه‌ک هه‌بوو ناوی (داردۆلان) بوو. ئهو راوچییه زۆر جارانی خۆ ده‌ته‌له‌زگه‌ی داویش‌ت و به‌دوای راوو شکاریدا ده‌چوه نیو قوولایی دارستانێ. رۆژیکیان له لایه‌کی کیتوپه‌را نووزه‌یه‌کی وه‌ک ده‌نگی ژنانی هاته به‌ر گوئی. سه‌ری بلند کرد و ده‌ کیتوه‌ی هه‌لروانی به‌لام نه‌یتوانی له‌به‌ر بلندیان دوندی کیتوه‌که‌ی ببینێ. چونکه‌ دونه‌که‌ هینده بلند و به‌رز بوو ده‌ هه‌وراندا ون بیوو. ویستی به‌و کیتوپه‌یدا هه‌لگه‌رێ، به‌لام چونکه‌ هه‌ر هه‌مووی خه‌رند و هه‌لدیر و سووری ماهی بوو چه‌ندی کردی و کراندی نه‌یتوانی.

راوچییه هاته‌وه مائی، ژنه‌که‌ی چاوه‌رپتی بوو، چ ژنیک؟ به‌لا، تا بلتی به‌دفعه‌ر و گۆج و ئیفلیج. راوچی پیتی راگه‌یانده که تیشووی سه‌به‌بیتی بو ئاماده‌ بکات و بو خوئی چوه لای ئاسنگه‌ری و ژماره‌به‌کی چه‌کوچ و قه‌له‌م و سمۆره و سینگی ئاسن پێ پاسپاردن بوی دروست کا. بو سه‌به‌بیتی هه‌موو شت ئاماده‌بوو، توتیشووی له پشتی به‌ست و چه‌کوچ و بزمار و سینگ و قه‌له‌می تاودانی و کیتوه خۆ بگره هات. ده‌ستی به‌داکوستانی ئهو مێخانه کرد و یه‌ک به‌دوای یه‌کدا له سنگی کیتوه‌ی چه‌قاندن و وه‌ک پلێکانان پیتیان هه‌لارۆیی. کاتی گه‌بیه‌یه ترۆیکی کیتوه‌ی ته‌نانه‌ت سینگیکی چیه‌ پیتی نه‌مابوو و چه‌کوچه‌که‌ی ده‌ستیشی له‌وه‌ی ده‌رچوو بوو به‌کار بێته‌وه. ته‌ماشایه‌کی ئهو لاو لای خوئی کرد و که‌لینیکی له‌ سینگی کیتوپه‌یدا به‌دی کرد، چوه تیتی، هه‌ر رۆیی تا سه‌ری به‌ته‌شکه‌وتیکه‌وه نا و ده‌ ته‌شکه‌وته‌که‌یدا ژنیک راکشابوو. ناوی دالی بوو، به‌لام چ ژنیک؟ هینده جوان، زۆر له ئاده‌میان به‌ولاه‌تر له جوانیه‌یه. قژیکی زه‌ردی زیرین سه‌ری داپۆشیبوو. هه‌ر که دالی داردۆلانی دی له یه‌که‌م سرنجه‌وه شه‌یدای یه‌کدی بوون. راوچییه له لای دایکوتا، هه‌رچه‌نده دالی پیتی خووش نه‌بوو و نه‌یده‌ویست راوچی له‌وی له لای وی وه‌میتنی به‌لام ئه‌وین و دلداریه‌که‌ی بێ ده‌سه‌لاتیان کرد و ملی مانه‌وه‌ی راکیشا و ته‌سلیم بوو. بو سه‌به‌بیتی دالی زۆری هه‌ول دا راوچییه‌ی وادار به‌گه‌رانه‌وه‌ی بکا، به‌لام قه‌بوولی نه‌کرد و هه‌ر له‌وی مایه‌وه و نه‌چۆوه. سه‌رله‌نوێ به‌یانیه‌کی دی هه‌ر که‌وته‌وه سه‌ر هاندانی راوچییه‌ی تا بگه‌ریتته‌وه ناو مال و منداڵه‌که‌ی:

«هه‌سته برۆه! ئه‌تۆ ده‌زانی که ژنه‌که‌ت جادوو‌گه‌ریکه‌ تایی نه‌بێ. ئهو وا راهاتوه هه‌موو ئیواران جاریکت ببینێ. ئه‌گه‌ر نه‌چیه‌وه چیدیت له‌سه‌ر راناوه‌ستی و به‌شوین پیتیه‌کانتدا وه‌دووت ده‌که‌وی و ئه‌وه‌دم هه‌ردوو‌کمان ده‌دۆزیتته‌وه و له ناومان ده‌با.»

داردۆلان گوئی:

«نا، ژنی من شه‌له. ئهو زۆر به‌نا‌را‌حه‌تی تا ده‌چیتته لایه‌کی هه‌وشی، چۆن ده‌توانی بپته ئیره، دلنبا به هه‌رگیز نایه.»

ژنی داردۆلانی زۆری سه‌ر له نه‌هاتنه‌وی وی سوور ما‌بوو. دوو رۆژان راهه‌ستا، به‌لام سه‌ری سییه‌ی

وهړې كهوت. توتيشووی له پشتمی بهست و بهجې پټی مېرډه كېدا رږیې تا گه بیهه داو پټی كیوه كهی. به پلېكانه كاندا هه لگه را و بهره و تر ږیكي هه لكشا و چووه ده ته شكه و ته كیوه. دالی و مېرډه كهی دیتن پټكه وه ده پر خه ی خه ویدان. ژنی راجییه هی مقسه سته زېرینه كهی دالی دیته وه و چو له بنرا كه زبیه كانی دالی قووت كردن و پرچه كانی ده گه ل خږیدا بردن. دالی و دارډزلان راست بوونه وه، دالی سه ری بلند كرد دیتی سه ری په كجار زور سووكه، ده سټیكي به سه رېدا هینا زانی هیچی به سه ریه وه نه ماوه. هه سټا په دوا ی مه قسه سته كه دا گه را، مقسه سته ش له جیتی خوی نه ما یوو. ده زانی ته وه كاری كییه، رووی له مېرډه كهی كرد و گوتی:

«تو بوویه ما یه ی به ده ختی من. پټم گوتی كه ژنه كهت ده سټی هه ده مانگاتن. ئیدی ئیستاش من هیتدم نه ماوه بو مردنی. به لام ئیمه مندالیکمان ده بی، ته منداله ش ده بیته پالنه وانیک مه پرسه. جا باش گوی بدیه، هه رجیت پټی ده لیم و چ كاریكت راده سپریم هی مووی نه نجام ده. كه ته منداله بوو سټ مانگانی له پټستی گای گره و با ده و پدا مینیتته وه جیتی ه کی گهرم و نهرمه و ده پیرایزی. دوا ی ته و سټ مانگه ش به یینه بیخه نیو لانكیكي و بیبه له قه راغ رووباری (نای نامان) به جیتی بیله و لیتی گه ری. به سه روه ختیوه هه هر دین و له وئ ده یشو و وسلی چله ی لی ده رده كهن. ته كه سه ی هه لیشیده گریته وه ته واوی هه موو ته و شتانه ی كوره كه مان پټیو سټیه تی فیتی ده كهن.»

***

راوجییه هه رچییه کی دالی پټی گوتبوو هه مووی نه نجامدان. رټیوارانیکی زور به لای رووباری نای ناماندا رت ده بوون و به دیتنی ته و منداله ی ناو لانكی ده بیانرسی:

«ته دی داک و بابت، كتی ده تشوا و وسلی چله ت لی ده رده كا.»

منداله وه لامی ده دایه وه:

«من داک و بابی خوم نه دیون، بو یه ده بی فریشته یه ك بی و بمشوات و وسلی چله م لی ده ركا.»

به رټیكهوت فریشته یه ك له وئ تیپه ری و هه مان پرسیا ری له منداله ی كرد، منداله كه هه ر هه مان وه لامی ته ویشی دایه وه كه به خه لكانی دیکه شی دابوه. فریشته كه سټ جارانی هه ر ته و پرسیا ره لی دوویات كرده وه و منداله ش هه ر سټ جارن هه ر هه مان وه لامی ته و ی دایه وه. ته و جا فریشته كه تاوی دایه و پاك و خاوتین شوستی و ناویشی لی نا ته میران، خه نجه رټیكیشی بو ده پوزه وانه كهی چه قاند و پټی گوت، له كاتی زور پټیو سټا نه بی به كاری نه هیتنی. فریشته هیندیکي نزا و ویرد و پارانه وه به سه ردا

خوتند و گوتی: «تازه هیچ هیتزیک ده روه سټی تو نایه و كه سیشټ پټی ناویرنی.» ته و جا به جیتی هیشت. به رده ست و پیاوه كانی نای نامان چوونه ناو هینانی، كه گه یه سه ر رووباری و ته و منداله ی ناو لانكییان دیت له گه لی كه و تنه جه فه نگان.

ته میران تووره بوو و هه ر راست بووه و سه ری دوانی گرت و پټیكي دادان و گوزه كانی شكاندن و راوی نان و پیاوه كانی نای نامان بی گوزه و بی ناو چوونه وه هه ر هه موو شټیكیان بو نای نامان گټرا په وه. نای نامان زور ناراحه ت بوو و هه ر راست بووه و به ره و رووباری چوو. به لام هه ر كه چاوی به لانكوله كهی كه و ت له خوشیان گوتی:

«ته وه به راستی ناو الیكي چاكي ئوسیبی و به دری منه.»

لانكهی به منداله وه تاو دایه و هینایه وه مالی.

ژنی نای نامانیش هه ر خوشحال بوو: «ته و منداله ده توانی منداله كانم ئوسیبی و به دری راژنیتیت و بیشیان نویتنی.»

رژزی یه كه م هه موو شټیك به چاكي رابرد. دووه رژژ ژنی نای نامانی چو مانگایان بدو شټی و ئوسیبی و به دری هه ر دووك ده لانكی نان و به منداله كهی گوت رابانژنیتیت تا ده نوون و هه ر هه شه شی لی كرد، ته گه ر بیانگریه نی ته وا ته مبیټ ده كه م.

داكه كه زور نه رټیسیوو كه ته میران دره وشه یه کی تیژی په یدا كرد، هه ر جاره ی له له شی به كټیكیانی راده كرد و منداله كان زریكه یان لی هه لده سټا.

داكه كه یان زور تووره بوو و قیژانندی:

«وریا به، چاكت ناكا له منداله كان بی دنا بیسه وه چ خراپه ته وه ت پټی ده كه م، من ته نانه ت له ته میرانی كوری دالیشم قبولی نیبه به قسه م نه كا، جا چ جای تو؟»

ته میران له بهر خویوه گوتی:

«ناگات له چیبه، ته دی ته من ته میرانی كوری دالی نیم كیم؟»

ژنی نای نامانی گوتی له و قسه ی بوو، مانگایه كانی به نیوه دو شراوی به جټ هیشتن و هه ر به غار هاته وه لای وی. ته میرانی ده نامیتزی نا و كه و ته ماچ كردنی. هینای به شیري مانگای جوان جوانی شوشټ و جوانترین جل و به رگی ده به ركد. له و ده میه وه ژنی نای نامانی ته و منداله ی وه ك منداله كانی خوی به خټیو ده كرد، نای نامان و ژنه كهی به وه زور دلخوش و خوشحال بوون كه منداله كانیان له گه ل برایه کی ناو ادا پټكه وه گوره ده بن.

هه ر سټ مندال گه و ره بوون. هه ر وه ك پالنه وانی راسته قینه ته نومند و به هیتر و نازا و دلیر ده گز هه ر كه سټیكي راجوویان، روزه لاتی بان یان روزه اوایی هه موویان به ته ژنودا دیتان و به و رټیه یاندا ده نارده نه وه كه لیوه ی هاتبوون. جاریكي ته واوی ته وانه ی زه بری وانیان دیبوون پټیان گوتن:

«ئپوه بو خوتان له سه ر ئیمه هه لده شه نگین؟ ته گه ر ئپوه به راستی نازان و هیچتان له ده ست دی بو ناچن توله له و كه سه بكه نه وه كه چاوی نای نامانی باوكتانی كویر كرده وه.»

هه ر سټ لاو كه ته مه یان بیست به ره و لای ژنی نای نامانی چوون و تكایان لی كرد:

«پیمان بلتی کئی چاوی ئای نامانی کویر کردوه.»

دایکه که راستی پئی نه گوتن و هه لیخه له تاندن و گوتی:

«ئای نامان خرویلکه (ناوله) ی گرت و ههر به وهش کویر بوو، دهن سویندی ده خۆم له وهی زیاتر چیدی نه بووه.»

به لام دواى ماوه به ک خۆی پێرانه گیرا و راستیه که ی چ بوو پیتی گوتن:

«ئای نامان ماوه به کی زۆر دوژمنایه تی ئهو دپوهی کرد که سه رانه ی لئ ده ستاند. کاتی ئوسیبی و به دری له دایک بوون، دپوه هات و داواى به کیکی له و مندالانه به ناوی سه رانه وه کرد و گوتی: «ئه گهر قابیلیش نی مندالیکم ده بی، ئه وه له جیاتانی ده بی چاوی راسته تم بو دهریبینی و مده به یی.»

ئای نامان توانای لیکدا برانی هه یچ به ک له منداله کانی نه بوو، بۆیه چاوی راستی خۆی دایه دپوهی. ههر که ئه میران و کورده کانی ئای نامان گوێبان له و قسانه بوو راست بوونه وه و خۆیان بۆ شه ری دپوهی ناماده کرد.

ئه وانه داوا یان له ئای نامان کرد تا سه ر و تیروکه وایتیکی ئاسنیان بۆ به رادان دات. تیر و که وانیان وه رگرتنه وه و ده ستیان به تاقیکردنه ویتیان کردن که وانی ئه میرانی خۆی له به ره یز و بازوو و توانای وی رانه گرت و شکا. دوا به ئه میران سه منی ئاسن هینا و بر دیه لای ئاسنگه ریتکی تا بوی بکاته تیر و که وایتیکی وا به رگه ی قۆل و بازووی وی بگری. بۆ سه به نی ههر سه یکیان بۆ شه ری دپوهی وه ری که و تن. ههر رۆیشتن رۆیشتن تا له میترغوزاریکی لووتیان به لووتی دپوتیکه وه بوو که باغیکی جوانی سیوانی هه بوو، له بن دارسیوه کانی هه رمیگه له مه ر بوون و ده له وه ران.

دپوه ئه و سه لاوه ی دپتن و هاواری کرد:

«زۆر چاکه کورینه، ئیستا وه رن خۆتان تاقی که نه وه و هیز و توانای قۆل و بازووتان پیشاندن. بزانه که ستان ده توانی ته نانه ت سیوتکی له دارتکی به ردا ته وه و یان سیوتکی باوئته دارتکی.» ئوسیبی و به دری زۆریان هه ول دا به لام نه یان توانی ته نانه ت سیوتک چیه به ری ده نه وه. ئه میران تیری له که وان کیشا و تیر له که وان ده رچوو، تیکر ای سیوی لایه کی دارسیوتکی هه موو هه لوه رین و که و تنه ئه ولای دیکه ی دارسیوه که ی.»

دپوه دیسان گوتی:

«لاوینه، هیز و توانای خۆتان تاقی که نه وه، ئه گهر ده توانن مه ریتکی له عه ردی بلتد که ن یان به کی بگرن و له عه ردی دن.»

ئوسیبی و به دری هه یچ کارتکیان له و کارانه نه توانی ئه نجام دن، ئه میران که و ته ناو مه ری و په لی هه مووانی به که به که ده گرت و له عه ردپی ده دان. دپوه تووره بوو و ئوسیبی و به دری له باغیدا به جئ هیشتن و ئه میران که له نیبو مه ریدا بوو هه مووی وه پیش خۆدان بۆ مالی و له ژوو رپرا ده رکه ی له سه ر کلۆم دان.

دپوه چوار مه ری قه له وه ی بۆ شیتوان وه سه رنا. گۆشته که ی بۆ خۆی ده خوارد و ئیسه که کانیسی بۆ خوشکه که ی خۆی که به زنجیران به دیواره به وه به ستیوه ده هاویشتن. دپوه دواى نانی شپوان گوتی:

«ئه وا ئه وشۆ تیر بووم، ئه میرانیس ده که مه قاوه لتی سه به نی و ده یخۆم.»

ئه وه ی گوت و نووست.

ئه میران خۆی گه یانده خوشکی دپوهی و داواى رینماییه ی لئ کرد تا کاری دپوهی به کسه ره کاته وه. خوشکی دپوهی گوتی:

«ته نیا ریتگی کوشتنی برابه که م شمشیره که ی خۆبه تی که ده هیزه رۆنی گرتوه. به لام شمشیره که وا ده رۆنی چه قبه وه و وا چۆته خوارئ پیم وانیه به ته نئ بتوانی ده ریکتشیه وه. به لام برابه که م پشتیندیتکی قایشی هه به، برۆ ئه وی بینه و سه ریتکی له شمشیره که ی خه و سه ره که ی دیشی وه من ده، تا به هه ردوو کمان تیی نووسین و به نه نه ده ری. ئه وده م شمشیره ی دینئ و له برابه که م نیزی که ده به وه، جا ئه و ده می ههر چی ده یکه ی بیکه، ته نیا نه که ی شمشیره که ی لئ راوه شینی و لئی ده ی، ته نیا شمشیره که ی له سه ر ملی راده گری و هه یچی دی، شمشیره بۆ خۆی ورده ورده له ملی ده چینه خوارئ و سه ری له له شی جودا ده کاته وه.»

خوشکی دپوهی زۆری تکا له ئه میرانی کرد که ههر که دپوهی کوشت ئه ویش ئازاد کا، ئه میران سویندی خوارد که ئازادی ده کات. ئینجا چوو پشتینده ی هینا و سه ریتکی له شمشیره ی به ست و سه ره که ی دیکه شی دایه ده ست خوشکی دپوهی و به هه ردوو کان ده پشتینده ی نووسان. شمشیره یان هینایه ده ری، به لام هینده به توندی وه عه ردی که وت دپوه له خه وئ راجله کی به لام باش بوو زوو خه وی لئ که و ته وه. ئه میران شمشیره ی تاو دایه و چوو له سه ر ملی دپوهی دانا. شمشیره سه ره به خۆ ده ستی به برینی کرد، ته نانه ت ئه میران ته کانیکیشی پئی نه دا.

شمشیره که نیوه ی گه رده نی دپوهی دا بریوو که وه ناگا هاته وه، که و ته په له قاژیه مه رگ به لام تازه له وه ی ده رچوو بوو. زۆری نه برد شمشیره سه ری دپوهی له له شی جودا کرده وه. به و جۆره ئه میران کاری دپوهی دیت.

خوشکی دپوهی له ئه میرانی پاراپه وه تا رزگاری کا. به لام ئه میران سوینده که ی له خۆی خست و ئه ویشی کوشت.

دوا به هه رچی دار و نه دار و سامانی دپوهی هه بوو هه مووی بوه ئی ئه میران و ئاواله کانی. ئه وانیس چه ندیان پئی هه لگیرا هه لیان گرت و هینایان و ئه ویدیشیان به جئ هیشت و لیتیاندا رۆیشتن. ههر رۆیشتن و رۆیشتن تا گه بیسه دارستانیکی چر و پری دارکاژان، له ناوه راستی دارستانیدا کیتوتکی زۆر گه وره هه بوو که گۆلشاپی دپوه زله له سه ر لووتکه ی ئه و کیتوه بلنده خوری ده رست. ته نیا قه باره ی چه رکه که ی به قه ده دره ختیتکی ته نومهندی گه وره ده بوو و قورساییه که شی هینده ی به رداشتیکی. ئه وهش ههر ئه و دپوه بوو که چاوی ئای نامانی کویر کردبوو.

دپوه ئه میران و ئاواله کانی دپتن و به ده م هاوارپوه گوتی:

«ئه های، ئه ری ئه وه ئه و میشوولانه چ ده که ن له وئ؟ ده ی خیرا بگه رینه وه، دهن گۆشت و پیستان له ئیسکان داده مالم و ده تانخۆم.»

ئه میران نه راندی:

«ئه های، به ده سه سال، پیس و خه لیس، له سه رخۆ، واش نا، خۆ ئیستا نه تخواردوین.»

دپوه تووره بوو، خوری رستنی به جئ هیشت و داگه را. زۆریان به کتر هینا و برد، ئه میران سه تیری

هاویشتنه دپوهی، یهک له جیاتی خوئی و دووهکهی دیش له جیاتی ئوسیبی و بهدری: دپوه هاته پیشتر، شهویلاکهی هه لپچرین و ئه میرانی هه لئووشی. هه ر که ئه وی قووت دا بهر وه مال بۆوه. ئوسیبی و بهدری به تنه ئی مانه وه، کاتی که دپوه گه بییه وه مالتی و خه ریکی چوونه ژوورئ بوو، ئوسیبی خوئی گه یاندئ و له پشت را کلکی گرت و بری. دپوه چوه ژوورئ و هه ر دهگه ل پیتی ده دپوی مالتی نا و ده رکه داخرا. نازاریکی زۆر کوشنده ده زگیدا دهستی پئ کرد.

«ئای دایه گیان! دلّم، ئه وه ئه و زگ ئیشه چیه گرتومه؟»

دپوه بهر وه لای شپانی ده رکئ چوو، زگی خوئی ده شپانی ده رکئ سوو، تا به لکه ئی تۆزنیکی نازار که متر بئ، به لّام به بئ کلک نهیده توانی خوئی له سه ر پتیا ن راگړئ و هه ر هه لده ستا و ده که وته وه.

که داکه کی دیتی ئه وه هه موو نازاری هه یه پرسئ:

«رۆله ئه وه چ بووه، ده بی ئه و نازار تئ ئی خوار دنی ئه ورۆت نه بووبئ؟»

«ئای دایه! ئه ورۆ سئ میتشو له م هاتنه سه ر پتیه و ئه منیش به کتیکیانم قووت دا.»

«ئای قورم به سه ری! ئه گه ر ئه وه ی قووت دا کوری دالی بووبئ.»

ئوسیبی و بهدری له پشت په نجه ره پرا گوئیان له ته و او ی قسه کانی ئه و داک و کورده ی بوو که له گه ل به کیان ده کردن. ئه وان به ددنگیکی زۆر بهرز و بلنده وه به ئه میرانیان گوت:

«ئهمیران، ئهمیران...»

خه نجه ریکت له بهر پووزه وانیدایه،

خیراکه خیرا ده ربینه و گولشاپی پئ هه لدره.»

ئهمیران گوتی له دنگی وان بوو و بیرئ کرده وه:

«هه رگیز هه لی وام بۆ هه لئا که ویتته وه!»

خه نجه ری هه لکیشا و به هه موو لایاندا ده خالیگه ی دپوه ی گپرا.

دپو ناره ته ی لیدا:

«ناخ... کوره مه مکوزه، ئه گه ر هه زت لپیه تا به هیلنجیکی به تهنمه وه بان هه روا تفت که مه وه.»

«به د فه سال، پیسی خه لیسئ هیچ و پوچ. نه ده مه وئ یه کتیکئ وهک تۆ نفم کاته وه و نه بوونه وهرتیکئ وهک تۆ بی نرخ به تهنیتته وه.»

دپوه گوتی:

«ده چاکه! دوو په راسوانم بشکینه و ده وپرا وه ره وه ده رئ.»

ئهمیران لایه کی خالیگه ی وی هه لدری و هاته وه ده رئ. به لّام چاوتیکئ کوئر ببوو. ئهمیران نه راندی:

«هه ر ئیستا چاوه که م بخه وه جیتی خوئی و چاکئ که وه، دهن نابه لّم پئ ده بهر پئ نبی و پارچه پارچه ده که م.»

دپوه گوتی:

«که مپکم له جه رگی ره ش و جه رگی سپی لیکه وه و بیخه سه ر ره شینه که ی. چاوت له جارن تیزتر

ده بیت.»

ئهمیران پارچه جه رگیکی گه وره ی له ره شه جه رگ و پارچه یه کی گه وره تریشی له سپیه جه رگی دپوه ی برین و هاویشتنیه سه ر گلینه ی چاوی. چاوه که له جارن چاوت بۆوه. دپوه داوای له ئهمیران کرد که خالیگه که ی بۆ بدرویتته وه و ئه ویش پارچه ته ختیکئ هینا و به قه ده ر جن برینه که ی لینی بریه وه و خستیه وه سه ر جن برینه که ی^(۱). دوایه ئهمیران داوای له دپوه که ی کرد که چاوه راسته که ی نای ئامانی بۆ بپنیتته وه و بیداته وه. دپوه نه ییده ویست ئه و کاره ی بکا، به لّام نه ییتوانی داوایه که ی ئهمیرانی ره ت کاته وه. دپوه ئامازهی بۆ نیرگیکی کرد و گوتی:

«پرئسکه یه ک ده و نیرگه ی نراوه و له ناو ئه و پرئسکه شدا پرئسکه یه کی دی هه یه. پرۆ بیه پینه، ئه وه چاوه که ی نای ئامانی ده ویدایه.»

ئهمیران چاوه که ی دپته وه و هه لبرگرت. دپوه بان به جن هیشت و روویان له مالتی کرده وه. که گه یشتنه وه مالتی چاوی نای ئامانیان له جیتی خوئی دانایه وه و تاوئیک هه سانه وه. زۆری نه برد ئهمیران بریاری دا به گژ به کتیکئ دیکه شدا بچن، داوای له نای ئامان کرد ئوسیبی و بهدری له لای خوئی له مالتی گلداته وه:

«کاتئ کار ده گاته قایه ی و خه تهر په یدا ده بی ئه وان هه یه سه ر ئیشه بۆ من.»

ئوسیبی و بهدری که گوئیان له و قسه نه بوو له ئهمیرانی پارانده که به تنه ئی له مالتییا ن به جن نه هیلئ. ئه وان به ئهمیرانیان گوت که به بئ وی هه لئا که ن و ناتوان بژین.

ئهمیران ناچار بوو ئه وان ره گه ل خۆدا. هه ر سئ برا پیکه وه سه رگه ردان بوون و رتیا ن ون کرد تا له جتیبه کی تووشی سئ دپوان بوون، دپوه کان پتیا ن گوتن:

«ئپوه وه ختیکئ ده توان به خۆتان بلین پاله وان که ده ستان بگاته کچی که ک لوتس شا، زۆر له کوره جحیل و لاوژانبش له و رتیه یدا کۆشان به لّام هیچیان به هیچ نه کرد.»

ئهمیران جن و پتی که ک لوتس شا و جیتی ئه و کچه ی ویان پرسئ. دپوه کان پتیا ن پتیا ندان و گوئیان:

«شا، کچه که ی له نپو قولله یه کی به زنجیر به ستراوه و به ئاسمانپوه هه لئواسیوه.»

به لّی پاله وانه کاغان دپوه کانیان به جن هیشتن و روویان له ولاتی که ک لوتس شای کرد. رۆیشتن رۆیشتن تا گه یشتنه سه ر ده ربایه کی. ده ربایه کی پان و پۆر و بئ سه ر وین و بئ که نار، هیچ رتیه کی تپرا رۆینتی نه بوو. نا لیره بوو که تووشی ژنی دپوه ی بوون و ئهمیران رتی په ربینه وه ی ده ربایه ی لئ پرسئ. ژنی دپوه ی گوتی:

«هیچ رتیه کی په ربینه وئ نبیه، ته نها ئه وه نه بی که ئه و له گه ل خۆباندان به رن.»

ئهمیران به وه ی قایل بوو که ژنی دپوه ی له گه ل خوئی به رئ.

دپوه هینای بسکتیکئ خوئی بری و به سه ر ده ربایه یدا راهیشت و کردیه پرد. له پتیشا ئوسیبی و بهدری و دوایه ش ئهمیران به سه ریدا په ربینه وه ئه و به ری. ئینجا دوا ی وان ژنی دپوه ی هات بپه رتته وه، به لّام

(۱) ده ئه فساناندا هاتوه ئه گه ر لا که له کتیکئ دپوان ته خته و دار نه پایه دنیا کاول ده بوو. که رۆژ ده گبیرئ ئه وه دپو رۆژی قووت ده دا. به لّام تینی خۆرکه ئه و ته خته یه ده سووتنئ و سه رله نوئ له وپرا خۆیمان پئ پتیا ن ده داته وه و دپته وه ده رئ.

-وه رگتیر-

هیشتا نه گه یشتبوه نیوهی که ئه میران شمشیرتیکی له پرده کهی دا و ژنی دیوهی که و ته نیو نیرینهی ناوی ده ریا به و تقووم بوو و خنکا. ئه مه دووهمین جار بوو که ئه میران سوئندی لی بکه وی.

هر سێ برا ساوه به کی زۆر به ده شتیدا رویشتن، له دهشتی گه یشتنه پیاویکی که ناوی ئه ندره رۆب بوو. ئه ندره رۆب هینده زل و زه به لاج و ته نومه ند بوو هه ژده جووت گاجووت ئه و گالیسکه یان راده کیشا که ئه و له سه ر راکشایبوو. ئه ندره رۆبیان ده برده گوڕستانێ زینده به چالی که ن. ئه گه ر چاوه رپیان کردبا تا ده مری ئه و به هیج که س نه ده نیژرا و نه ده برایه گوڕستانێ و هر له و گوړه ی ده مایه وه. پیتیه کی له گالیسکه ی را هاتبوه خواری و وه ک گاسنی خه تیکی قوولتی له زه و ده دا. ئه گه ر چی هه شاماتیکی زۆریشی له دوو ده رۆبی به لام که س توانای ئه و ده ی نه بوو پیتیه کی باوئته وه سه ر گالیسکه که، که ئه میران ئه و ده ی دیت هر به که وانه که ی پیتیه کی هاویشته وه سه ر گالیسکه که. ئه ندره رۆب سه ری سوپما:

«ئوه کییه هینده به هیزه وا به ئاسانی پیتیه کی هاویشته وه سه ر گالیسکه که؟»

ئه میرانیان پێ پێشان دا، ئه ندره رۆب دهستی درێژ کرد، ئه میران ترسا و گوتی:

«له وانه یه به هه موو هیزێ خۆی دهستم بگوشی و ئه و ده م دهستم ورد و خاش ده بی.»

له جیاتی دهستی خۆی تاته به ردیکی ده دهستی نا، ئه ندره رۆب وای ده نیو دهستی خۆیدا گوشی ناوی لی هیتا.

ئه ندره رۆب دووباره دهستی بۆ لای ئه میران راداشته وه. ئه و جار به یان دهستی خۆی ده ناو دهستی نا. ئه ندره رۆب تکای له ئه میران کرد که چاوه دپیری کورده کی بکا و ناگای لیتی بێ و ههروهک برایه کی خۆی دهستی به سه ریدا بیتی. ئه میران سوئندی خوارد.

ئه ندره رۆب به ره و گوڕستان به رپوه بوون کورده که شی که و ته دووی ئه میران. ساوه به کی زۆر رویشتن، ئه میران خه و ی هات. سه ری کرده وه و خه و ی لی که وت، که ئه و ده پرخه ی خه و یدا بوو کوری ئه ندره رۆبی به دهستی به تال چوو دوو شووری گه و ره ی به نیتچیر گرتن و به قه دی ده ختی که وه ی به سته وه.

ئه میران بیدار بۆوه و پرسی ئه وانه ی چۆن گرتوون؟ که ئه میران بیستی کوری ئه ندره رۆبی و به بی چه ک و به دهستی به تال ئه و دوو شووری گرتوون له دلدا زۆری پێ ناخۆش بوو و به بیریدا هات:

«ئوه ئیستا به و مندالییه ئه و ده ی له ده ست بێ بێ گومان ئه و گه و ره بێ له ناوم ده با.»

ئه میران بریاری دا کوری ئه ندره رۆبی بکوژی و بریاره که ی خۆشی به جی هیتا. ئه و سه یبه مین جار بوو

که ئه میران سوئندی له خۆی خست و شه رتی خۆی شکاند. لاشه ی کورده یان ده چالیتی نا و به ره و لای کچی که ک لۆتس شای وه ری که وتن، کاتیکی زۆر به رپوه بوون تا سه ر نه جام گه یشتنه قوولله به کی که کچی که ک لۆتس شای تیدا ده ژیا.

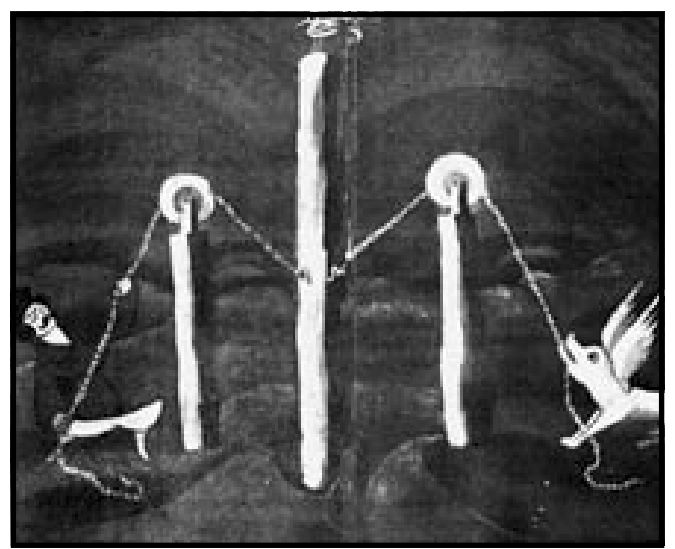
ئه میران به ئوسیبی گوت:

«پرۆ خۆت هه لده و بزانه ده توانی ئه و زنجیره ی بگری و به خه نجه ره که ت هه لپیری.»

ئوسیبی چوو خۆی تی هه لاویشته به لام ته نانه ت ده ستیشی نه گه یشتنه زنجیره که، به دریش هه روه تر، دوايه ئه میران خۆی تی هه لکرد و زنجیره که ی گرت. خه نجه رتیکی وای گه یانده زنجیره که ی که قوولله که له هه واهه که و ته سه ر عه ردی. ئه میران و کتۆ هه ر له یه که م سه ر نه جوه وه شه یدا ی یه گدی بوون. که ک لۆتس شای باوکی کتۆی ئه و هه وانه ی بیست و به هه رچی هیز و سوپا و له شکر به وه هه یه چوار ده وری قوولله ی دا و ئابلقه ی دا. سه ر بازه کان له سێ لاهه ریزبان به ست. ئه میران ده سه رو چاوی سه ر بازه کان راما، به لام هیچیانێ لی خۆش نه هاتن. ده ئوسیبیه وه ی راخوړی به ر نه گاریان بێ. ئوسیبی چاوه کانه په لاماری دان. یه که مین هیلتی به رگری سه ر بازه کانی شکاند و له که ک لۆتس شای نیزیکی بۆوه. شا گوړزتیکی کوشنده ی وای گه یانده ئوسیبی هه ر ویتی که وت و مرد. دوا ی و ی به دری هاته پیتیش، هیلتی دووه می به رگری سه ر بازانی شکاند، به لام هیشتا ما بووی بگاته که ک لۆتس شای که گوړزتیکی وای ویتی که وت له گه ل عه ردی ته خت بوو.

ئه میران ناراحت بوو و بریاری دا خۆی له گه ل که ک لۆتس شادا ده سته و به خه بێ. کتۆ به ئه میرانی گوت:

«بام تاشه به ردیکی گه و ره ی له سه ر سه ریه و ئه و به رده ش به زنجیرتیکی زپ به له شیه وه به ستراره. لیتی نیزیکی به وه و هه ول ده زنجیره که به سینی. ئه گه ر زنجیره که پسا سه ری به پیتشندا دتی و گه رده ملی

دەردەكەوئ. ئەوجا دەتوانى خەنجەرەكەت ھەلئكىشى و مىلى ھەلئېرى و سەرى لە لەشى جودا كەپەوہ. لەوہ زياتر ھېچ رېئىھىكى دى نېيھە بتوانى بايى پى بكوژى.»

ئەوہى ئەو كچە بەئەمىرانى گوتبوو، ھەمووى لە سېنگ و مېشكى خۇيدا ھەلگرتن و بەرەو پېش خۇى پانا و كەوتە نېو سەربازانەوہ و ئەوہى لە دەستى ئوسىبى و بەدرى پزگاربان بېو ھەمووى كوشتا و ئەوجا كەوتە سەر سەر و سۇراغى كەك لۇتس شاي. شا گورزىكى واشى گەيانە ئەمىرانى بەچوكىدا ھېتا. بەلام دەستوبرد خەنجەرى ھەلئكىشا و زنجىرەكەى مىلى كەك لۇتس شاي ھەلئېرى. تاشە بەردەكە سەرى كەك لۇتس شاي نەوى كرد و گەردە مىلى و دەدەركەوت. ئەمىرانا خۇى ھەلئداپە پېشى و خەنجەرى بەمىلى شايدا ھېتا و گۇشاوگۇشى سەرىپى. دواپە گەراپەوہ لاي قوللەكەى كتۇى. بەكجار زۇر غەمى لە دەستدانا ئوسىبى و بەدرى بوو.

«بە بى وان ناچمەوہ مالى، ئەگەر بەبى وان بچمەوہ چ وەلامىكى ئەو پېرە بابەيان بەدەمەوہ.»

كتۇ پىرسى:

«ئايا دەتوانى لاشەكانيان لە نېو ئەو ھەموو لاشانەدا بناسىھەوہ؟»

ئەمىرانا وەلامى داپەوہ:

«بەلئى، ئوسىبى نېشانەى خۇرى دە ئەنگوستىلەكەپداپە و بەدرىش نېشانەى مانگى دە ئەنگوستىلەكەپداپە.»

ئەمىرانا و كتۇ چوونە نېو لاشەكان و بەدواى دۇزىنەوہى لاشەى ئوسىبى و بەدرى داكەوتنە گەرانئ. دېتبانەوہ. كتۇ چو دەسزۆكەپەكى ھېتا و بەسەر و دەم و چاوى ئوسىبى و بەدرىدا ھەلئكىشا و ھەردووكيان زىندو بوونەوہ. ئەمىرانا ھەم بەھاوسەرى كتۇر و ھەم بەزىندووبى چوونەوہى ئوسىبى و بەدرى بۇ مالى زۇر خۇشحال و شاد و شەنگول بوو. ھەر چى سامانى كەك لۇتس شاش بوو ھەموويان ھېتا و بەرەو مالى خۇيان بوونەوہ.

گەيشتنەوہ ئاي ئامان.

ئاي ئامان بەدېتنى ئەمىرانا و كورەكانى كە بەسەرەكەوتوبى دېنەوہ زۇر خۇشحال بوو. بەلام ئەمىرانا بەئاي ئامانى گوت كە لەمەودوا و جارىكى دى ئوسىبى و بەدرى بۇ ھېچ جىيەكى دى لەگەل خۇيدا نابات. چونكە ئەوان پالەوان نەبوون و ەك و بېيان پى نەدەكرا.

دواى ئەوہ ئەمىرانا ھەر بەتەنئ و دەدەردەكەوت و لە شەر و ھەرا و پىكداھاتانائىشدا كەس نەبوو شانى لە شانى بدات و بەرامبەرى راوہستى. ھەموو دوژمنەكانى خۇى لە ناو بردن. لە تەواوى دنياپەدا تەنيا سى دېو و سى بەراز و سى دار بەروو ھەبوون كە ئەو دەروەستىيان نەبەت. ئەمىرانا تەنانەت سى جارانى سوتىند لى كەوتبوو و زۇر كارى نالەبارى دېكەشى كردبوون.

بۇيە ئەمىرانا بەسزاي خۇى گەبىشت و بە زنجىرەكەپەوہ بوو كە بەسېنگىكى ئاسنى درېژ و پتەو تا ناخى زەوى رۇچوو و قايم كرابو لەگەل تازىبەكى راوى كە ناوى كۇرشا بوو و كارە كىتوبىەكى زۇرى راوكردبوون بەستراپوونەوہ.

ئەمىرانا و كۇرشا ھەمىشە ئەو زنجىرەيان راكەپىشا تا ئەو سېنگە لە زەوى ھەلئكىشنەوہ و رزگاربان بى. راست دەو دەمەپدا كە سېنگى زنجىرەكە ھەلئەكشا و خەرىك بوو لە زەوى بېتە دەرى، پالئەپەك

دەھاتە سەر سېنگەكە و لە سەر وى دەنېشستەوہ. ئەمىرانا لە پېستى خۇى دەھاتە دەرى و بەزنجىرەكەى دەپوہخرانئە ئەو پالئەپە و زنجىرە و سەرى سېنگەكەى دەكەوت و سەرلەنوى پالئەكە ھەلئەفېپەوہ و سېنگەكەش وەك جارانا ھەتا بن دەسكان بەناخى زەويدا دەچوۋە خوارئ. سالەھى سالان ئەو كارەيان ھەروہا بەردەوام دەكردەوہ.

كۇرشا گوجىلەى دالئىك بوو. ھەموو سالى مېيەى ئەو دالە كە ناوى ئورى بوو لە نېو ھېلانەكەپدا (وەرەق)^(۲) يىكى دەبوو. كە چاوى پى دەكەوت چەنگى لى دەدا و دەچوۋە تاقتى ئاسمانئ و لەوترا (وەرەق) ھى بەردەداپەوہ تا كەس نەتوانئ بەزىندووبى پەى پى بەرى و بەختىوى كا. راوچىپەك ئەو كۇرشاپەى كە ئىستا دەگەل ئەمىرانا دە زنجىرەپداپە، دەدۇزىتەوہ و دەبىاتەوہ مالى و بەختىوى دەكا و ناپەلئى بتوئى. پالى دالەى لى دەپوئىن و ھېندەش لەش سووك دەپى ھەر بەدوو بازان چ بزە كىتوبىەكى لە بەر چىگان دەرناچئ. كە ئەو بەراستى نەنگى و شەرمەزارىپەكى گەورە بوو. لە تۆلەى ئەو ھەموو كارە كىتوبىە بەستەزىمانانە، كۇرشا دەگەل ئەمىرانا بەو سزايە گەبىشتن. سوانى شىعەرىكى بۇ كۇرشا دانابو، كە لاواندەوہى راوچىپەكە بوو بۇ سەگە ون بووہكى:

كۇرشا، كۇرشاى خۇم،

كۇرشاى بزىبوو، كۇرشا.

تۇم نېوہ شەوى لى ون بووى.

ھەر راست نېوہ شەو!

ئاي لە خۇم، چ خاكىپك بەسەرى خۇمدا كەم ئەگەر خوانەكا بازرگانىك بىتا، بازرگانىك؟

ئاي لە خۇم، ئەگەر بەدخووبەك تۆ لە من بەزى چ بىكەم.

دەم و گوتى كۇرشا وەك زىن، زىن.

چاوەكانى كۇرشا، چاوەكانى وەك مانگە شەون مانگە شەو.

وەرپىنى كۇرشا دەتگوت ھەورە تىشقەپە،

پەنچەكانى دەستى كۇرشا ھەر دەتگوت پانايى جى خەرمانىن

بازى كۇرشا- بەئەندازەى كىلگەپەك بوو

خواردنى كۇرشا، خواردنەكەى!

نانى گەرم و نەرم و تازە.

ئاي لە خۇم، چ بىكەم ئىستا ئەگەر وردە ناننى پاشماوہت بەدەنئ، وردە ناننى پاشماوہ!

خواردنەوہى كۇرشا، خواردنەوہكەى...

شەپايى شىرن و تازەپە.

ئاي لە خۇم ئەگەر ئىستا ئاوى راوہستاو و بۇگەنېوت بەدەنئ.

چارپايى كۇرشا، چارپاكەى-

(۲) وەرەق: بەو گىيانلەبەرە دەگوتئ، كە لە ئەجماعى جوت بوونى سەگىك و تازىبەكدا پەيا دەپئ، جا نە سەگە و نە تازى. بەو پەيدەپە دەگوتئ (وەرەق). -وەرگىن-

لَيْفَه و پەتۆی نەرمە .

ئای لە خۆم، ئەگەر ئیستا لە سەر تەراشانت بنوێن. لە سەر تەراشی زیر!

کۆرشا. کۆرشای خۆم،

لەسەررا شێری

لەبەررا قەرەقاوڵ

لە وشکانیە دەلێنی قارەمانی

لە دەریایەدا کەشتی ماندوو نەناس!

کۆرشا، کۆرشای خۆم

لە پرسەیی تۆدا دەگریم، هەر دەگریم.

غەمیکی زۆر گەورەم دە دەلێ دایە، غەم.

ئیستا ئەو سالیکی، سالیکی رەبەق.

کچی بازرگانی و هەوت برا

ئەفسانەیی ئازەری

سەردەمانیکی زۆر زوو بازرگانیکی زۆر دەولەمەند هەبوو ناوی خواجە ئەبوتالیب بوو. ئەو بازرگانه ژنیکی بەناوی پەریزاد و کچیکی بەناوی نیگارەو هەبوون. خواجە زۆری دڵ بەمال و مندالەکەیی خۆی خۆش بوو، ئەو دەمەیی ناچار دەبوو بۆ بازرگانیه بچیتە ئیبرە و ئەوی هەولێ دەدا هەرچی زووتره بگەریتەوه چونکە زۆری دڵ بەژن و کچەکەیهوه بوو.

رۆژیکی نەگبەتی رووی تێ کردن و پەریزاد خان نەخۆش بوو و زۆری پێ نەچوو مرد. بازرگان زۆر دلتەنگ بوو لە تاو ژنەکەیی ماوهیهکی زۆری هەر بەگریه و نالە و هەناسەیی ساردەوه بەسەر برد. خواجە ئەبوتالیب لە دواي مردنی ژنەکەیی نەیدەتوانی وەک جارێ بچیتە سەفەرێ و نیگاری جوان و شۆخی بەتەنێ لە مالتی بەجێ بێتی، کەسیش نەبوو چاوه‌دێری کچ و مالتەکەیی بۆ بکات، بۆیه تا دەهات کار و کاسبیه‌کەیی روو لە خرابی بوو. خواجە ئەبوتالیب چی لە دەست دەهات و دەیتوانی چی بکا؟ زۆری بێر کردنەوه، تا سەرەنجام هاتە سەر ئەوهی ژنی بێنیتەوه. چونکە چ چاره‌یه‌کی دیکه‌ی نەبوو. کچە بازرگانیکی دەولەمەندی بەناویانگی خواست کە ناوی گولناز بوو، سێ شەو و سێ رۆژان شایێ گەرا و دەهۆڵ و زورنا لیدرا و ئەو شۆخەیان بۆ خواجەیی گواستەوه.

بازرگان گولنازی ژنی هینایه بەر مالتی و پیتی گوت:

«ئاگاداری کە نیگاری کچم لە خۆم خۆشتر دەوی، دەبێ تۆش وەک کچی خۆتی تەماشای کە.»

گولناز وەلامی دایه‌وه:

«لەوهی دلتیا بن. کە نیگار کچی ئیوهیه کچی منیشه.»

سال هاتن و تێپه‌رین. نیگار بووه پازده سالان. هینده جوان و شۆخ و شەنگ بوو لە تەواوی شاریدا دەنگی دابۆوه و باس هەر باسی جوانی و زبهرکی ئەو بوو. خوازینی زۆری دەهاتن، یه‌ک له‌وانه‌ش شوانکاره‌یه‌کی جحیلە بوو ناوی مراد بوو. ئەو مراده هینده‌ی نیگار خۆش دەویست نە خواردنی مابوو نە خەو، سەرەنجام دەردی دلتی خۆی بۆ داکێ هەل‌بشت و داکه‌ش سەربورده‌کەیی بۆ بابی مرادی گێرایه‌وه، کە بابی مرادی لە ئەوینی کورەکەیی بەکچی بازرگانی دەولەمەند ئاگادار بوو، پیتی گوت:

«کورەکەم، بەخۆراییی خۆت هەلمەخەلە تێنە، بازرگان هەرگیز کچی ناداته لاویکی هەژاری وەک تۆ. وا چاترە ئەو خەیاڵه‌ی لە سەرت دەرکە.»

مراد بەبێستنی ئەو قسانه‌ تێر گریا. بابی زگی پیتی سووتا. کە زانی هەر ناچاریشه‌ چوهه‌ خوازینییه‌ کچی بازرگانی. کە خواجە ئەبوتالیب لە مەبه‌سته‌کەیی بابی مرادی حالی بوو، هەر لیتی راست بۆوه و لە مالتە خۆی وەدەر نا. بابی مرادی لە ریتی گەیانندی ئەو هەواله‌ بەکورەکەیی، بەجی دەهیلین و شتیکتان دەبارەیی ژنی خواجە ئەبوتالیب -گولناز- هوه بۆ باس دەرکەین.

***

گولناز ناوینه‌یه‌کی هه‌بوو وه‌ک ئاده‌میان دده‌وا. ئه‌و هه‌موو رۆژێ جارێکی ده‌گه‌ل ئه‌و ناوینه‌یه‌ی ده‌که‌وته قسان. خۆی ده‌رازانده‌وه و به‌خۆی هه‌لا‌ده‌گوت. جارێکیان دوا‌ی خۆ له‌ ته‌ل دانێ، چوه‌و به‌رده‌می ناوینه‌که‌ی و پرسێ:

«پێم خۆشه‌ بزانه‌م داخوا له‌و دونیایه‌یه‌دا که‌س له‌ من جوانتر هه‌یه‌؟»

ناوینه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«به‌لێ هه‌یه.»

گولناز به‌تورپه‌بیبه‌وه قیژاندی:

«کێ؟»

و ناوینه‌ گوتی:

«نیگار، نیگاری شوخ و شه‌نگ.»

گولناز به‌و قسه‌ زۆر تێکچوو و ئارامی لێ هه‌لگیرا. ماوه‌یه‌کی زۆر بیری کرده‌وه چ بکا؟ سه‌ره‌نجام بۆ ئه‌وه‌ی خۆی تا‌که جوانی دنیا‌یه‌ بێ بریاری دا نیگاری جوان بکوژیت. گولناز ئه‌وینداریکی هه‌بوو هه‌رچی پێی راسپارد بایه‌ ته‌نیا ئاماژه‌یه‌کی ئه‌وه‌ی به‌س بوو خۆی ده‌ ئاوری هاوێ و ئه‌وه‌ی نا‌کرێ ببکا. رۆژێکی که‌ خواجه‌ ئه‌بوتالیب بۆ کاری بازرگانیه‌ چوه‌و سه‌فه‌ریکی دوور، گولناز ئه‌و کورده‌ی بانگ کرد و پێی گوت:

«نیگاری به‌ره‌ نێو دارستانیکی دوور و بیکوژه. دوا‌یه‌ش جله‌ خویناویه‌کانیم بۆ بینه‌وه‌ ئێره.»

کورده‌ی شه‌یدا نه‌پرسی داخوا بۆ ئه‌و کاره‌ی بکات و کچی بازرگانی بۆ بکوژێ. ئه‌وه‌نده‌ نه‌بێ گوتی:

«تۆ شتیکی ده‌رخوارد ده‌ با بیهۆش بێ، ئه‌و ده‌می بۆ خۆم ده‌زانم چ ده‌که‌م.»

ئێواره‌ داها، کاتی نان خواردنی شیوان، گولناز ده‌رمان خه‌وی بۆ نیگاری ده‌ چێشته‌ی کرد. هه‌ر که‌ خواردنه‌که‌ی چوه‌و دیوی زگی به‌لادا هات و خه‌وی لێ که‌وت. دوا‌یه‌ دلخوازه‌که‌ی گولنازی هات و نیگاری ده‌ پارچه‌ کلیمکیه‌وه‌ پێچا و به‌شانی دادا و دارستان خۆت بگره‌ و هات. که‌ گه‌یبیه‌ دارستانی کلیمه‌ی لێ کرده‌وه و ویستی سه‌ری کچه‌ی ببری، هه‌ر که‌ چاوی به‌و جوانیه‌یه‌ ئه‌و دم و چاوه‌ خه‌و‌الووه‌ی که‌وت له‌ دلێ خۆیدا گوتی:

«باشه‌ ئه‌من ئه‌و کچه‌ بێ گونا‌هه‌ بۆ بکوژم؟ هه‌ر لێره‌ی به‌جێ ده‌هێلم و ده‌رۆم. دلنیام درنده‌ و گورگ هه‌ر ده‌بخۆن.»

نیگاری له‌سه‌ر عه‌ردی به‌جێ هێشت و کلیمه‌که‌ی به‌سه‌ردا هه‌لکێشایه‌وه. دوا‌یه‌ چوو که‌ رویشکیکی ر‌او کرد و خۆینه‌که‌ی له‌ کراسه‌که‌ی نیگاری هه‌لسوو و برديه‌وه. له‌ پێی گه‌رانه‌وتی بۆ شاری لایدا‌یه‌ لای گولنازی، کراسه‌ خویناویه‌که‌ی دایه‌ ده‌ستی و گوتی که‌ کاره‌که‌ی ئه‌نجام دا. گولنازی لێره‌ به‌جێ ده‌هێلێن که‌ پێی وایه‌ جوانترین ئافه‌رتی سه‌ر ئه‌و دنیا‌یه‌یه‌ و ده‌چینه‌وه‌ سه‌ر و سو‌راغی نیگاره‌ جوانێ.

***

نیگار سێ شه‌و و سێ رۆژان هه‌ر نوستبوو. سه‌ره‌نجام ئێواره‌ی رۆژی سێبهم که‌ وه‌ ئاگا هات خۆی له‌ دارستانیکی چر و پر و تاریک و ترسانکدا دیته‌وه. نیگار زوو تینگه‌یی که‌ زردا‌که‌که‌ی له‌ به‌ر ئیره‌بیان

ئه‌و کاره‌ی کرده‌وه. کچه‌ ماوه‌یه‌ک گریا و فرمیستی زۆری هه‌له‌واندن. به‌لام گربان چاره‌ی وی نه‌ده‌کرد. تۆزێک ها‌ته‌وه سه‌رخۆ، چاوی خۆی سپینه‌وه، هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکێشان نه‌فرینی له‌ چاره‌نووسی خۆی کرد و به‌ناو دارستانییدا که‌وته‌ رێ. هه‌ر رۆژی رۆژی تا گه‌یبیه‌ کێوتی قووتی زۆر بلند. له‌ ده‌ور و به‌ری خۆی روانی چه‌ند خانووه‌کی له‌ داوینێ کێتوه‌که‌وه‌ دیتن. کچه‌ برسی و تینوو و شه‌که‌ت و ماندوو بوو، بیری کرده‌وه:

«ئێره‌ ئه‌و لا چه‌یه‌ ته‌نیا جینی دێوانه‌. ده‌چمه‌ ده‌و خانووه‌یه‌وه، با دێو بمخۆن، چیبیه‌ خۆ هه‌ر نه‌بێ له‌ هه‌موو ئێش و ئازار و ژان و ژوار و په‌نجهم رزگار ده‌بێ.»

نیگار به‌ره‌و خانووه‌که‌ چوو. له‌ پر چاوی به‌سه‌گیکی گه‌وره‌ و ترسانک که‌وت که‌ له‌ به‌ر ده‌رکێ وه‌رکه‌وتبوو، کچه‌ زۆر ترسا به‌لام سه‌گه‌که‌ خۆی تێ نه‌گه‌یاند. هه‌ر هینده‌ لێی ها‌ته‌ پێشێ خۆی له‌ لاق و له‌ته‌ری هه‌لسوێ، کچه‌ ئاهیتی ها‌ته‌وه‌ به‌رێ و چوه‌و ژووری و سه‌ری ده‌ هه‌موو ژووره‌کان هه‌لکرد و که‌وته‌ ئێشان. ژووره‌کانی م‌الین و خاوتینی کردنه‌وه. دوا‌یه‌ مه‌جه‌له‌ پلاویکی گه‌وره‌ی لێنا، که‌ پێگه‌یی دانیشته‌ هه‌تا تیر بوو خواردی، ئه‌ویدیشی له‌ سه‌ر ئاورتیکی کز دانا، تا سارد نه‌بیته‌وه‌.

خۆز له‌ کێوان ئاوا بوو و شه‌و داها. له‌ پر کچه‌ گوتی له‌ ده‌نگی سمی ئه‌سپان بوو. چوو خۆی په‌نادا و چاوه‌رێ ما. زۆر نه‌چوو حه‌وت پ‌اله‌وانی وه‌ک رۆسته‌می ز‌ال ها‌ته‌ ژووری. پ‌اله‌وانه‌کان هه‌ر هه‌موویان پیاوی چاک بوون و به‌حه‌وت برا ناسرابوون. له‌به‌ر بێدادی و زۆر و زۆرداری هه‌لاتیوون و ها‌تسوونه‌ ئه‌و داوینێ کێوی بێستوون. دوندی ئه‌و چیا‌یه‌ هه‌میشه‌ هه‌ر به‌فر بوو. براهه‌کان له‌و ده‌ور و به‌ره‌یان روانی. دیتیان ژووره‌کان هه‌موو پاک و خاوتین و رێکوپێک و رازا‌ویه‌ و پ‌الاری ئاماده‌ ئه‌وه‌ له‌ سه‌ر ئاگریه‌. به‌سه‌ر سامبیه‌وه‌ لێکتر ر‌امان، ده‌بێ ئه‌وه‌ چ بێ؟ خۆ له‌ ترسی ئه‌و سه‌گه‌ دره‌ی وان، بالنده‌ ناویرێ بێته‌ ژووری. دوا‌ی ئه‌وه‌ی هه‌ر حه‌وت برا نانیان خوارد، برا گه‌وره‌ گوتی:

«با تا به‌بانی ر‌اوه‌ستین، هه‌ر ده‌زانین چیبیه.»

به‌ درێژایی شه‌وی نه‌نووستن و سه‌هینی زووش لێیاندا وه‌ده‌ر که‌وتن، هه‌ر که‌ ئه‌وان رۆیشتن نیگار له‌ په‌نایێ ها‌ته‌ ده‌رێ و جێ و بانی شه‌وی هه‌لگرتن و ژووره‌کانی م‌الینه‌وه‌ و مه‌جه‌له‌ی دیکه‌ پ‌الاری وه‌سه‌ر نا. بۆ خۆی نه‌ختیکی خوارد و ئه‌وی دیشی له‌سه‌ر ئاگرێکی کز هێشته‌وه‌ تا سارد نه‌بیته‌وه‌.

ئێواره‌ی ئه‌و رۆژه‌ش هه‌ر حه‌وت برا ها‌ته‌وه‌ م‌الێ. هه‌ر وه‌ک رۆژی پێشتر ژووره‌کان م‌الدرابوون و چێشت لێنرابۆوه‌ و له‌ سه‌ر ئاگری بوو. رۆژی سێبهمه‌یش هه‌روا ر‌ابرد.

برا گه‌وره‌که‌یان گوتی:

«براینه‌! یه‌کیک لێره‌یه‌. که‌ ئێمه‌ وه‌ده‌ر ده‌که‌وین ئه‌و ئیشه‌کانی م‌الێ ده‌کا و چێشته‌ی لێنده‌نی و که‌ ئێمه‌ش دێینه‌وه‌ ئه‌و خۆی ده‌شاریته‌وه.»

براهه‌کان به‌ده‌نگیکی به‌رز گوتیان:

«ئاوالی خۆشه‌ویست! خۆتمان لێ ئاشکرا که‌ ئه‌گه‌ر پیره‌مێردی ئه‌وه‌ باوکمانی. ئه‌گه‌ر لای برامانی،

ئه‌گه‌ر پیریژنی داکمانی و ئه‌گه‌ر کچیشی ئه‌وه‌ خوشکمانی.»

که‌ نیگار ئه‌و قسانه‌ی بیست له‌ په‌نایه‌ ها‌ته‌ ده‌رێ. ها‌ته‌ لایانه‌وه‌ و هه‌موو به‌سه‌ره‌هاته‌کانی ژبانی خۆی بۆ گێژانه‌وه‌.

برایه‌کان هموو هاواریان کرد:

«خواتوی بۆ ئیمه ناردوو. ئیمه خوشکمان نییه. ئیستا ئه‌وه تۆ خوشکی مه‌ی. ئیمه وه‌ک چاری خۆمانت ده‌پاریزین و ناگمان لیت ده‌بێ. هه‌ر له‌ سه‌ر چاوانت داده‌نێین، ئه‌و چاویان شل بوو ئه‌ویدی.»
نیگار یه‌کجار زۆر شاد بوو له‌ خۆشیان سوور هه‌لگه‌را و دلێشی وه‌ک گولێ گه‌شایه‌وه.
له‌و رۆژه‌ به‌داوه‌ هه‌مسو رۆژێ ئه‌و حه‌وت برایه‌ ده‌چوونه‌ ده‌رێ و ئه‌و له‌ ماله‌ی ده‌مایه‌وه، ماله‌که‌ی رێک ده‌خست و چیشتی‌شی لێده‌نا. ئیستا که‌ نیگار له‌گه‌ڵ برایه‌کانیدا به‌خۆشی و شادییه‌وه‌ ده‌ژین. لێره‌یان به‌جێ ده‌هێلین و ده‌چینه‌وه‌ سه‌ر و سو‌راغی خواجه‌ ئه‌بوتالیب و ژنه‌ ئیروه‌بیه‌که‌ی -گولناز-.

***

خواجه‌ ئه‌بوتالیب نیگاری کچی یه‌کجار زۆر خۆش ده‌ویست. که‌ له‌ سه‌فه‌ری هاته‌وه، یه‌که‌م شتی‌ک له‌ گولنازی پرسى ئه‌وه‌ بوو:

«ئه‌دی نیگار که‌م کوا؟»

گولناز گریانی هینایه‌ خۆی و به‌ده‌م نووکه‌ نووک و هه‌نیسکانه‌وه‌ گوتی:

«که‌که‌مان بۆ گه‌رانێ چوو بووه‌ نێو بیستانی شووتیان و له‌وێ کاره‌ساتی‌کی ترسناکی به‌سه‌ر هات. گورگی‌ک پری ده‌دات و ده‌یخوا. ئه‌وه‌ش جله‌ خۆیناویه‌کانیه‌تی.»

خواجه‌ ئه‌بوتالیب زۆر به‌کوڵ گریا. ماوه‌یه‌کی زۆر ده‌ینالاند و به‌سه‌ری خۆی داده‌دا. هه‌مسو بازرگانی شاری هاتنه‌ لای و که‌وتنه‌ دل‌دانه‌ویی:

«خواجه‌ ئه‌بوتالیب! ئه‌و گریان و هات و هاوار و داد و برۆ و له‌ خۆدانه‌ که‌که‌ت نایه‌نیته‌وه.»

به‌لام ئه‌و هه‌رچه‌ندی ده‌کرد نه‌یده‌توانی نیگار شۆخه‌که‌ی له‌ دل‌ ده‌رکا و له‌ بیس‌خۆی به‌ریته‌وه. له‌و رۆژه‌وه‌ که‌ ئه‌و هه‌واله‌ ترسناکه‌ی مه‌رگی که‌که‌ی بیستبوو هه‌مسو شه‌وێ ده‌خه‌وینیدا ده‌دیت.

به‌لام گولنازی خواجه‌ ئه‌بوتالیبی که‌ پیتی وابوو له‌ دنیا یه‌دا که‌س له‌وی جوانتر نییه، رۆژ له‌ رۆژێ و جار له‌ جارێ دل‌شاد و خۆشحالت‌تر بوو و هه‌مسو ده‌می هه‌ر ده‌تریا یه‌وه. رۆژ تا ئیوارێ له‌ به‌ر ده‌می ئاوینه‌ ئه‌فسووناوییه‌که‌ی راده‌وستا و له‌ خۆی راده‌ما.

رۆژی‌کی گولناز له‌ به‌ر ئاوینه‌ی به‌جوانییه‌که‌ی خۆی هه‌ل‌ده‌گوت. له‌ ئاوینه‌که‌ی پرسى:

«ده‌مه‌وێ بزانه‌ داخوا له‌و دنیا یه‌دا که‌س له‌ من جوانتر هه‌یه‌؟»

ئاوینه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«به‌لێ هه‌یه.»

گولناز به‌رق و کینه‌وه‌ پرسى:

«کینییه‌؟»

ئاوینه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«خوشکی حه‌وت برایان که‌ له‌ داوینی کیتی بیستووندا ده‌ژێ.»

گولناز له‌ خه‌فته‌تان خه‌ریک بوو شیت بێ، هه‌مسو به‌رده‌ست و خزمه‌تکاره‌کانی خپ کردنه‌وه‌ و گوتی:

«له‌ داوینی کیتی بیستووندا خوشکی حه‌وت برایانی لێیه. کێ ناماده‌یه‌ و بچێ بیکوژێ؟»

هیچ یه‌ک له‌ خزمه‌تکاره‌کان ناماده‌ی چوون و کوشتنی خوشکی حه‌وت برایان نه‌بوون.

ته‌نیا سه‌رخزمه‌تکار نه‌بێ، ئیکلامی کیشا و گوتی:

«خانم! دوو خزمه‌تکارم ره‌گه‌ل خه‌ن ئه‌من ده‌چم ده‌یکوژم.»

گولناز گوتی:

«برۆ، ئه‌گه‌ر سه‌رکه‌وتی ئه‌وا پاداشی‌کی چاکت ده‌ده‌م.»

سه‌رخزمه‌تکار ده‌گه‌ڵ دووی ده‌دی به‌ره‌و کیتی بیستوون وه‌رێ که‌وتن.

چهند رۆژی‌کان به‌رپه‌وه‌ بوون تا سه‌ره‌نجام گه‌یشتنه‌ کیتی‌کی بلند که‌ ئه‌گه‌ر له‌سه‌ر لووتکه‌ی پرا ده‌ست درێژ که‌ی ده‌ستت ده‌گاته‌ ئه‌ستێران. گه‌یشتنه‌ به‌ر ده‌رکه‌ی ماله‌ی خوشکی حه‌وت برایان. به‌لام سه‌گه‌که‌ ئامانی نه‌دان و نه‌یه‌یشت پت ده‌دیوی ژووری نین. ماوه‌یه‌کی زۆر له‌و ده‌وره‌یه‌ی سوورانه‌وه‌ تا تووشی ده‌رویشی‌ک بوون. سه‌رخزمه‌تکار زۆر خۆشحالت‌ بوو و پرسى:

«ئه‌رێ مام ده‌رویش کێ ده‌وماله‌یدا ده‌ژێ؟»

ده‌رویش وه‌لامی دایه‌وه:

«حه‌وت برا و خوشکی‌ک.»

«باشه‌ ده‌کرێ بچیه‌ ژووری؟»

ده‌رویش وه‌لامی داوه:

«نه‌ک هه‌ر تۆ ته‌نانه‌ت ئه‌ژدیها و دیویش له‌به‌ر ئه‌و سه‌گه‌ی ناتوانن بچنه‌ ژووری، چونکه‌ ده‌یانگه‌رێ و پارچه‌ پارچه‌یان ده‌کا.»

دیسان سه‌رخزمه‌تکار پرسیه‌وه:

«ناوی خوشکی ئه‌و حه‌وت برایانه‌ چیه‌؟»

ده‌رویش وه‌لامی داوه:

«ئه‌و که‌چه‌ ناوی زیتبا جوانه‌!»

سه‌رخزمه‌تکار ماوه‌یه‌کی زۆر له‌و ناوه‌یدا خۆی دانوساند، به‌لام سه‌گه‌که‌ نه‌ک هه‌ر نه‌یه‌یشت بچیته‌

ژووری، ته‌نانه‌ت پتی لای ده‌رکیشی نه‌دایه، لیتی نیزی‌ک بچیته‌وه.

که‌ سه‌رخزمه‌تکار ناومید بوو به‌ناچاری گه‌رایه‌وه‌ و ئه‌وه‌ی له‌ ده‌رویشی بیستبوو هه‌مسو بۆ ژنی

ئه‌ریابی گێپرایه‌وه.

گولناز دواى بیستنی ئه‌و به‌سه‌ره‌تانه‌ی سه‌رخزمه‌تکاری، دل‌نیا بوو که‌ ئه‌و که‌چه‌ هه‌ر -نیگار- ی زپ

که‌چه‌که‌ی خۆیه‌تی. زۆری رق له‌و کوره‌ ئه‌وینداره‌ی خۆی و سه‌رخزمه‌تکاره‌ی هه‌ستا که‌ کاره‌که‌ی بۆ ئه‌نجام

نه‌داوه‌ و سه‌رخزمه‌تکاریش هه‌والی نه‌بوونی پتی چوونه‌ ژووریتی دابوویه. ده‌و ده‌مه‌یدا که‌ ده‌ قه‌زه‌ سه‌ری

سه‌رخزمه‌تکاری ده‌نوسا قیژاندی:

«سوینده‌ و خواردوومه، رپییه‌کی بۆ کوشتنی ئه‌و چه‌تیه‌ی نه‌بینیه‌وه، ئه‌من ئه‌تۆ به‌ده‌ستی خۆم پارچه‌

پارچه‌ ده‌که‌م.»

خزمه‌تکاره‌ به‌ترس و له‌رزوه‌ گوتی:

له ناو دهرکتی ههلتوتو ته کا، ده بقروسکاند و چاوه ریتی براهه کان بوو بیته وه.

تیورای که ههوا تاریک بوو، براهه کان هاتنه وه، دیتیان سه گه که یان به پیره وه نایه و بی جووله له ناو دهرکتی ههلتوتو ته کاوه و زور به نارچه ته وه نوزه نووزیه تی. براهه کان دلته نگ بوون. برا گه وره گوتی:

«ده بی خوشکه که مان شتیکی به سهر نه هاتی؟»

هه مو به خیرایی رایانکرده ژووری، خوشکه که یان دیت که له ناوه راستی ژووری پاکشاه و ههستی نایه و هه ناسه ی لی براوه. سیویکی له دهستی دایه و پیریتنیکی پارچه پارچه کراویشی له ته نیشتیوه یه. هه زوو تیگه یشتن که نه و کاری پیریتنییه و بویه ش سه گه که ای دریوه و ونجی ونجری کردوه.

سیوه که یان له دهستی خوشکه که یان دهرتینا و هاویشتیانه به رده می سه گه که. به لام نه و سیوه که ی نه خوارد. دوا به سیوه که یان هاویشته به رده می گیانله به رتیکی دی، هه که سیوه که ی خوارد مرد، نیستا دلنیا بوون که سیوه که ژهراوی بوو. براهه کان لاشه ی پیریتنه یان برده سهرانگو تیلکتی و له وی ده چالنیکیان هاویشته و شاردیانه وه، له سهر لوتکه ی کیتی بیستونیش گزرتیکی به کجار شایسته یان له به رده به نرخه کانی نه و کیتوه بو هه لئا و لاشه ی خوشکه که یان ده سندوقینیکی زهردی زهغه رانیدا به و گوره سپارد و له وییان دانا. هه موو رژیکیک به و کیتوه هه لده گه ران و په رده یان له رووی خوشکه که یان لاده دا و تیر و پری به سهردا ده گریان و تاویکی چاکی تیراده مان و نه و جا نارامگا که یان به جی ده هیشته وه.

نیستا نه وان له پرسه ی خوشکه خوشه ویسته که یاندا به جی ده هیلین و ده چینه وه په یسه ری خاتو گولنازی.

***

«بانو سه لامهت بی! نه من پیریتنیکی جادو و گهر دهناسم، رهنکه نه و سه ری له و کارانه دهرچی و بتوانی بیغه و تینی.»

گولناز پیتی له زهوی دان و فه رمانی دا:

«هه ر نیستا خیرا که به و نه و پیریتنه م بو بیته تیره.»

سه رخزه تکار هه ر خیرا و ده رکهوت و بی راوهستان چوو له گه ل پیریتنی هاته وه. گولناز فه رمانی دا پیریتن زباتر بیته پیشی و گوتی:

«له داوینی کیتی بیستونن خوشکی ههوت براهی لیته و له وی ده وی. نه گه ر بتوانی بو م له ناو به ری زپی و زه به رتیکی زورت ده ده می.»

جادو و گهر گوتی:

«جاری تو له پیشدا پیتم بلتی بزانه م نه و کچه چه کاریکی ناشایسته و خرابی کردوه؟ نه و ده م ده چم ده بیینمه وه و ده یکوژم.»

گولناز به ده م گریانیه وه لامی داوه:

«نه و له من جوانتره، هه زم لیته له دنیا به دا که س له من جوانتر نه بی. جا تو بیکوژه نه و ده م هه رچیبه کت بوئی له دنیا به ده تده می.»

پیریتنی جادو و گهر و چاوچنوک که هه چ شتیکی له خوینرشتن و کاره سات به سهر خه لکیدا هینان بی خویشتر نه بوو گوتی:

«زور چاکه! من ده چم و کچه ی ده کوژم.»

چاکی به دفری لیکرد به لادا و رووی له کیتی بیستون کرد.

***

شه و رژی دانه به ری تا که بیبه کیتی بیستون. پیریتن که بیبه مالن خوشکی ههوت براهی و بیستی له دهرکتی دا به لام سه گه که بواری نه دا و زور به قه و ده وه ری. هه په هه پی سه گه که ی نیگاری له مالن هیئا دهری. که پیریتنی جادو و گهری دیت بیری کرده وه:

«براهه کان له مال نین و نه منیش به ته نیم. هه ر چاکه بانگی ده که مه ژووری و بو خومان سهر پیکه وه ده نیین. هه ر چاکه بو ناو ده نگیه.»

نیدی هه ر که کچه دهستی پیریتنی گرت بیباته ژووری سه گی تاین هار بوو، وه ک پارانه وی خوی له لاق و له ته ری نیگاری هه لده سوی تا پیریتن نه باته ژووری. به لام کچه گوتی نه دایه و تینه گه بی. سه گه ی چغ کرد و پیریتنه ی برده ژووری. له په نایه ک دانیشتن و پیریتن سهر گوزه شته یه کی خوشی بو کچه ی گپراهه وه و دوا به سیویکی دایه و گوتی:

«کچه جوان! نه وه سیوی به هه شتیبه، بیخو.»

که نیگار سیوه که ی له پیریتن و هه رگرت و ویستی بیخوا، سه گه که چند جاریکان هاته وه و خوی به ده ست و پیتی دادان به لام کچه هه ر تینه گه بی. هه ر که گه باندیبه ده می و قه پالکی چکوله ی لیدا، به لادا هات و مرد. هه ر له ده مه یدا سه گه نامبازی پیریتن بوو و دایهاتی و پارچه پارچه کرد و چوو

گولناز ماوه‌یه‌کی زۆری چاوه‌ریتی پیریزنی جادووگەر کرد. به‌لام هەر نه‌هاته‌وه، وای لێ هات ئەو بەدفعە‌ی بەدفعە‌ساله‌ ئۆقره و ئارامی لێ هه‌لگیرا، هات جوانترین جلی له‌به‌ر کرد و خۆی پازانده‌وه و له‌ ئاوینه‌ی ئەفسووناوی پرسى:

«ده‌مه‌وێ بزانه‌م ده‌و دنیا‌یه‌یدا که‌سى له‌ من جوانتر هه‌یه‌؟»

ئاوینه‌ وه‌لامی دا‌یه‌وه:

«نه‌خێر.»

گولناز تیگه‌یی که‌ پیریزنی جادووگەر نیگار نیگار کوشتووه. زۆر دلشاد و خوشحال و شاد و شه‌نگول و سه‌رمه‌ستانه‌ هاته‌ به‌رده‌می مێرده‌که‌ی و به‌زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی پر له‌ هه‌ز و ئاره‌زۆوه پرسى:

«پیاوه‌که‌! له‌ ته‌واوی دنیا‌یه‌یدا که‌سى له‌ من جوانتر تێدا‌یه‌؟»

خواجه‌ ئه‌بوتالیب وه‌لامی دا‌یه‌وه:

«نه‌خێر! هاوسه‌ره‌که‌ی خۆم. که‌س پێی ناکه‌وێ له‌ تۆ جوانتر بێ، به‌لام خۆزگه‌ مێشک‌بێشت وه‌ک ده‌م و چاوت جوان با‌یه. هه‌زار ئەفسووس که‌ ئه‌که‌ی.»

گولناز قاقایه‌کی کێشا و گوتی:

«مێشک، مێشک... مێشک چیه‌؟ ئیستا هه‌موو نا‌ته‌واوییه‌که‌ی من هه‌ر ته‌نیا مێشکه‌! گێله‌ پیاو! ئەگه‌ر جارێکی دی ئەو قسانه‌ت لێ بیه‌م هه‌ردوو چاوت پێکه‌وه‌ ده‌ردینم.»

خواجه‌ ئه‌بوتالیب گوتی:

«گالته‌م کرد.»

سه‌ری له‌ ناو هه‌ر دوو ده‌ستی خۆی نا و نالاندی:

«ئا... که‌چه‌که‌م نیگار! تۆ چه‌نده‌ جوان بووی هێنده‌ش به‌ئاوه‌ز و وریا و به‌هۆش بووی. ئای... نیگار، نیگار.»

لێرده‌دا خواجه‌ ئه‌بوتالیب به‌ده‌م گریان و یادى نیگار و گولنازیش له‌گه‌ڵ به‌خۆنازینییه‌وه‌ به‌جێ دێلین و هێندێک ده‌بارە‌ی مرادى شوانکاره‌ ده‌دوێن.

***

مرادى شوانکاره‌ باوه‌رێ نه‌بوو نیگار گورگ خواردیستی، وه‌بیری هاته‌وه‌:

«هۆی مه‌رگی ئەو که‌چه‌ی، گولنازی زردا‌که‌که‌ی بوو.»

به‌لام مراد نه‌یده‌توانی ئەو گومان و بۆچوونا‌ه‌ی خۆی به‌خواجه‌ ئه‌بوتالیب بلێ، هه‌ر له‌به‌ر ئەوه‌ش که‌ ئەو هه‌ژار و کورپه‌هه‌ژاریک بوو و خواجه‌ش بازگانێکی خواپیدا و ده‌وله‌مه‌ند و ده‌ستپۆشستوو بوو و وه‌ک پاشایان ده‌ژیا و دیاره‌ که‌ گوتی له‌ قسه‌ی شوانکاره‌یه‌کی وا هه‌ژار و نه‌دار پاناکرێ و له‌ مالى خۆی وه‌ده‌ر ده‌نێ.

پۆژ و هه‌فته‌ و مانگ و ساڵ تێپه‌رین، مراد زانی که‌ گولناز فه‌رمانی به‌و کورپه‌ دلداره‌ ئه‌وینداری خۆی کردووه‌ ئەو که‌چه‌ی به‌رپه‌ته‌ نیو دارستانێ و له‌وێ بیکوژێ. راوه‌ستا تا شه‌و داها‌ت. گالۆکه‌که‌ی که‌ قورسایى سه‌ره‌که‌ی سێ مه‌ن بوو تاو دا‌یه‌ و به‌ره‌و مالى پیاوه‌- ئه‌وینداره‌که‌ی گولنازی- که‌وته‌ رێ، له‌

عاشقی گولنازی پرسى:

«نیگار له‌ کوێ کوشته‌؟»

پیاوه‌ وه‌لامی دا‌یه‌وه:

«من نیگارم نه‌کوشتووه، نیگار گورگ خواردوویه‌تی.»

دوا‌یه‌ کورپه‌ شوانکاره‌ گۆپاله‌که‌ی هه‌لینایه‌وه‌ و گوتی:

«به‌ خودای له‌سه‌ران، ئەگه‌ر ته‌واوی هه‌موو راستییه‌کانم پێ نه‌لێی کوشته‌کێکی وات له‌ مێشکی ده‌ده‌م، مێشکت وه‌ک ده‌نکه‌ هه‌ناران به‌گۆرێ وه‌رێ.»

ئه‌وینداری گولنازی ده‌ستی بلند کرد و که‌وته‌ پارانه‌وێ:

«ده‌ستت بێنه‌ خوارێ تا هه‌رچی به‌سه‌ره‌اته‌ پێت بلێم.»

مراد گالۆکه‌که‌ی هینایه‌وه‌ خوارێ و گوتی:

«قسان بکه‌.»

گوێ راگره‌ شوانه‌! گولناز نیگاری ده‌رمانداو کرد و خه‌وی لێ خست و له‌ هۆش چوو و ئەوجا فه‌رمانی به‌من دا بیه‌مه‌ نیو دارستانێکی و له‌وێ سه‌ری بیرم، به‌لام من زۆرم زگ به‌و به‌سته‌زمانه‌ی سووتا و هه‌روه‌ک خۆی به‌نووستوویی ده‌دارستانێدا به‌جێ هێشت و هاته‌وه‌ و ئیدی نازانم دوا‌ی من چی به‌سه‌ر هاته‌وه‌.»

مراد که‌ بیستی خوشه‌ویسته‌ دلخوازه‌که‌ی نه‌کوژراوه‌، هه‌ر ئەو شه‌وه‌ به‌دلێکی یه‌کجار خوشه‌وه‌ چوو له‌ لای کۆمه‌له‌ی شوانکاره‌کانی ئاوه‌لی و پێی گوتن:

«من سه‌فه‌ریکی دوور و درێژم له‌به‌ره‌، تا ده‌گه‌ریمه‌وه‌ چاوتان بۆ له‌ په‌زه‌کانم بێ و چاکیان بله‌وه‌رێن و ئاگانان لێیان بێ و به‌ره‌هلدا‌یان مه‌که‌ن.»

دوا‌ی ئەو قسانه‌ مراد خۆی ناماده‌ کرد و ملی لێنا. به‌پێی پیاوه‌ شار و گوند و پێده‌شتی دانه‌به‌رێ و له‌ رێشه‌ گه‌یبیا هه‌ر که‌سێکی سۆراغیکی نیگاری لێ ده‌پرسی.

ماوه‌یه‌کی زۆر پۆی، هه‌ر پۆی پۆی به‌لام تووشی که‌سێکی وا نه‌بوو سوسه‌یه‌کی له‌ نیگاریوه‌ بزانی. سه‌ره‌نجام ده‌ ئه‌شکه‌وتیکیدا تووشی پیره‌مێردیکی ریش چه‌رمگی به‌سالدا چوو بوو و هه‌رچی به‌سه‌ره‌ات و غه‌م و ناخۆشیه‌کانی بوو هه‌مووی بۆی گێرا‌یه‌وه‌. که‌ پیره‌مێرد ته‌واوی به‌سه‌ره‌اته‌کانی کاکى شوانکاره‌ی بیستان گوتی:

«لاوه‌! تۆ بۆ خۆت ده‌زانی که‌ خۆر ته‌واوی ئەو دنیا‌یه‌ لێک ده‌دا و هه‌موو جێیه‌کی ده‌گه‌رێ و هه‌موو شوپێکی رووناک ده‌کاته‌وه‌ و هه‌موو جێیانیش پێ ده‌زانی، دیاره‌ هه‌ر ده‌بێ سوسه‌ی نیگاریش له‌وی بپرسی تا پێت لێ له‌ کوێیه‌.»

به‌لام چۆن ده‌توانم ئەو پرسیارانه‌ و هه‌والانه‌ له‌وی بپرسم. ئەو له‌ ئاسمانێ و من له‌سه‌ر عه‌ردی.»

«خۆر به‌ پۆژ له‌ گه‌رانییه‌ و ئیوارانیش دێته‌وه‌ مالى، تۆ له‌ مالى بچۆره‌ لای.»

«جا باشه‌ خۆر ماله‌که‌ی له‌ کوێیه‌؟»

پیره‌مێردی ریش چه‌رمگ وه‌لامی داوه‌:

«خۆر مالى له پشت كيوه بلند و سهركهشهكانى قهوقازه و له نيو باغى ئيرهمدايه. بچۆ لاي و بلتى: ئه شاي جوان و نازداران، خۆرى مهزن! من بۆ تكا و نياز و مه بهستىك هاتوومه لاي ئيوه و ئه وئيش و هلامت ده داتهوه»

شوانه زۆرى سوپاسى پيره مهتردهى كرد و وهري كهوت تا بچۆ باغى خۆر بدۆزتهوه. مانگىك و دوو و سى به پيوه بوو تا گه بيبه كيوهكانى قهوقاز. مراد به رهو لووتكهى بلندترين كيويك هه لگه را و ماوه بهك سه رسام و واق و رماو و بى ههست و چريه ئه بله ق بوو: دره ختاني سه رسام هينى ئه و باغه، پهل و پويان هاو يشتسو و سه ريان له كه شكه لاني فه لهك دابوو. گوڤ و گوڤيلكى رازاوه و گه شاهه ئه و ناوه بان بونپزىنى بۆنى خۆش كرديوو. ئيره به ههشت بوو، به ههشت. هه مو شتىك جوان و سه ر سوو رهين بوو.

شوانه هاواري كرد:

«ئهى خۆرى مهزن! ئهى شاي جوان و نازداران! من بۆ داوا و تكا و نياز و مه بهستىك هاتوومه لاي تو.»

هه ر ده و ده مهيدا ئاسمان پر بوو له پرووناكويهكى گهش و دره وشاوه و خۆر له پشت ته پۆلكه ي «گرده زيو» وه سه رى ده رينا و گوئى:

«هوۆۆى شوانه! بلتى بزانه چت له من ده وئى؟»

«ئهى خۆرى جوان! كهوت ساله له نيگارى خۆشه ويستم بى ناگام و سه ر و سوو راغىكى نازانم. ئه وه ها تووم ده سته و دامانى تو م پيم بلتى بزانه له كوئيه؟»

خۆر وه لامى دا به وه:

«من نازانم له كوئيه. له وانه به مانگ بتوانى يارمه تيبه كت بدا.»

«به لام من چۆن ده گه مه مانگ و چۆنى ده بينم.»

«كهوت شه و كهوت رۆژان به پيخواستى ده باغيدا برۆ تا ده گه به "گرده زيو". بچۆ سه ر تو قه له ي ئه و گرده و چۆنت بانگى من كرد هه ر ناواش ئه وى بانگ كه و لى بپرسه دلخوازه كهت له كوئيه؟ ئه وهش بزانه كه مانگ وه زيرى جوانانه.»

شوانه زۆرى سوپاسى خۆرى كرد و ئه و ريبه ي پيى گوتبوو گرته به رى. چهن د رۆژ و رۆژگارن به ريبه دا رۆبى تا گه بيبه "گرده زيو". چوه سه ر گرده ي و هاواري كرد:

«ئهى وه زيرى جوانان و نازداران! مانگى رازاوه! من بۆ داوا و تكا و نياز و مه بهستىك هاتوومه لاي تو.»

مانگ هه ر خيرا له بن هه وران ها ته ده رى و گوئى:

«هوۆۆى شوانه! بلتى بزانه چت ده وئى؟»

«ئهى مانگى جوان! كهوت ساله كه نيگارى دلخوازم ون بووه. ده ستم داوئنت به لكه پيم بلتى له كوئيه و چۆنى وه بينم؟»

«هوۆى شوانه! من نازانم نيگار له كوئيه. با له سه رتاسه رى دنيا به ده گه رى. ئه گه ر ئه و بتوانى يارمه تيبه كت بدا.»

مراد پرسى:

«باشه من "با" ي له كوئى وه بينم؟»

«سى شه و سى رۆژان به و باغه يدا برۆ تا ده گه به كيوئىكى زۆر بلند، بچۆ سه ر لووتكه ي ئه و كيوه و

هه ر هك چۆنت بانگى من كرد ئه وئيش ناوا بانگ كه و دوايى لى بپرسه داخوا دلخوازه كهت له كوئيه. ئه وهش بزانه كه "با" شاي پاله وانانه.»

شوانه دوای سوپاس و پيزانىنى ئه و رينماييبانه، به رهو دیدارى (با) مى لينا. سى شه و سى رۆژان رپى كرد تا گه بيبه كيوئىكى، له كيوه ي وه سه ركهوت و به ده نگى بلند گوئى:

«ئهى شاي پاله وانان! باى به هيز و توانا! به هيسواى داوا به كه وه ها تووم.»

و له پر بايه كى به كجار زۆر توند هه لى كرد و هه موو شتىكى هه ژاند. "با" پرسى:

«هوۆۆى شوانه! بلتى بزانه چت ده وئى؟»

«ئهى باى نازا و نه به ز! كهوت ساله نيگارى دلخواز و نازه نينم ون بووه. ده سته و داوئنى تو م پيم بلتى بزانه له كوئى وه بينم.»

"با" وه لامى داوه:

«دلخوازى تو ده تابوئتىكى زه ردباودا و له نيو

ئارامگايه كى مه ر مه رى سه ر لووتكه ي كيوئى بيستوندا چاوى لىك ناوه و راكشاوه.»

مراد زۆر سوپاسى "با" ي كرد و رپى كيوئى بيستونى دا به به رى. كهس نازانى چهندى پى چوو هه ر رۆبى و رۆبى تا گه بيبه خه رند و هه لدتيرىكى هه زار به هه زار. له پر تو فان هه ستا و ئاسمان گرماندى و برووسكه كهوتنه چه خماخان. زه وى وه له رزه ها ت و ده و تاريكاييبه ئه نگوسته چاوه دا سه ر و كه لله ي كهوت دپوان په يدا بوو. هه ر كه چاوبان به شوانه ي كهوت له هه موو لايه كيرا هيرشيان بۆ هينا و په لاماريان دا. به لام مراد هيج خۆى تىك نه دا، گالۆكى راست كرده وه و به ده ورى سه رى خۆيدا كهوته هه لسوورا ندينى و كوئىكى واى راوه شاندى سى دپوى پيكه وه له گه ل عه ردى جووت كردن و واى ليدان ده تگوت هه رگيزاوه هه رگيز هه ر زيندووش نه بوون، چوار دپوه كه ي ديش كه ديتيان ئه و پاروه به وان قووت ناچى، هه يان له پيى خۆيان كرد و پييه هه لى و سه رى رزگار كه. مراد سه رى له دوونان، كلكى به كيكيانى گرت و خۆى هه لدايه سه ر پشتى و سوارى بوو. دپوه به ده م پارانه وه و فرميسك رشتنيوه گوئى:

«ئهى پاله وان، ئه و جاره ي مبه خشه و چا و له كوشتنيم بپۆشه، هه ر چيبه كت بوئ بۆت ده كه م.»

مراد گوئى:

«مجه سهر لووتکه‌ی کیتی بیستون. سهر نارامگای مه‌په‌رین، جا له‌وئ به‌ره‌لدا‌ت ده‌کم و ده‌توانی بچیه‌وه لای بی‌چوه‌کانت.»

دیتوه ده‌ستوبرد ره‌حه‌وا که‌وت. ریتی حه‌وت سالانی به‌حه‌وت رۆژان بری. شوانه‌ی گه‌یاند‌ه لووتکه‌ی کیتی بیستون و سهر نارامگه‌ی مه‌په‌رین.

مراد گوتی:

«ئیس‌تا نازادی.»

دیتوه وه حه‌وا که‌وته‌وه و له‌ چاوان ون بوو. شوانه‌ چوه‌ نی‌و نارامگه‌ی‌ه‌وه و به‌ره‌وه لای تابووت‌ه‌که‌وه چوو. رووی‌پۆشه‌که‌ی له‌ سهر لادا و چاوی به‌نی‌گاری شوخ و شه‌نگ و جوان که‌وته‌وه. ههر دوو چاوی له‌ سهر یه‌ک دانا‌بوون و لی‌وه‌کانی ج‌ووت کرد‌بوون. ده‌ست و په‌نج‌ه‌کانی سارد و سپر. ئی‌دی خو‌ین به‌ده‌مه‌کاره‌کانیدا هات و چۆی نه‌بوو.

مراد به‌نا‌ئومیدی و نا‌کامی‌یه‌وه به‌ه‌ردوو چه‌پۆکان به‌سه‌ری خو‌ی دادا. ویستی خو‌ی ب‌کوژئ و بۆ تا هه‌تایه له‌ ته‌نیشت و بی‌ه‌وه بین‌ئین. به‌لام ده‌و ده‌مه‌یدا حه‌وت برا‌که له‌وئ په‌یدا بوون. زۆریان سهر له‌ کوره‌ ج‌حیل‌ه‌ی سوورما که‌ به‌بانگ و سه‌لا له‌وئ ده‌گرا و خه‌رب‌کی خۆ‌کوشت‌نیش بوو. دوا‌ی نه‌وه‌ی هین‌دی‌کیان دل‌دایه‌وه و هین‌ایانه‌وه سهر خۆ، برا گه‌وره‌که پرس‌ی:

«تۆ کیتی؟»

شوانه هه‌موو رووداو و به‌سه‌ره‌اته‌کانی بۆ باس کرد و دوا‌یه پرس‌ی:

«نه‌وه چه‌ند ساله‌ نی‌گاری شوخ و شه‌نگ و جوان مردووه؟»

برا گه‌وره وه‌لامی داوه:

«تا نه‌ورۆ نه‌وه س‌ی ساله. به‌لام نه‌و مردنه‌ی وی تا ئیس‌تا لای مه‌ روون نی‌یه. هه‌رچه‌نده به‌مردووان ده‌چ، به‌لام ئیمه‌ پیمان وایه که‌ نه‌مردووه و به‌لکه له‌ هۆش خو‌ی چوه‌وه و ده‌ خه‌ویکی به‌ک‌جار قوول‌ دایه.»

شوانه هاواری کرد:

«من ده‌بی نه‌و گر‌یبه بکه‌مه‌وه و نه‌و ته‌لیسمه بشک‌ینم.»

برایه‌کان گوتیان:

«نه‌و کاره به‌ته‌نی له‌ ده‌ست تۆ نایه، تۆ لی‌ره لای ئیمه‌ بمینه‌وه به‌تۆوه ده‌بی‌نه هه‌شت برا.»

«حه‌وت سالانم چاوه‌رئ بن، نه‌گه‌ر گه‌رامه‌وه نه‌وه باشه، نه‌گه‌ر نه‌شه‌اته‌وه نه‌وه بزانی مردووم.»

به‌یانی زوو دوا‌ی مالا‌وایی کردنی له‌ برایه‌کانی که‌وته‌رئ. پیش هه‌موو شت‌یک چوه‌وه سهر کیتی بیستون و سه‌ر‌یکی له‌ نارامگه‌ی‌ه‌وه و رووی‌پۆشه‌که‌ی سهر ده‌م و چاوی لادا‌یه‌وه. به‌ده‌م گر‌یان‌یکی به‌ک‌جار به‌کوله‌وه به‌دل‌خوازه‌که‌ی گوت:

«نی‌گاری شوخ و شه‌نگ و جوان! ههر نه‌و ته‌لیسمه‌ی تۆم شک‌اند دیمه‌وه لات و بۆ تا هه‌تایه پینکه‌وه

ده‌ژین.»

شوانه زۆر له‌ سه‌رخۆ رووی‌پۆشه‌که‌ی به‌سه‌ردا هه‌ل‌کیشایه‌وه و له‌ مه‌زاره‌که‌ی وه‌ده‌رکه‌وت و به‌ره‌وه خه‌رند

و هه‌لدی‌ری دیتوه زل و زه‌به‌لا‌حه‌کان که‌وته‌رئ.

ههر که‌ پیتی نایه سه‌ره‌تای خه‌ره‌ندی دیتی نه‌و دیتوه‌ی بر‌دیه سهر لووتکه‌ی کیتی بیستون‌ئ راست هه‌وه به‌پیری‌ه‌وه دیت.

دیتوه پرس‌ی:

«نه‌ی پاله‌وان سلاو، نه‌وه بۆ کو‌ی ئو‌غر ده‌فه‌رمو‌ی؟»

مراد گوتی:

«تکایه بمگه‌یه‌نه کیتوه‌کانی قه‌وقاز، نه‌و کیتوه به‌رز و بل‌ند و لووتکه‌ قی‌تانه‌ی مالی "با" یان لی‌یه.»

دیتوه گوتی:

«وه‌ره سهر پشتم.»

شوانه زۆر له‌سه‌رخۆ خو‌ی هه‌لدایه سهر پشتی و سواری‌بوو. دیتوه ره‌حه‌وا که‌وت و نه‌وی بر‌ده کیتوبا. که‌ نه‌وی دانا دووباره هه‌سته‌یه‌وه و ده‌ هه‌وراندا ون بوو. مراد چوه‌وه سهر هه‌رئ لووتکه‌ی بل‌ند و به‌ده‌نگ‌یکی زۆر به‌رز هاواری کرد:

«نه‌ی شای پاله‌وانان! نه‌ی بای به‌هیز و توانا، وه‌لامی نه‌و هاوارم بده‌وه. داوا‌یه‌کم هه‌یه.»

و له‌ پر ده‌نگ‌یکی زۆر ترس‌ناکی هاته‌ به‌ر گوتیان و نه‌و ناوه‌ش هه‌مو‌ی وه له‌رزه‌هات. "با" پرس‌ی:

«شوانه! داوا‌یه‌که‌ت چیبیه»

«نی‌گاری دل‌خوازم نه‌وه س‌ی سالی ره‌به‌قه ده‌ تابووت‌یکی زه‌ردباودا راک‌شاهه. تا ئیس‌تاش ههر زیندووه، به‌لام ب‌ی هۆشه و ده‌ خه‌ویکی قوول‌ دایه. نه‌و ته‌لیسمه بۆ بشک‌ینه، وه ناگا ب‌یتنه‌وه.»

«هۆژۆی شوانه! نه‌و ته‌لیسمه به‌من ناشک‌ن مه‌گه‌ر مانگ بتوانی یارمه‌تیت بدات.»

"با" ده‌هانای شوانه‌ی هات و بانگی گاجووت‌یکی کرد و گوتی:

«وه‌ره شوانه‌ی به‌ره‌گه‌ده‌زتی، نه‌و ج‌یبیه‌ی مانگی لی‌ ده‌زی.»

مراد سواری پشتی گایه‌ی بوو و گاجووت ره‌حه‌وا که‌وت و که‌وته‌ فین‌ئ به‌ناسمانیدا و به‌په‌له‌ رووی له‌ گه‌ده‌زتی کرد. شوانه چوه‌وه سه‌ری سه‌ر‌یی نه‌و گه‌ده‌ و به‌ده‌نگ‌یکی بل‌ند هاواری کرد:

نه‌ی وه‌زیری جوان و نازداران! مانگی نازه‌نین، وه‌لامم بده‌وه، داوا‌یه‌کم لی‌ته.»

مانگه شه‌وه هات و گوتی:

«داوا‌یه‌که‌ت چیبیه؟»

«نی‌گاری دل‌خوازم س‌ی ساله ده‌ تابووت‌یکی زه‌ردی نارامگه‌ی‌ه‌وه کدا راک‌شاهه، هیش‌تا ههر زیندووه به‌لام ب‌ی هۆشه و ده‌خه‌ویکی قوول‌ دایه. به‌لکه نه‌و ته‌لیسمه بۆ بشک‌ینی.»

«نه‌ی شوان نه‌و ته‌لیسمه به‌من ناشکی به‌لکه خۆر بتوانی»

شوانه به‌دل‌شکاوی‌یه‌وه و به‌ده‌م گر‌یانه‌وه رووی له‌ باغه‌ زیری خۆر کرد. له‌ ری‌به‌دا تووشی ش‌یری‌کی بوو، ش‌یر لی‌ی پرس‌ی:

«نه‌رئ شوانه، نه‌وه بۆ ده‌گری؟»

«نی‌گاری دل‌خوازم س‌ی ساله ده‌ تابووت‌یکی زه‌رددا راک‌شاهه. هیش‌تا ههر زیندووه به‌لام ب‌ی هۆشه و

دهخهويكى قوول راچووه. دههوي ئه ته لىسمه ي بشكىتم.»

شېر به بيستنى ئه قسه يه پرسى:

«ئەدى ئەوه ئىستا خەرىكى كوتى؟»

مراد وهلامى داوه:

«دهچمه لای خۆر.»

شېر دلې پىتى سووتا و گوتى:

«وهره سەر پشتى من، دهنگه يهغه باغه زىرى خۆر.»

مراد چووه سەر لووتكه ي كىوى باغه زىرى خۆر و بهدەنگىكى بلند هاوارى كرد:

«ئەى شای جوانان، خۆرى مەزن! وهلام بدهوه، داوايه كم لىته.»

خۆر هات به لايه وه و گوتى:

«شوانه! داواكهت چىيه؟»

«نىگارى دلخوازم ئەوه سى ساله ده تابوتى زهردا راکشاوه. هيشتاش هەر زىندووه بهلام بى هوشه و

ده خهويكى قوول راچووه، دههوي ئه ته لىسمه ي بشكىنى!»

خۆر گوتى:

«هۆڧى شوانه! دلخوازى تۆ له ژيانيدا نهگه بىيه هەز و ئاره زووه كانى خۆى. ئەوه هەزى لىيه بىيهت و

ئەويندارى بكات و دلدارى. هەر بۆيه ش تا هيشتا نه مردووه و بى هوشه و دهخهوي قوول راچووه چونكه

چاوى له دنيايه يه.»

مراد بهدهم هەنىسكى گريانيه گوتى:

«ئاه، ئەى دانای هەموو دانايان! ئەى خۆرى جوان! دووباره نىگارەكم زىندوو كهوه و ژيانى دووباره ي

پى بهخشه وه.»

خۆر زۆرى دل بهحالى شوانه ي سووتا و گوتى:

«ئەى شوانه ي بىكەس و بىدهر! دلتهنگ مەبه! بچۆه لای نىگارەكهت و لهوي فرىشته ي خوشه ختى

و شادى و بهختبارىت چاودىيه.»

مراد خۆرى بهجى هيشت و بهرهو كىوى بىستوون كوتاي، چل شهو و چل رۆژان رۆيى، تا گه بىيه وه

بارىكه ي خه رەندى و لهوي دىهه ي خۆى بانگ كرده وه. دىهه هات و گوتى:

«سلاوت لى ئەى پالەوان! فهرمو فهرمانت چىيه؟»

شوانه داواى كرد:

«مگه يه نه وه كىوى بىستوون و ئارامگاي مەرمەرىن.»

دىهه گوتى:

«وهره سەر پشتى.»

شوانه چووه سەر پشتى دىهه ي و دىو رهحه وا كهوته وه، هەر رۆيى رۆيى تا گه يشته وه ئارامگاي

مەرمەرىن.

شوانه زۆر سوپاسى دىهه ي كرد و گوتى:

«ئەوه سى جارنم له هانا هاتى، ئەوجا وه ره با بىينه برى يهك.»

شوانه و دىو يه گديان ده نامىز نا و دوايه لىك جودا بو نه وه. مراد چۆه سەر ئارامگايه كه و روو

پۆشه كه ي سەر دهم و چاوى نىگارى جوانى لادايه وه، هەر ده وه دهميدا گزنگى زهردى خۆره تاوى له سەر

بلندترى لووتكه كانى كىوى بىستوونه وه سەرى وه ده رنا. خۆر تيشكه زىرينه پيشنگداره كانى خۆى

به كه لىنى بهردى ئارامگايه دا نارنده ژوروى مەزارى و چووه سەر دهم و چاوى نىگارى. كچه گرژ بوو و

پشمى و چاوه كانى هەلىنان. ده نىو تابووته كه يدا دانىشت و به سه رسامبىيه وه گوتى:

«ئای كه زۆر نووستم! ئىستا برايه كانم دىنه وه. خۆ ده بى نانى شىوانىيان بۆ ناماده كه م.»

نىگار ههروا ده تابووتىدا راست بۆه و چاوى به شوانه كه ي كهوت و به سه رسامبىيه وه پرسى:

«ئەوه تۆ چۆن گه بىويه ئىره؟»

دوايه ئەوه ي به سه رى هاتبوو، مراد هەمووى بۆ گىرايه وه.

كه نىگار ته واوى قسه كانى مرادى بىست گوتى:

«ئەى كوره لاوى ئازا! تۆ راستى په يمانى خوشه ويستى خۆت به من سه لماند. منىش تۆم خوش دهوي و

پىم خوشه بىمه هاوسه رى تۆ.»

لهو سەر و بهنده يدا هەر حهوت برا هاتنه ده ئەشكه وتى. كه نىگار يان به زىندووى دىت خەرىك بوو له

خۆشيان شىت بن و جىيان به خۆيان نه ده گرت.

نىگار تاك تاكه ي هەموو برايه كانى ماچ كردن و گوتى:

«ئەوه لاوه دهست و داوتىن پاكه گىبانى دووباره ي وه بهر نامه وه.»

برايه كان هەموو شوانه يان ده نامىزى وه رىنا و له گه ل نىگار يدا بردىانه وه مالى. حهوت شهو و حهوت

رۆژانىيان كرده شايى و لۆغانى زه ماوه ندى شوانه و نىگارى.

ئىستاش هەر حهوت برا و مراد و نىگارى له گه ل شايى و به زم و ره زمى خۆيان به جى دىلن و

ده چىنه وه سەر و سۆراغى گولنازى تاوانكار.

***

گولناز هەر وه كوو جارن رۆژانه له بهر ئاوتىنه ي ئەفسووناي داده نىشت و دهخۆى راده ما و له گه لىدا

دهدوا.

رۆژىكى ههروا كه گولناز خەرىكى به خۆداهه لدانى بوو له ئاوتىنه كه ي پرسى:

«پىم خوشه بزائم! داخوا له دنيايه دا كهس هه يه له من جوانتر؟»

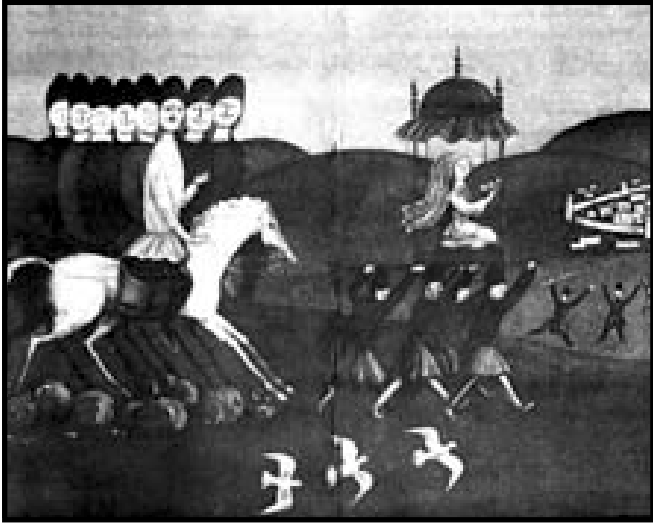
ئاوتىنه وهلامى دايه وه:

«به لى كه سىكى وا هه يه.»

گولناز خەرىك بوو له داخان شەق به رى. ته نانهت له خه فه تان هەر نه شىپرسى كىيه، بىرى كرده وه:

«ئەوه هەبى و نه بى ده بى هەر نىگار بى و زىندوو بووىته وه.»

گولناز بانگى سه رخزمه تكاره كه ي خۆى كرد و گوتى:

رؤژیکي نیگار به هر هوت برا و هاوسه ده کی گوت:

«زور غه ریبه دیتنی بابم کردوه، وهرن مهردی چا بن با همومومان پیکه وه سه رتیکي له بابم هه لئینین و دواي نهوه دیتنه وه تییره.»

مراد و همومو برابره کانیش زوریان پی چاک بوو. که ژاوه به کی زیرینیان هیتنا و نیگاریان خسته ناوی و نهوانیش نه سپیان زین کردن و به رهو شاری وه ری کوه تن، نهو شاره ی خواجه نه بو تالیبی لی ده ژیا. نیستاش نهوان به ته نن له ریبه دا به جی ده هیلین و ده چینه وه سه ر و سه راعی گولنازی گیل و له خویایی.

***

گولناز له سه ر ناو و ناگران بوو تا جادو و گه ری پییر دیتسه وه، هر چا وه ری بوو، همومو رژی خوی ده گوری و خوی له تهل ددا و له به رانه ر ناوی نهی نه فسون ناوی راده وه ستا و به رده وام ده پیرسی:

«پیتم خوشه بزانه ده ته وای دنیا به دا که سی له من جوانتری تیدایه یان نا؟»

وه للام هم همیشه هر یه ک وه لام بوو:

«به لئی هه یه.»

گولنازی به ددیه ری بیری ده کرده وه:

«دیسانه وه نیگار هیتشا هر زیندوه.»

نییدی سه ری دنیا به ی لی ویک ده هات. جارتیکي دیش چوه بهر ناوی نهی و پرسی:

«پیتم خوشه بزانه داخوا دهو دنیا به دا که سی کی دی له من جوانتر هه یه؟»

و ناوی نه دیسانه وه وه للامی ددهاوه: «به لئی هه یه.»

گولناز هینده نار هت بوو له هر ژمه تان هر ناوی نهی بلند کرد و له تهختی عه ر دیتی کوتا و به پیبانی که وه ته سه ری و ورد و خاشی کرد. ناوی نه ورد و خاش بوو، به لام تیکر ای همومو پارچه کانی ده یانگوت:

«هر نیستا برؤ بزانه خوشکی هوت بریایان له کویبه و چ ده کا.»

سه رخمه تکار تویشوی ناماده کرد و که وه ته ریبه. ماوه به کی زور به ریبه دا رژی تا که بیبه وه کتوی بیستون و له لووتکه ی کتوه که ی هه لوانی تا نارامگاهه ی دیتسه وه. به کتوی هه لگه را تا که بیبه نیو نارامگاهه، ته نیا تابوته که ی دیت که به زیرای لی نووسرابوو:

«کچی بازگانی، نیگاری شوخ و شهنک لیره دا پاکشاهه.»

هیتشا له خوتنده وه ی نووسینه که نه ببزه که سه رخمه تکار لی پرسی:

«ده رویش پیتم نالی کئی نهو نارامگاهه ی دروست کرد و گوری کئی تیدایه؟»

ده رویش وه للامی داوه:

«هوت برا خوشکه که یان نیگار که کچی بازگانیک بوو مرد. نهوانیش نهو نارامگاهه یان له به ردی گرانه ها و به نرخ بو دروست کرد و کچوله که یان ده تابوتیکي زه ردا دریت کرد و له سه ریان نووسی:

«کچی بازگانی نیگاری جوان و شوخ و شهنک دیره دا پاکشاهه. دواي سه سال دووباره هه ستایه وه و زیندوو بزه و له تابوتی هاته ده ری و نارامگاهه کی به جیتشت و چونوه مالتی هوت برابره کان.»

که سه رخمه تکار زانی نیگاری جوان و شوخ و شهنک دووباره زیندوو بزه وه و چوته وه مالتی هوت بریایان راسته و ری گه ریبه وه لای گولنازی خانمی و نهوه ی بیستبووی پیی گوت. گولناز ده ستوبرد هه موو جادو و گه ر کانی نهو ناوه ی کوکرده وه و گوتی:

«هر یه کتیک له نیوه بتوانی نیگاری جوان و شوخ له ناو به ری به قه ددر قورسای خوی پاره و زیری دده می.»

چاوی برسی و چا و چنوکي جادو و گه ران زیت بو نه وه و یه کتیک له وان زوو هه لیدایه و گوتی:

«من ده یکوزم.»

جادو و گه ر به ریگی کی سوال که رانه ی له به ر کرد و گولنازی کی تاو دایه و به شله شله به ره و کتوی بیستون وه ری که وت. کاتی گه بیبه مالتی هوت برابره ی دهستی به ناله و هاوار و داد و بیدادی کرد و گوتی:

«دهو دنیا یان پوز و به ریبه یدا بیکه س و بیده ر خوم، خیرتان ده گاتی بمگه نی و به زه بیبه کتان پیتمدا بیته وه!»

که نیگاری جوان و شوخ چاوی وی که وت دوو دل بوو، هه مان نهو جادو و گه ره ی وه بییر هاته وه که نهو به لا گه ره ی به سه ر هیتنا. له دلی خزیدا گوتی:

«خودایه، نهوش یه ک لهو جادو و گه رانه یه که له گه ل نهو جادو و گه ره ی دی ده لیتی سیوتکن و له ت کراون.»

که جادو و گه ر گوتی لهو قسانه بوون گولنازه کی بلند کرد تا له سه ری نیگاری دا، به لام هر لهو وه خسته یدا راست، هر هوت برا گه یشتنی و پیش نهوه ی جادو و گه ر بتوانی چ که تنان بکا، پارچه پارچه یان کرد. دواي به رته رف بوونی نهو ته له زگه به ش نیگاری جوان و شوخ له گه ل هر هوت برا و هاوسه ره که یدا به خوشی که وته نه ژیان به سه ر بردنی.

«ههیه... ههیه... ههیه.»

گولناز ههه دوو گوئییه کانی خۆی توند توند گرتن و له مانی و دهه رکهوت. ههه که گه ییبیه ده رکێ لووت و بزووت له گهه نینگاری جوان و شوخدا پرو به پرو گه یشتنه یهک. گولناز ههه له گهه چاوی به نینگاری کهوت قریشکه یهکی لیدا و به لاداها و مرد. دهو ده مهیدا خواجه ئه بوتالیب گه یشته وه، دوا ی ئه وه موو سالانه به کچه که ی شاد بووه و له ئامیژی گرت و دهستی به سه ریدا هینا و ههردووکیان یه کتریان ماچ کرد و فرمیسیکی گه رم و سویری شادییان له چاوان هه لوه رین. ئه و جا نینگاری جوان و شوخ به باوکی گوت:

«ئه وانه ههه چه وتیان برامن و ئه وهش میتردمه.»

خواجه ئه بوتالیب ئه وانیشی ماچ کرد، که ئاوری دایه وه لاشه ی ژنه که ی دیت له سه ر عه ردی پان رابووه. نینگار به باوکی گوت:

«بو ی دلگیر و ناراحت مه به، ئه و ژنه به دغه سال و به دغه په ههه بو مردنی چاکه.»

ههه ئه و ی رۆژی گولنازبان به خاک سپارد و له سهه ر گۆره که بیان نووسی:

«پیم خۆشه بزانه داخوا له و دنیا یهیدا کهس له من جوانتر ههیه؟»

نینگاری جوان و شوخ و برابه کانی و مرادیش ههه هه موویان ههه چی رووداو و به سه رهات و کاره سات بوو بو خواجه ئه بوتالیب بیان گیرایه وه و ههه یه کهش نه فرینیکی بو گولنازی نارد.

پۆژی یه کشه مه

پێکه وتی ۱۹۹۹/۲/۲۱

وهه رگیرانه که ی بو کوردی ته و او بووه

پښتووسى يه گگر تووى كوردى

تكا له نووسرانى بهرېز دهكه بن:

بۆ بلاو كوردنه ودى نووسينه كانيان له دهزگاي ناراس تكايه رهچاوى هم رښتووسه ي خواره وه بكه ن
كه په سندر كراوى كوزى زانبارى كوردستانه:

يه كه م: گبروگرفتى پيىتى (و).

نېشانه ي (و) له زمانى كورديدا به شپوه ي خواره وه دهنوسرى:

۱- پيىتى (و) كورت، واته (و) ي بزويى كورت (و: u)

بۆ نمونه: **كورد. كورت. كوشت.**

Kurd. Kurt. Kust

۲- پيىتى (وو) ي دريژ، واته (وو) ي بزويى دريژ (وو: û)

بۆ نمونه: **سوور. چوو. دوو.**

Sûr. Çû. Dû

۳- پيىتى (و) ي كونسونانت (نه بزويى). واته (و: w)

بۆ نمونه: **ئاوايى. وهره. هاوار. ناو**

دهنگى (و) ليژدها هه نديك جار له زاروى كرمانجى سهرودا ده بى به دهنگى (ث)

Awayî (Avahî). were. Hawar. Av

۴- پيىتى (ۆ) ي كراوه. واته (ۆ: o)

بۆ نمونه: **دۆل. گۆر. نۆ.**

Dol. Gor. No.

هوه م: گبروگرفتى پيىتى (و) ي سهره تاي وشه.

هر وشه يهك به پيىتى (و) دهست پى بكات به يهك (و) دهنوسرىت.

بۆ نمونه: **وريا. ولات. وشه. ورد.**

wirya. wilat. wise. wird.

سيه م: گبروگرفتى پيىتى (ي):

نېشانه ي (ي) له زمانى كورديدا به شپوه ي خواره وه يه:

۱- پيىتى (ي) ي بزويى. واته (ي: î).

بۆ نمونه: **زهوى - Zewî**

۲- پيىتى (ي) ي كونسونانت. واته (ي: y)

بۆ نمونه: **يار - yar**

• **سهرنج ۱:** پيىتىكى (ي) ي بزويى فره كورت هه يه كه له نووسينى كوردى به ئه لفو يى لائينيدا نېشانه ي (i) ي بۆ دانراوه وهك له وشه كاني: من - Min ، كن - Kin ، ژن - jin . هم نېشانه يه له نووسينى كوردى به ئه لفو يى عهره بيدا نييه .

• **سهرنج ۲:** نېشانه كاني (ي) ي بزويى و (ي) ي كونسونانت واته (î) و (y) له پيىتى عهره بيدا ههردووكيان هه مان نېشانه ي (ي) يان هه يه به لام له راستيدا له يه كتر جياوازن و له كاتى به دواى يه كتر هاتنياندا ده بى ههردووكيان بنوسرىن .

وهك: **نييه . چييه . دياريه كه . زهويه كه .**

Nîye. Çîye. Dîyarîyeke. Zewîyeke

• **سهرنج ۳:** له كاتى هاتنى سى پيىتى (ي) به دواى يه كتردا وهك له وشه كاني (**ئاواييه كه مان...**) (**كوتاييه كه ي...**) (**وهستاييه كه ي...**) (**كوتايى به كار كه هينا**) ده بى به سهر يه كه وه بنوسرىن ، واته سى (ي) به شپوه ي (ييه) به دواى يه كتردا دپن .

(Westayîyeke....) (Kotayî be Kareke hêna)

هواره م: گبروگرفتى پيىتى (ر) ي گران، واته (ر) ي نېشانه دار. هم پيته له هه ر كوتيه كه وشه دا هات ده بى به نېشانه كه يه وه بنوسرىت. واته له سهرتا و ناوه راست و كوتايى وشه دا هه ر (ر) ي گراني نېشانه داره .

وهك: **رۆژ. بيار. كه ر.**

بينه م: گبروگرفتى پيىتى (و) ي به يه كه وه به ستن (عطف):

پيىتى (و) ي به يه كه وه به ستن، به شپوه يه كه جياواز له وشه ي پيش خوى و پاش خويه وه دهنوسرىت و مامه له يه كه سهره خوى له گه لدا ده كرىت .

بۆ نمونه: **من و تو. ناره زوو و وريا .**

• **سهرنج:** له هه نديك وشه ي ليكرداودا پيىتى (و) ي به يه كه وه به ستن بووه به شينك له ههردوو وشه ليكرداوه كه و به هه مويان وشه يه كه سهره خويان دروست كردوه .

وهك: **كاروبار. دهنگوباس. ئه لفو يى. هاتوچۆ.**

له م باراندها مامه له ي سهره خۆ له گه ل پيىتى (و) ي به يه كه وه به ستندا ناكرىت و وشه كه هه مووى به سهره كه وه دهنوسرىت وهك له نمونه كاندا پيشانمان دا .

شه م: وشه ي ناساده چ ناو بى يان زاراوه ده بى به سهره كه وه وهكو يهك وشه دهنوسرىن . وهك:

ناو: **چه مچه مان. بيكه س. دلشاد. زورگه زراو. بيخال. نالپارتيز. ميانداو.**

كانيكه وه. سپيگه .

زاراوه: **رښتووس. رښتپوان. دهسبه جن. جيبه جن. نيشتمانپه روه ر. دهستووس.**

دهسبازى. ولاتپارتيز. نازادىخواز. دووشه مه. سيشه مه. پينجشه مه. يه كسهر.

راسته وخۆ. يه كشه وه (مانگى يه كشه وه).

هوه م: پيىتى (ت) له كوتاي كار (فرمان) دا ده شى بنوسرىت و ده شى نه شنوسرىت .

وهك: **ديت و دهروات (يان) دي و دهروا .**

هه شه م: نيسبه ت له زمانى كورديدا زۆريه ي جار به هوى پيىتى (ي) له كوتاي ناودا ده كرىت .

وهك: پیتنجوینی. ههولیری. دهۆکی. شیخانی.

ههروهها ئەم نموونانەى خوارەوه:

ئەحمەدناوا: ئەحمەد ناوايی

يارمجه: يارمجهيی.

تووژخورماتوو: تووژخورماتوويی.

شنۆ: شنۆيی.

ئاكرئ: ئاكرئيی (يان) ئاكرهييی.

لادی: لادیيی.

● سهرنج: ئەو ناوانەى خۆيان بە پیتی (ی) تەواو دەبن پیتیست ناکات (ی) نەیسبە تیان بخەرتە پال. وهك:

سلیمانی: کامەران سلیمانی.

کانیماسی: حاجی حوسین کانیماسی.

ئامیدی: ئازاد ئامیدی.

نۆیەم: هەر وشەیهکی بیانی چ هاتییته ناو زمانى كوردییەوه، یان هەر ناو و وشەیهکی تر که له نووسینی كوردیدا دیتە پێشەوه، دەبێ بەرپێنووسی كوردی بنوسریت.

وهك: ئەللا. قەلەم. ئەكیەر. قاهیرە. ئۆتۆمۆبیل. دۆستوتفسکی.

ههیهه: ئامرازی (تر، ترین) که بۆ بهراورد بهکار دێن دەبێ بەوشەکانی پێش خۆیانەوه بلکێنرێن. وهك:

جوان: جوانتر - جوانترین.

خاو: خاوتر - خاوترین.

● سهرنج: ئەم ئامرازی (تر) جیاوازه له وشەى (تر) که بهواتەى (دی، دیکه) دیت. ئەمەى دوايی دەبێ بە جیاواز له وشەى پێش خۆى دەنوسریت.

وهك: مالنکی تر، چیی ترم ناوی.

یازەههههه: جیناوی نیشانەى وهك: ئەم. ئەو. ئەف.

ئەم جیناوانە ئەگەر ئاوەلکاری (کات - یان - شوین) یان بەوادا هات پێیانەوه دەلکێن و دەبن بە یەک وشەى سەر بەخۆ.

وهك: ئەمشەو. ئەمرۆ. ئەفسال. ئەمجارە. ئەمبەر و ئەوبەر. ئەفرۆ.

هوازههههه: نیشانەکانی نەناسراوی وهك (...یەک، ...پێک، ...هک) بە شیوەى خوارەوه دەچنە سەر وشەکانی پێش خۆیان:

١- ئەگەر وشەکان بە پێشە بزویتهکانی (ا، ی، ه، ئ) تەواو بووین ئەوا نیشانەى (...یەک) یان دەخەرتە پال. وهك:

چیا: چیا یەک.

زەوی: زەوی یەک.

وینە: وینە یەک.

دێ: دێ یەک.

٢- ئەگەر وشەکان بە پێشە بزوینی (وو) یان هەر پێشەى دەنگدار (نەبزوین: کۆنسۆنانت) تەواو بووین ئەوا نیشانەى (پێک - له کرمانجی خواروو) و نیشانەى (هک) یان له کرمانجی سەرودا دەچیتە سەر.

خانوو: خانوویک، خانووهک

گوند: گوندیک (کرمانجی خواروو)، گوندهک (کرمانجی سەرود).

ژن: ژنیک (کرمانجی خواروو)، ژنهک (کرمانجی سەرود).

سینههههه: گبروگرفتی پاشگرهکانی (دا. را. وه. هوه)

ئەم پاشگرانە بە وشەکانی پێش خۆیانەوه دەلکێنرێن. وهك:

دا: له دلدا (هەر برینێک که له دلدا ههیه ساریژی کهن). (خه مێکم له دلدايه).

را: له ئامیدپرا (له وێرا به پێ هاتووین). (له خۆرا دلای گۆراوه).

وه: له چوارچراوه (له وێوه هاتووین).

هوه: به مالهوه (به مالهوه روژیتین).

(جاریکی تر نووسیمهوه). (خانوه کهم کرپیهوه).

● سهرنج: پاشگری (دا) جیا یه له وشهى (دا) که فرمانه و چاوگه کهى (دان)ه.

وهك: تیریکی له دلای دا. تیریکی له دلای داوم. ئەم (دا) یهى فرمان به جیا دەنوسرێ.

هوارههههه: گبروگرفتی پێشگرهکانی (هه. دا. را. وه. ده).

١- ئەم پێشگرانە کاتێ دەچنە سەر چاوگ یان فرمان یان هەر حاله تێکی تر، پێیانەوه دەلکێن بەمەرجێ جیناوی لکاو نەکهوتییته نێوان پێشگر و وشه کهى دواى خۆى. وهك:

* چاوگ:

هه. له. هه. له. گردن. هه. له. گرتن. هه. له. کورمان. هه. له. کیشان.

دا: دا. بران. دا. خست. دا. بران. دا. کردن.

را: را. گرتن. را. کیشان. را. پهرين.

وه: وه. رگرتن. وه. رسووران.

ده: ده. رکردن. ده. رهتانه.

* فرمان:

هه. له. هه. له. گره. هه. له. مه. خه. هه. له. کشتن.

دا: دان. دامه. پره.

را: را. کیشه. را. مه. په. رینه.

وه: وه. رگره. وه. رسوورینه.

ده: ده. ره. پینه. ده. رخه.

* حاله تى تر. وهك:

هه. له. کشاو. هه. له. کشا. دانراو. راهه. پهریو. راهه. په. پهریو. وه. رگرتوو. وه. رگرته. ده. رخاو. ده. رگراو.

٢- ئەگەر جیناوی لکاو کهوته نێوان پێشگر و فرمانه کهى دواى خۆى ئەوا به جیا دەنوسرێن و جیناوه که به پێشگرهوه ده لکێنرێ.

هه. له. هه. له. گرن. هه. له. یان کهن. هه. له. مان کیشن. هه. له. مان مهواسن.

ناوه روک

5	پيشدهستی
9	لوقمانی حکیم - ئەفسانە یەکی ئەرمە نییە
14	بەسەرھاتی مانگا سوورئ - ئەفسانە یەکی ئەرمە نییە
20	ئوخیک - ئەفسانە ی ئەرمە نی
25	کچی خۆر - ئەفسانە ی گورجی
36	گولی ئیژوان - ئەفسانە ی گورجی
43	ئەو دێوی ویستی کوری ئاشەوانی بکوژئ - ئەفسانە ی گورجی
51	بەسەرھاتی هەتیویک - ئەفسانە ی ئازەری
66	بولبولی ئازەران - ئەفسانە یەکی ئەرمە نییە
86	کوری پاشا و ریبوی فەرماندە - ئەفسانە ی گورجی
96	ئانائیت - ئەفسانە ی ئەرمە نی
108	برایم - ئەفسانە ی ئازەری
132	ئەمیران - ئەفسنە ی گورجی
144	کچی بازرگانی و حەوت برا - ئەفسانە ی ئازەری

دا: دامان نەنايە. دایان خەن. دای برە.
 را: رایان دەگرین. رام کیشە. رام پەرتنە. راشیان پەرتین.
 وەر: وەرمان گرتایە. وەری نەگری. وەریان سوورپتەنەو.
 دەر: دەرمان پەرتاندین. دەری خە.

پازەهیه: گیروگرفتی وشە ی لیکدراو.

ئەگەر وشە ی دوو لە دۆخی فرماندا بوو، بەجیا دەنووسرین:

ریک دەکەوین. پیکیان هیناینەو. پیک نەهاتین. یەکیان نەگرتووە. دەستمان

نەکەوت.

بەلام ئەگەر وشە ی دوو لە دۆخی چاوگ یان حالەتی تردا بوو ئەوا هەردوو وشە کەو بە یەکەو دەلکینرین.

وێک: ریککەوتن. پیکهاتن. یەگرتن. دەسخستن. یەگرتوو. دەسکەوتوو. پیکهاتە.

ئازەهیه: نامرازی (ش) ی تەئکید کەوتە هەر شوپینیکی وشەو دەبی بە بەشیک لە وشە کە و نابێ بە هزی لە تیبونی وشە کە. وێک: بشتەوئ ناتدەمی. نەسخوی. گوتی دیم... نەشەات. نەشمانگرتن. بشمانیەن.